

Posvećeno: tebi.

Baš i nismo najbolje počeli, zar ne?

Ali onda sam spoznala istinu o tebi i zaljubila se.

*Hvala ti što si mi dopustio da vidim stvari tvojim očima
i stavim se na tvoje mjesto.*

Jednostavno si tako... prekrasan.

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

Bratstvo crnog bodeža (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju s članovima drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuvarđeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu ni ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

Grobnica (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuvarđevi i kandidatima za inicijaciju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir potčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr.

ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mušjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvardjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinog prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mušjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mušjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. *Slugani* imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelani (im.) Vampirica združena s mušjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mušjaci izrazito posesivni.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiensa*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljuđe ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

Prvo poglavlje

Rhage je vojničkom čizmom bijesno udario o tlo i osvrnuo se po šumi. Ništa. Ni traga ni glasa od *degrada*. Ništa nije upućivalo na to da je itko godinama prošao kroz to tiho šumsko područje. Isto se dogodilo na drugim parcelama koje su posjetili.

»Kog vraga radimo ovdje?« promrmljao je.

Već je znao jebeni odgovor. Tohr je noć prije naletio na *degrada* na izoliranom dijelu ceste 22. Ubojica je umaknuo u šumu na motoru, ali je pritom izgubio vrlo koristan papirić: popis velikih zemljišnih parcela koje su se nudile na prodaju na rubovima Caldwellella.

Danas su Butch i V. pretražili podatke o svim nekretninama prodanima tijekom zadnjih dvanaest mjeseci u gradu i okolnim mjestima. Pokazalo se da je prodano oko pedeset zemljišta u ruralnim područjima. Rhage i V. dosad su posjetili njih pet, a blizanci su radili isto na ostalim zemljištima. Butch je u međuvremenu bio u Rupi i analizirao izvješća s terena, izrađivao kartu i tražio neki obrazac. Potrajat će nekoliko noći dok se ne obiđu sve parcele jer su i dalje morali obavljati i ophodnje. Trebalo je nadzirati i Marynu kuću.

Rhage je koračao po šumi nadajući se da će se ispostaviti da su neke od sjena *degradi*. Već je počeo mrziti grane stabala. Samo su ga izazivale tim njihanjem na vjetru.

»Gdje li su ti gadovi?«

»Polako, Hollywood.« V. je zagladio kozju bradicu i povukao kapu Red Soxa. »Čovječe, noćas si baš hiperaktivan.«

To baš i nije bila prava riječ. Osjećao je da bi mogao iskočiti iz kože. Nadao se da će mu pomoći ako se tijekom dana bude držao podalje od Mary i računao s tim da će večeras biti borbe. Pretpostavljao je i da će ga iscrpljenost zbog nedostatka sna malčice smiriti.

E pa, ništa od toga svega. Njegova želja za Mary prerastala je u očaj za koji se više nije činilo da ima ikakve veze s boravkom u njezinoj blizini. Nisu pronašli nijednog *degrada*. A skoro četrdeset i osam sati bez spavanja samo ga je činilo još agresivnijim.

Što je još gore, već je bilo tri izjutra. Činilo se da neće biti ništa od borbe koja bi mu donijela tako očajnički potreban odušak. *Dovraga...*

»Rhage.« V. je rukom u rukavici mahao po zraku. »Jesi li uopće prisutan, brate?«

»Oprosti, što?« Protrljao je oči. Lice. Bicepse. Koža ga je tako svrbjela da mu se činilo kao da ga napadaju mravi.

»Ti si zbilja gotov.«

»Ne, sve je u redu...«

»Pa što onda radiš s rukama?«

Rhage je spustio ruke. A zatim počeo masirati bedra.

»Moramo te odvesti u *One Eye*«, blago je rekao V. »Pucaš po šavovima. Treba ti seks.«

»Zajebi to.«

»Phury mi je rekao kako te našao vani u hodniku.«

»Vi ste prava gomila baba.«

»Ako nećeš poševiti svoju ženu, a nema izgleda za borbu, što ti drugo preostaje?«

»Ne bi trebalo biti ovako.« Pomicao je glavu tamo-amo pokušavajući opustiti ramena i vrat. »Inače ne ide tako. Upravo sam doživio promjenu. Mislim, ne bi se trebala ponovno pojavljivati...«

»Misliti je drek znati. Nisi dobro, brate. A znaš što moraš napraviti da bi to popravio, zar

ne?«

Kada je Mary začula otvaranje vrata, probudila se s osjećajem pijane dezorijentiranosti. Kvragu, opet je imala noćnu groznicu.

»Rhage?« promrmljala je.

»Da, ja sam.«

Pomislila je da mu glas zvuči grozno. Ostavio je vrata sobe otvorena pa se vjerojatno nije namjeravao dugo zadržavati. Možda je još uvijek ljut na nju zbog onog zadnjeg telefonskog poziva.

Iz ormara se začulo pomicanje metala i šuštanje tkanine, kao da oblači čistu košulju. Kada je izašao, odmah je krenuo natrag prema hodniku dok mu je dugački kaput lepršao za njim. Pomisao da će otići bez pozdrava bila joj je nekako šokantna.

Kada je primio kvaku, zastao je. Svjetlo iz hodnika obasjalo mu je svijetlu kosu i široka ramena. Lice mu je bilo profilom okrenuto prema njoj i skriveno u tami.

»Kamo ideš?« upitala je pridigavši se.

Usljedila je duga tišina. »Van.«

Pitala se zašto izgleda tako skrušeno. Nije joj trebala dadilja. Ako je imao nešto što mora obaviti...

Ah... da. Žene. Išao je u potragu za ženama.

Unutrašnjost grudi pretvorila joj se u hladnu, vlažnu jamu, pogotovo kada je pogledala buket cvijeća koji joj je dao. Bože, od same pomisli na to da njegove ruke dodiruju nekoga drugoga onako kako je znala da mogu osjetila je mučninu.

»Mary... žao mi je.«

Nakašljala se da pročisti grlo. »Ne mora ti biti. Između nas nema ništa, pa ne očekujem da ćeš zbog mene mijenjati navike.«

»To nije navika.«

»A da, naravno. Oprosti. Ovisnost.«

Usljedila je duga tišina. »Mary... Da postoji neki drugi način...«

»Za što?« Odmahnula je rukom. »Nemoj odgovoriti na to.«

»Mary...«

»Nemoj, Rhage. To me se ne tiče. Samo idi.«

»Imat ću uključen mobitel ako...«

»Da. *Sigurno* ću te zvati.«

Na sekundu se zagledao u nju. A zatim je njegova crna sjenka nestala kroz vrata.

Drugo poglavlje

John Matthew pješice se uputio kući iz restorana *Moe's* prateći policijsku ophodnju koja je patrolirala ulicama u tri i trideset ujutro. Užasavao se sati koji su prethodili svitanju. Zatvoren u stanu osjećat će se kao u kavezu, ali bilo je prekasno da bude vani i luta ulicama. Ipak... Bože, bio je tako nemiran da je nespokoj osjećao u ustima. Boljelo ga je što nije imao nikoga s kime bi mogao porazgovarati.

Zbilja mu je bio potreban savjet. Otkad je Tohrment otišao, u glavi mu je vladala zbrka i raspravljao je sam sa sobom o tome je li učinio pravu stvar. Stalno si je govorio da jest, ali dvojba nije popuštala.

Želio je da može pronaći Mary. Otišao je do njezine kuće večer prije, ali kuća je bila u mraku i zaključana. A nije dolazila ni u udrugu. Činilo se kao da je nestala, a zabrinutost zbog nje bila je još jedan razlog zbog kojega je bio kao na iglama.

Kada se približio svojoj zgradi, ispred nje je ugledao parkiran kamion. Bio je prepun kutija, kao da se netko useljava.

Kakvo čudno doba noći za to, pomislio je dok je promatrao teret na kamionu.

Kada je vidio da nitko u blizini ne čuva stražu, ponadao se da će se vlasnik uskoro vratiti. U suprotnom će mu stvari nestati u tren oka.

John je ušao u zgradu i uspeo se stubama ne obraćajući pozornost na opuške, prazne limenke piva i zgužvane vrećice od čipsa. Kada je zakoračio na drugi kat, zaškiljio je. Nešto je bilo razliveno po cijelom hodniku. Tamnocrvene boje...

Krv.

Zakoračio je natrag prema stubištu i zagledao se u svoja vrata. Na sredini se nalazila zrakasta mrlja kao da je nečija glava... Ali onda je ugledao razbijenu tamnozelenu bocu. Crno vino. Bilo je to samo crno vino. Pijani par koji je živio u susjednom stanu opet se pomlatio u hodniku.

Osjetio je kako mu popušta napetost u ramenima.

»Oprostite«, rekao je netko iznad njega.

Pomaknuo se i pogledao prema gore.

Johnovo se tijelo zgrčilo.

Krupni muškarac koji je stajao nad njim bio je odjeven u maskirne hlače i kožnu jaknu. Kosa i koža bile su mu potpuno bijele, a svijetle su mu oči sjale sablasnim sjajem.

Bile su zle. Nemrtve.

Neprijatelj.

Bio je to njegov neprijatelj.

»Baš su vam uneredili ovaj kat«, rekao je muškarac, a onda je stisnuo oči i zagledao se u Johna. »Nešto nije u redu?«

John je divlje zatresao glavom i spustio pogled. Prvi mu je instinkt bio da otrči u stan, ali nije želio da čovjek sazna gdje živi.

Začuo se dubok smijeh. »Malo si blijed, prijatelju.«

John je potrčao, sjurio se niz stepenice i izletio na ulicu. Pojurio je do ugla, skrenuo lijevo i nije se zaustavljao. Trčao je i trčao sve dok više nije mogao napraviti ni koraka jer je ostao bez daha. Stisnuo se u procjep između zgrade od opeke i kontejnera za smeće te hvatao dah.

U snovima se borio s muškarcima blijeda lica. Muškarcima blijeda lica u crnoj odjeći, s

očima bez duše.

Moj neprijatelj.

Tako se jako tresao da je jedva uspio staviti ruku u džep. Izvadio je kovanicu i stisnuo je takvom silinom da mu se zabila u dlan. Kada je uspio smiriti disanje, nagnuo se prema naprijed i bacio pogled gore-dolje niz uličicu. Nije bilo nikoga u blizini, nije se čuo zvuk teških koraka kako odzvanjaju po pločniku.

Njegov ga neprijatelj nije prepoznao.

John je napustio svoje utočište pokraj kontejnera i brzim se korakom zaputio do ugla s druge strane ceste.

Polurazbijena govornica bila je prekrivena grafitima, ali znao je da telefon radi jer je često s njega zvao Mary. Stavio je kovanicu u otvor i utipkao broj koji mu je Tohrment dao.

Nakon što je jedanput odzvonilo, uključila se govorna pošta i robotski odrecitirala brojeve koje je nazvao.

Pričekao je da se oglasi signal. I zazviždao.

Treće poglavlje

Neposredno prije svitanja Mary je začula muške glasove u hodniku. Kada su se vrata otvorila, srce joj je poskočilo u grudima. Rhage se pojavio između dovratka dok je drugi muškarac govorio.

»Čovječe, kakva je to borba bila kada smo otišli iz bara. Kao da je *vrag* ušao u tebe.«

»Znam«, promrmljao je Rhage.

»Nevjerojatan si, Hollywood, i to ne samo u borbi prsa o prsa. Ona ženka koju si...«

»Ne sad, Phury.«

Vrata su se zatvorila i upalilo se svjetlo u ormaru. Po zvukovima škljocanja i struganja metala zaključila je da posprema oružje. Kada je izašao, drhtavo je uzdahnuo.

Mary se pretvarala da spava kada je čula kako zastaje pokraj podnožja kreveta, a zatim je krenuo prema kupaonici. Kada je začula zvuk tuša, počela je zamišljati što sve ispire sa sebe. Tragove seksa. Borbe.

Osobito seksa.

Prekrila je lice rukama. Danas ide kući. Spakirat će stvari i otići. Nije ju mogao prisiliti da ostane. Nije bila njegova odgovornost samo zato što je on tvrdio da je tako.

Voda je prestala teći.

Tišina je isisala sav zrak iz sobe i nije mogla disati dok je pokušavala ostati nepomična. Grčevito hvatajući zrak, daveći se...zbacila je pokrivače i potrčala prema vratima. Rukama je primila kvaku i pokušavala otvoriti vrata povlačeći i čupajući ih dok joj je kosa letjela oko glave.

»Mary«, začuo se Rhageov glas odmah iza nje.

Poskočila i počela se još žešće hrvati s vratima.

»Pusti me van. Moram izaći... Ne mogu ostati u ovoj sobi s tobom. Ne mogu biti ovdje... s tobom.« Osjetila je kako mu se ruke spuštaju na njezina ramena. »*Ne diraj me.*«

Počela je trčati po sobi, ali kada je stigla do kuta preko puta vrata, shvatila je da nema kamo poći i da nema izlaza. Rhage je stajao pred vratima i imala je osjećaj da drži brave zaključanima.

U stupici je prekrížila ruke na prsima i naslonila se na zid da ne bi pala. Nije znala što bi učinila da je ponovno dotakne.

Nije ni pokušavao.

Sjeo je na krevet s ručnikom oko bokova i vlažnom kosom. Rukom je prešao preko lica i protrljao čeljust. Izgledao je grozno, ali tijelo mu je i dalje bilo nešto najljepše što je u životu vidjela. Zamislila je ruke drugih žena kako se hvataju za ta snažna ramena, baš kao što je to ona učinila. Vidjela ga je kako pruža zadovoljstvo drugim tijelima, baš kao što je to učinio s njezinim.

Bila je rastrgana između želje da zahvali Bogu što nije spavala s njim i bijesa što se nakon svih žena koje je imao, nije htio seksati s njom.

»Koliko?« odrješito je upitala, istiskujući riječi tako promuklim glasom da su bile jedva čujne. »I reci mi, jesi li uživao? Ne moram ni pitati jesu li one uživale. Znam koliko si talentiran.«

»Slatka... Mary«, prošaptao je. »Kada bi mi to dopustila, zagrlio bih te. Bože, mogao bih nekoga ubiti samo da te ovaj čas mogu držati u zagrljaju.«

»*Nikad* mi se više nećeš približiti. A sada reci koliko ih je bilo? Dvije? Četiri? Šest?«

»Želiš li uistinu čuti sve pojedinosti?« Glas mu je tako blag i tužan kao da će prepuknuti. Glava mu se odjednom spustila na prsa. Izgledao je kao dotučen čovjek. »Ne mogu... neću to više raditi. Pronaći ću drugi način.«

»Drugi način da se zadovoljiš?« odbrusila je. »Sa mnom sigurno nećeš spavati, što bi značilo da možda razmišljaš o ručnom radu?«

Duboko je udahnuo. »Taj crtež. Na mojim leđima? To je dio mene.«

»Zaboli me. Danas odlazim.«

Okrenuo je glavu prema njoj. »Ne, ne odlaziš.«

»Da, odlazim.«

»Prepustit ću ti ovu sobu. Nećeš me morati viđati. Ali ne ideš nikamo.«

»A kako me misliš spriječiti? Zaključat ćeš me ovdje?«

»Ako bude potrebno, da.«

Trgnula se. »Ne misliš to ozbiljno.«

»Kada imaš sljedeći liječnički pregled?«

»To se tebe ne tiče.«

»Kada?«

Ozbiljna ljutnja u njegovu glasu malo ju je smirila. »Paaa... u srijedu.«

»Pobrinut ću se da ga ne propustiš.«

Buljila je u njega. »Zašto mi to radiš?«

Slegnuo je ramenima. »Jer te volim.«

»Molim?«

»Volim te.«

Mary je izgubila teško vraćenu kontrolu pred naletom bijesa koji ju je svojom snagom ostavio bez riječi. On je *voli*? Pa ni ne *poznaje* je. A bio je s drugom... U njoj je prekipjelo kada ga je zamislila kako se seksa s nekom drugom.

Rhage je iznenada skočio s kreveta i prišao joj kao da je osjetio što se zbiva u njoj i kao da ga je to napunilo energijom.

»Znam da si ljuta, preplašena, povrijeđena. Iskali se na meni, Mary.« Obuhvatio ju je oko struka da je spriječi da pobjegne, ali nije zaustavio njezine pokušaje da ga odgurne od sebe. »Daj mi svoju bol. Pusti me da je osjetim na svojoj koži. Udari me ako moraš, Mary.«

Kvragu, bila je u iskušenju. Činilo se da će jedino udarcima moći izbaciti snažne osjećaje koji su joj kolali tijelom.

Ali nije bila životinja. »Ne. A sad me pusti!«

Uhvatio ju je za zapešće, a ona se pokušavala osloboditi stiska boreći se cijelim tijelom dok nije imala osjećaj da će joj rame iskočiti. Rhage ju je bez problema prisilio da stane mirno i povukao joj ruku tako da su joj se kruti, zgrčeni prsti našli pred njegovim licem.

»Iskoristi me, Mary. Pusti da preuzmem taj teret.« Brzim pokretom zagrebao je svoja prsa njezinim noktima, a zatim joj dlanovima stisnuo obje strane lica.

»Pusti da krvarim za tebe...« Usnama je prešao preko njezinih. »Oslobodi se ljutnje.«

Bog joj pomogao, ali ugrizla ga je. Za donju usnicu. Jednostavno mu je zarila zube u meso.

Kada je na jeziku osjetila nešto grešno ukusno, Rhage je zastenjao od zadovoljstva i pritisnuo svoje tijelo o njezino. Neki poletni osjećaj, kao od previše čokolade, prožeo joj je tijelo. Mary je kriknula.

Užasnuta onim što je učinila, u strahu od onoga što bi mogla učiniti sljedeće, borila se da se oslobodi, ali on ju je čvrsto držao, ljubeći je, govoreći joj nebrojeno puta da je voli. Kroz

ručnik je na trbuhu osjetila pritisak njegova vrućeg i napetog uda. Trljao se o nju, a tijelo mu je bilo nalik nabrekliom obećanju seksa koji nije željela, ali koji je trebala u tolikoj mjeri da je osjetila kako joj se nutrina grči.

Željela ga je... iako je znala da je ševio druge žene. Te večeri.

»O, Bože... ne...« Zbacila je glavu u stranu, ali ju je uhvatio za bradu i okrenuo je prema sebi.

»Da, Mary...« Mahnito ju je ljubio jezikom joj istražujući usta. »Volim te.«

Nešto je u njoj puknulo i odgurnula ga je izmaknuvši se iz njegova zagrljaja.

Ali umjesto da potrči prema vratima, nemilosrdno se zagledala u njega.

Četiri ogrebotine pružale su mu se preko prsa. Donja mu je usnica bila raspuknuta.

Zarumenjena lica hvatao je dah.

Ispružila je ruku i strgnula mu ručnik s tijela.

Rhage je bio nevjerojatno uzbuđen. Erekcija mu je bila napeta, ogromna.

U tom jednom trenutku koji ih je ostavio bez daha prezirala je njegovu glatku kožu potpuno bez dlačica, njegove napete mišiće, njegovu ljepotu palog anđela. A najviše je mrzila tu njegovu muškost, taj seksualni alat koji je toliko koristio.

No ipak ga je željela.

Da je bila pri sebi, bila bi se odmaknula od Rhagea. Bila bi se zaključala u kupaonicu. Kvragu, bila bi je prestrašila već i njegova veličina. Ali bila je bijesna i izgubila je kontrolu. Jednom ga je rukom primila za tvrdi ud, a drugom za testise. Dlanovi su joj bili premaleni da bi ga potpuno obuhvatila. Zabcio je glavu unatrag s dubokim kratkim izdahom dok su mu se žile na vratu napinjale.

Glas mu je zavibrirao i ispunio sobu. »Napravi što god hoćeš. O Bože, volim te.«

Nimalo nježno povel ga je do kreveta. Pustila ga je samo da bi ga mogla gurnuti na madrac. Pao je na izgužvanu posteljinu raširenih nogu i ruku kao da joj se predaje bez ostatka, bez ograničenja.

»Zašto sad?« upitala je s gorčinom. »Zašto si me sada spreman poševiti? Ili ovdje uopće nije riječ o seksu i samo želiš da te još malo raskrvarim?«

»Umirem od želje da vodim ljubav s tobom. A u ovom trenutku mogu biti s tobom jer sam stabilan. Potrošen sam.«

O, kakva krasna slika u glavi.

Zatresla je glavom, ali ju je preduhitrio. »Želiš me. Zadovolji se. Nemoj razmišljati, jednostavno uzmi to od mene.«

Izluđena pohotom, ljutnjom i frustracijom, Mary je povukla spavaćicu iznad bedara i zajahala ga. Ali u trenutku kada se našla na njemu i pogledala njegovo lice pod sobom, zastala je. Zar će zaista to učiniti? Uzeti ga? Iskoristiti ga samo da bi se zadovoljila i da bi mu se osvetila za nešto što je imao svako pravo učiniti?

Napravila je pokret kao da će se maknuti s njega.

Rhageove su se noge brzim pokretom podignule ispod nje i srušile je na njegova prsa. Kada je pala na njega, obavio ju je rukama.

»Znaš što želiš učiniti, Mary«, rekao joj je na uho. »Nemoj stati. Uzmi što ti je potrebno od mene. Iskoristi me.«

Mary je zatvorila oči, isključila mozak i pustila tijelo da radi što hoće.

Posegnula rukom između njegovih bedara, uzela ga u ruku i nasjela na njega.

Oboje su kriknuli kada ga je cijelog primila u sebe, sve do pubične kosti.

Osjećala ga je u tijelu kao golemo strano biće koje ju je rastezalo do granica puknuća.

Duboko je udahnula i nije se pomicala. Bedra su joj se napinjala dok joj se nutrina pokušavala prilagoditi njegovu tijelu.

»Tako si uska.« Rhage je zastenjao. Usne su mu se povukle otkrivajući zube i blještave očajne. »O... Bože, osjećam te posvuda. *Mary*.«

Prsa su mu se nadimala, a trbuh mu je bio tako napet da su se vidjele sjene mišića. Kada joj je rukama stisnuo koljena, oči su mu se toliko raširile da se gotovo uopće više nije vidjela plava boja šarenice. A onda su mu zjenice bljesnule bijelom bojom.

Rhageovo se lice zgrčilo u nekakvoj panici. No zatim je zatresao glavom kao da je želi razbistriti i lice mu je ponovno poprimilo izraz koncentracije. Zjenice su mu se polako ponovno zacrnile kao da je to učinio snagom volje.

Mary se umjesto na njega sada usredotočila na sebe.

Ne mareći ni za što osim za mjesto na kojem su njihova tijela bila združena u jedno, položila mu je dlanove na ramena i pridignula se. Od trljanja njihovih tijela činilo joj se da ju je protresla struja, a val zadovoljstva koji je osjetila pomogao joj je da ga lakše prihvati u sebi. Kliznula je niz njegov ukrućeni ud pa se podignula, a zatim je to ponovila još jedanput i još jedanput i još jedanput. Kretala se u sporom ritmu osjećajući kako joj se unutrašnjost rasteže sa svakim spuštanjem i kako sa svakim povlačenjem na njemu ostaje svilenkasta reakcija njezina tijela.

Jahala ga je sve snažnije uzimajući sve što je željela, a debljina, toplina i duljina njegova uda stvarale su divlji zapetljani grč energije duboko u samoj srži njezina bića. Otvorila je oči i pogledala ga ispod sebe.

Rhage je bio oličenje muškarca u ekstazi. Tanki sloj znoja prekrivao mu je široka prsa i ramena. Glava mu je bila zabačena unatrag, brada visoko podignuta, plava kosa rasuta po jastuku, a usne razdvojene. Promatrao ju je kroz spuštene kapke zadržavajući pogled na njezinu licu, grudima i na mjestu na kojem su bili spojeni u jedno.

Kao da ga je potpuno opčinila.

Zatvorila je oči i potisnula s uma njegov pogled pun obožavanja. Da to nije učinila, ne bi se mogla koncentrirati na orgazam koji je bio tako blizu jer joj je pogled na njega tjerao suze na oči.

Nije joj trebalo dugo da eksplodira. Oslobođena energija razornom joj je snagom prožela tijelo učinivši je slijepom i gluhom, oduzevši joj dah i zaustavivši srce sve dok joj nije preostalo ništa drugo nego da se sruši na njega.

Kada joj se disanje usporilo, postala je svjesna da joj nježno miluje kosu i šapuće nježne riječi.

Nakon svega osjetila je sram, a suze su joj zapekle oči.

Bez obzira na to s kim je još večeras bio, nije zaslužio da ga se koristi, a ona je upravo to učinila. Bila je ljuta kada je sve počelo, a onda ga je isključila trenutak prije nego što je svršila time što je odlučila da ga neće gledati. Postupila je s njim kao sa seksualnom igračkom.

»Žao mi je, Rhage. Žao... mi je...«

Pomaknula se da siđe s njega i shvatila da je i dalje tvrd u njoj. Nije čak ni svršio.

Zaboga, ovo je zbilja loše. Sve to skupa je vrlo loše.

Rhageove su joj ruke stisnule bedra. »Nemoj nikad požaliti što smo bili zajedno.«

Zagledala se u njegove oči. »Osjećam se kao da sam te upravo silovala.«

»Bio sam više nego voljan. Sve je redu, *Mary*. Dođi ovamo, pusti da te poljubim.«

»Kako me možeš podnositi u svojoj blizini?«

»Jedina stvar s kojom se ne mogu nositi jest tvoj odlazak.«

Primio ju je za zapešća i povukao do svojih usta. Kada su im se usne srele, obavio ju je rukama držeći je uz sebe. Zbog promjene položaja postala je bolno svjesna da je toliko pun da samo što ne eksplodira, da je toliko tvrd da je osjećala nevoljne trzaje njegova uzbuđenja.

Nježno je zaljuljao bokove o njezine i velikim joj dlanovima zabacio kosu prema natrag. »Neću moći još dugo podnijeti ovaj gorući osjećaj. Pružoš mi takvo zadovoljstvo da bih sada mogao skočiti do stropa. Ali dok god mogu, dok god sam u stanju zadržati kontrolu, želim obožavati tvoje tijelo svojim. Bez obzira na to kako to započne. Bez obzira na to kako završi.«

Pomicao je bokove gore-dolje, povlačeći ih pa ponovno kližući unutra. Osjećala je kako se rastapa oko njega. Zadovoljstvo je bilo duboko, bez kraja i konca. Zastrašujuće.

»Jesi li ih ljubio noćas?« grubo je upitala. »Te žene?«

»Ne, nisam je poljubio. Nikad to ne činim. I mrzio sam to što činim. Neću to više raditi, Mary. Pronaći ću drugi način da ne izgubim kontrolu dok si ti u mom životu. Ne želim nikog osim tebe.«

Dopustila mu je da je preokrene. Kada se smjestio nad njom, svojom toplom težinom pritisnuo joj je tijelo na mjestu na kojem se spajao s njom. Nježno ju je poljubio ližući je jezikom i iskazujući joj ljubav usnama. Bio je tako nježan usprkos tome što je bio tako ogroman u njoj i što je njegovo tijelo imalo snagu kojom bi je mogao prepoloviti.

»Neću ići do kraja ako ne želiš«, šapnuo joj je u vrat. »Odmah ću se povući.«

Rukama mu je obavila leđa osjećajući kako mu se pomiču mišići, a prsni koš širi i sužava dok diše. Duboko je udahnula i osjetila prekrasan, romantičan miris. Snažan, aromatičan, bogat. Kao reakciju osjetila je nalet vlažnosti među nogama, baš kao da je taj miris bio dodir ili poljubac.

»Kakav je to prekrasan miris?«

»Ja«, promrmljao je dok ju je ljubio. »To se događa kada se mužjak veže. Ne mogu ništa protiv toga. Ako mi dopustiš da nastavim, prožet će ti kožu, kosu. I nutrinu isto.«

S tim riječima duboko je prodro u nju. Izvila je leđa od zadovoljstva pustivši da je preplavi toplina.

»Ne mogu ponovno proživjeti ovo što se noćas dogodilo«, zastenjala je, više za sebe nego za njega.

Potpuno se prestao kretati, uzeo joj ruku i položio je na svoje srce. »Nikad više, Mary. Kunem ti se svojom čašću.«

Oči su mu bile ozbiljne. Znala je da ni od koga na svijetu neće dobiti vredniju zakletvu. Ali olakšanje koje osjetila zbog njegove prisege značilo je nevolje.

»Neću se zaljubiti u tebe«, rekla je. »Ne mogu si to dopustiti. Neću.«

»To je u redu. Voljet ću te dovoljno za nas oboje.« Zaronio je u nju ispunjavajući sve šupljine.

»Ne poznaješ me.« Gricnula ga je za rame, a zatim mu usnama obuhvatila kožu na prsnoj kosti. Okus njegove kože na jeziku bio je kao pjesma, a u ustima joj se skupljao onaj poseban miris.

»O da, poznajem te.« Povukao se, a njegove su je oči promatrale sa životinjskom uvjerenošću i jasnoćom. »Znam da si me zaštitila kada je izašlo sunce i kada sam bio bespomoćan pred njime. Znam da si se brinula za mene iako si se bojala. Znam da si me hranila hranom iz svoje kuhinje. Znam da si ratnik, borac, *hoditelj*. I znam da je tvoj glas najljepši zvuk koji su moje uši ikad čule.« Nježno ju je poljubio. »Znam sve o tebi i sve što vidim je prekrasno. Sve što vidim je moje.«

»Ja nisam tvoja«, prošaptala je.

To ga odbijanje nije ni najmanje uznemirilo. »Dobro. Ako te ne mogu imati, onda ti budi ta koja uzima. Uzmi me cijelog, dio mene, komadićak, što god želiš. Ali molim te, uzmi nešto.«

Podignula je ruku do njegova lica i prešla njome preko savršenih ravnina i zaobljenja njegovih jagodica i čeljusti.

»Zar se ne bojiš boli?« upitala je.

»Ne. Ali reći ću ti čega se bojim više od svega. Bojim se da te ne izgubim.« Pogledao joj je usne. »A sad reci, želiš li da se povučem? Učinit ću to ako želiš.«

»Ne. Ostani.« Mary je otvorenih očiju spojila svoje usne s njegovima i kliznula mu jezikom u usta.

Zadrhtao je i počeo se kretati ujednačenim ritmom prodirući u nju i izvlačeći se svaki put skoro do kraja.

»Tako si... savršena«, rekao je naglašavajući svaku riječ novim prodiranjem. »Stvoren sam... da budem u tebi.«

Opojan miris koji se širio iz njegova tijela pojačavao se kako se sve brže zabijao u nju, sve dok nije preostao samo osjećaj koji je izazivao u njoj, samo njegov miris, njegov okus.

Kriknula je njegovo ime kada je doživjela vrhunac i osjetila je kako joj se pridružuje na tom putu, kako mu se tijelo grči u njezinom u eksploziji jednako snažnoj kao i ritam kojim se zabijao u nju, kako se njegov orgazam prelijeva u nju.

Kada se smirio, preokrenuo ih je tako da su ležali na boku. Držao ju je tako blizu sebi da je osjećala kako mu srce kuca u prsima.

Zatvorila je oči i od iscrpljenosti zaspala snom dubokim poput smrti.

Četvrto poglavlje

Te večeri, kada je sunce zašlo i nakon što su podignuti kapci s prozora, Mary je zaključila da bi se mogla naviknuti na to da je Rhage mazi i pazi. Ono što nikako nije mogla podnijeti bio je još ijedan zalogaj hrane. Položila mu je prste na zapešće i zaustavila vilicu natovarenu pirekrumpirom koja joj se približavala ustima.

»Ne, sita sam«, rekla je dok se naslanjala na jastuke. »Raspuknut ću se.«

Sa smiješkom je pokupio pladanj s posuđem i stavio ga na noćni ormarić, a zatim ponovno sjeo pokraj nje. Bio je odsutan veći dio dana, pretpostavljala je zbog posla, a ona je bila zahvalna što se mogla naspavati. Svakim danom bivala je sve iscrpljenija i osjećala je kako je bolest svladava. Imala je osjećaj da joj se tijelo upinje da održi uobičajene funkcije i posvuda su je mučile sitne boljetice. I masnice su se vratile. Crne i plave mrlje alarmantnom su joj se brzinom rascvjetavale po koži. Rhage je bio užasnut kada ih je vidio i uvjeren da ju je ozlijedio tijekom seksa. Bilo je potrebno puno uvjeravanja da shvati da nije on kriv.

Mary je usmjerila pozornost na Rhagea, ne želeći razmišljati o bolesti ni liječničkom pregledu koji se brzo približavao. Bože, izgledao je jednako loše kao što se ona osjećala, iako je bio sav nabrijan i nije mogao stati ni na sekundu. Jadničak se nije mogao smiriti. Dok je sjedio pokraj nje na krevetu, neprestano je trljao dlanove o bedra kao da ga je nešto ugrizlo ili kao da ga muči svrbež od vodenih kozica. Upravo ga je htjela pitati što nije u redu kada je progovorio.

»Mary, hoćeš li mi dopustiti da učinim nešto za tebe?«

Iako bi joj seks trebao biti zadnja stvar na pameti, bacila je pogled na bicepse koji su mu zatezali tkaninu crne majice. »Smijem li odabrati što?«

Iz grla mu se začulo tiho režanje. »Ne bi me smjela tako gledati.«

»Zašto ne?«

»Zato što te onda samo želim povaliti.«

»Nemoj se boriti protiv toga.«

Zjenice su mu zabljesnule kao da je netko zapalio šibice. Bilo je to vrlo neobično. Jedan su tren bile crne. Drugi je pak trenutak iz njih isijavala blijeda svjetlost.

»Zašto se to događa?« upitala je.

Mišići na ramenima napeli su mu se kada se rukama upro o noge u pokušaju da se pribere. Iznenada je ustao i ushodao se po sobi. Osjećala je energiju koja je dopirala od njega, iz njega.

»Rhage?«

»Nema potrebe da se brineš zbog toga.«

»Taj oštar ton glasa govori mi da bih možda trebala.«

Nasmiješio joj se i odmahnuo glavom. »Ne. Ne moraš. U vezi s uslugom. Naša vrsta ima liječnika, Haversa. Hoćeš li mi dopustiti da mu dam pristup tvom zdravstvenom kartonu? Možda ti naša znanost može pomoći.«

Mary se namrštila. Vampirski liječnik. Ako se to ne zove traženje alternativnih terapija...

No što je zapravo mogla izgubiti?

»Dobro. Osim što ne znam kako doći do kopija...«

»Moj brat V. računalni je genij. Može provaliti u bilo što, a većina tvojih nalaza trebala bi biti na nekoj mreži. Sve što mi je potrebno su imena i mjesta. I datumi, ako ih znaš.«

Kada je uzeo papir i olovku, rekla mu je gdje se liječila i navela imena svojih liječnika.

Nakon što je sve zapisao, zagledao se u papir.

»Što je?« upitala je.

»Koliko ih je samo.« Podigao je pogled prema njezinu. »Je li bilo strašno, Mary?«

Prvi joj je poriv bio da mu kaže istinu: da je prošla dva ciklusa kemoterapije i presađivanje koštane srži i da se jedva izvukla. Ali potom je pomislila na sinočnju večer kada je jednostavno izgubila kontrolu nad svojim osjećajima. Trenutno je bila kao kutija dinamita, a bolest je bila najbolji fitilj. Zadnje što joj je trebalo bilo je da ponovno pukne jer Bog zna da se ništa dobro nije izrodilo iz dva zadnja puta kada se to dogodilo. Prvi ga je put zalila suzama. Drugi je... Pa, to što ga je ugrizla za usnicu bilo je najmanje od svega.

Slegnuvši ramenima promrmljala je laž zbog koje je samu sebe mrzila: »Bilo je u redu. Samo mi je bilo drago kad je bilo gotovo.«

Oči su mu se stisnule.

Upravo u tom trenutku netko je zalupao na vrata.

Rhage ju je i dalje uporno gledao usprkos bubnjanju koje je imalo prizvuk hitnosti.

»Jednog ćeš dana shvatiti da mi možeš vjerovati.«

»Vjerujem ti.«

»Vraga mi vjeruješ. A evo ti i brzinskog savjeta. Mrzim kada mi lažu.«

Ponovno se začulo snažno lupanje.

Rhage se uputio prema vratima i otvorio ih spremajući se onome tko je lupao reći da se goni, ma tko god to bio. Imao je osjećaj da slijedi svađa s Mary i želio je to što prije obaviti.

Na vratima je stajao Tohr. Izgledao je kao da je netko na njemu upotrijebio električni šoker.

»Koji ti se vrag dogodio?« upitao je Rhage izlazeći na hodnik. Napola je zatvorio vrata.

Tohr je omirisao zrak koji je dopirao iz spavaće sobe. »Isuse. Obilježio si je, zar ne?«

»Imaš neki problem s tim?«

»Ne, to donekle pojednostavnjuje stvari. Čuvardjeva se oglasila.«

»Reci mi.«

»Trebao bi to čuti s ostalom braćom...«

»Zajebi to. Želim znati odmah, Tohr.«

Kada je brat završio priču na starom jeziku, Rhage je duboko udahnuo. »Daj mi deset minuta.«

Tohr je klimnuo. »Bit ćemo u Wrathovoj radnoj sobi.«

Rhage se vratio u sobu i zatvorio vrata za sobom. »Slušaj, Mary. Imam nekog posla s braćom. Možda se noćas neću vratiti.«

Ukočila se i skrenula pogled s njegova lica.

»Mary, nije riječ o ženama, kunem ti se. Samo mi obećaj da ćeš biti ovdje kada se vratim.« Kada je vidio da oklijeva, prišao joj je i pogladio je po obrazu. »Rekla si da liječniku moraš tek u srijedu. Što znači još jedna noć? Mogla bi se još malo izležavati u kadi. Rekla si mi koliko ti se to sviđa.«

Slabašno se nasmiješila. »Koji si ti manipulator.«

»Više volim misliti o sebi kao o nekom tko upravlja ishodima.«

»Ako ostanem još jedan dan, samo ćeš me nastojati nagovoriti da ostanem još jedan i još jedan...«

Nagnuo se i snažno je poljubio želeći da ima više vremena, želeći biti s njom, u njoj, prije odlaska. Ali kvragu, čak i da je imao na raspolaganju sate i sate, ne bi to mogao učiniti. Peckanje i brujanje koje je osjećao unutrini prijetilo je da će ga ispaliti u zrak.

»Volim te«, rekao je. Zatim se povukao, skinuo sat i položio joj Rolex u ruku. »Čuvaj mi ovo.«

Prišao je ormaru i razodjenuo se. Sasvim otraga, iza još dvije pidžame koje nikada neće obući, pronašao je svoju obrednu crnu halju. Navukao je tešku svilu na nagu kožu i pripasao je debelim komadom upletene kože.

Kada je izašao, Mary je rekla: »Izgledaš kao da ideš u samostan.«

»Reci mi da ćeš biti ovdje kada se vratim.«

Nakon kratke zadržke klimnula je.

Navukao je kapuljaču halje na glavu. »Dobro. To je dobro.«

»Rhage, što se događa?«

»Samo me čekaj. Molim te, čekaj me.« Kada je došao do vrata, bacio je još jedan pogled na nju na svom krevetu.

Bio je to njihov prvi rastanak koji je imao pravu snagu, prvo razdvajanje nakon kojeg će, kada se ponovno nađu zajedno, osjetiti strašnu udaljenost vremena i iskustva. Znao je da će biti teško preživjeti današnju večer. Samo se nadao da, kada sve bude gotovo, neće predugo osjećati posljedice kazne. I da će ona i dalje biti uz njega.

»Vidimo se poslije, Mary«, rekao je dok je zatvarao vrata ostavljajući je u svojoj sobi.

Kada je ušao u Wrathovu radnu sobu, za sobom je zatvorio dvostruka vrata. Sva su braća bila tu i svi su šutjeli. Osjećaj nelagode prožimao je sobu mirisom koji je podsjećao na medicinski alkohol.

Wrath je istupio iza stola držeći se jednako kruto kao Tohr. Osjećao je prodornost kraljeva pogleda iza sunčanih naočala, iako mu nije vidio oči.

»Brate.«

Rhage je pognuo glavu. »Gospodaru.«

»Nosiš tu halju kao da želiš ostati s nama.«

»Naravno da želim.«

Wrath je klimnuo glavom. »Onda evo objave. Čuvarđeva je odlučila da si uvrijedio Bratstvo oglušivši se o Tohrove naredbe i dovevši čovjeka na naš teritorij. Bit ću iskren s tobom, Rhage. Želi poništiti moju odluku o Mary. Želi da je izbacimo.«

»Znaš kamo to vodi.«

»Rekao sam joj da si spreman otići.«

»To ju je vjerojatno razveselilo.« Rhage se posprdno osmjehnuo. »Već me se godinama pokušava riješiti.«

»E pa odluka je sada na tebi, brate. Ako želiš ostati s nama i ako želiš da ovi zidovi i dalje štite ljudsku ženku, Čuvarđeva zahtijeva da ponudiš *iskup*.«

Obredni način iskupljivanja za uvredu bio je logična kazna. Kada se *iskup* ponudi i prihvati, nanositelj uvrede onome koga je uvrijedio dopušta da ga napadne bilo kojim oružjem i pritom se ne brani. Uvrijeđena strana može odabrati bilo kakvo oružje — od noža, boksera pa sve do pištolja — pod uvjetom da njime ne nanese smrtonosnu ranu.

»Dakle, nudim *iskup*«, rekao je Rhage.

»Moraš ga ponuditi svakom od nas.«

Sobom se proširilo skupno brundanje. Netko je promrmljao: »*Sranje*.«

»Onda ga nudim svakome.«

»Neka bude kako želiš, brate.«

»Ali«, rekao je Rhage oštrijim glasom, »nudim ga samo pod uvjetom da, ako se obred provede, Mary može ostati koliko god želi.«

»Tako sam dogovorio s Čuwardjevom. I da znaš da je pristala tek nakon što sam joj rekao da želiš tu ljudsku ženku uzeti kao svoju *šelan*. Mislim da je Njezina Presvetost bila šokirana time što ti je uopće palo na pamet preuzeti takvu vrstu obveze.« Wrath je pogledao preko ramena. »Na Tohrmentu je da odabere oružje koje ćemo svi koristiti.«

»Trokraki bič«, rekao je Tohr tihim glasom.

Sranje. To će boljeti.

Opet se začulo mrmljanje.

»Neka bude tako«, rekao je Wrath

»No što sa zvijeri?« upitao je Rhage. »Zna se dogoditi da izađe ako sam u bolovima.«

»Čuwardjeva će biti prisutna. Rekla je da ima način kako je zadržati pod kontrolom.«

Naravno da ima. Ona je i zakuhala cijelu prokletu stvar.

»Obavit ćemo to večeras, zar ne?« Rhage je bacio pogled po sobi. »Hoću reći, nema potrebe da čekamo.«

»Odmah idemo u Grobnicu.«

»Dobro. Hajdemo završiti s tim.«

Zsadiš je prvi otišao dok su članovi grupe ustajali i tihim glasom razrađivali logistiku. Tohru je bila potrebna halja. Ima li tko jednu viška? Phury je izjavio da će on ponijeti oružje. V. je ponudio da svi idu njegovim Escaladeom.

To je bilo pametno. Trebat će im način da ga dopreme kući nakon što *iskup* završi.

»Braćo«, rekao je.

Svi su prestali razgovarati i zastali. Pogledao je svakog od njih i primijetio da su im lica mračna. Mrzili su to što čine i on ih je u potpunosti shvaćao. Sam ne bi mogao podnijeti pomisao da povrijedi bilo koga od njih. Bilo mu je puno draže primati kaznu, nego je dijeliti.

»Braćo, imam jednu molbu. Nemojte me dovesti ovamo, u redu? Kada sve bude gotovo, odvedite me nekamo drugamo. Ne želim da me Mary vidi takvog.«

Javio se Vishous. »Možeš biti u Rupi. Butch i ja brinut ćemo se za tebe.«

Rhage se nasmiješio. »Dvaput u manje od tjedan dana. Vas se dvojica poslije možete zaposliti kao medicinske sestre.«

V. ga je pljesnuo po ramenu i otišao. Tohr je napravio isto. Phury ga je zagrlio dok je prolazio pokraj njega.

Wrath je zastao na izlasku.

Kada kralj nije ništa rekao, Rhage mu je stisnuo nadlakticu. »Znam, gospodaru. I ja bih osjećao isto da je riječ o tebi. Ali izdržljiv sam ja. Mogu to podnijeti.«

Wrath je zavukao ruke ispod kapuljače i dlanovima obujmio Rhageovo lice prignuvši mu glavu prema sebi. Poljubio ga je u čelo i malo se zadržao tako u znak poštovanja koje kralj osjeća prema svom ratniku, u znak potvrde onog što ih veže.

»Drago mi je što ćeš ostati s nama«, rekao je Wrath tiho. »Ne bih te volio izgubiti.«

Nekih petnaest minuta poslije ponovno su se sastali u dvorištu pokraj Escaladea. Sva su braća bila bosa i odjevena u crne halje. Zbog podignutih kapuljača bilo je teško razaznati tko je to, osim Phuryja. Njegova je nožna proteza bila vidljiva, a preko ramena imao je prebačenu prepunu naprtnjaču. Nema sumnje da je u nju uz oružje ubacio i zavoje i ljepljivu traku.

Svi su šutjeli dok ih je V. vozio iza kuće, a zatim kroz debeli pojas borova i kukute u podnožju planine. Cesta je zapravo bila uski makadam obrubljen zimzelenim stablima.

Rhage je u jednom trenutku osjetio da više ne može podnijeti ni sekundu napete tišine.

»O za Boga miloga, braćo! Nećete me ubiti. Možemo li se malo razvedriti?«

Nitko ga nije mogao pogledati.

»V., daj stavi Ludacrisa ili Fifty Centa! Ova je tišina dosadna.«

Iz halje s desne strane začuo se Phuryjev smijeh. »Samo je tebi slično da pokušaš ovo pretvoriti u zabavu.«

»Pa, kvragu, svi ste mi ionako htjeli vratiti za neko sranje koje sam vam napravio, zar ne? Ovo vam je sretan dan.« Lupnuo je Phuryja po bedru. »Hajde, brate. Godinama te tupim jer te ne zanimaju ženke. A tebe, Wrath... prije nekoliko mjeseci sam te gnjavio sve dok nisi zabio nož u zid. V., pa prije neki dan si prijetio da ćeš upotrijebiti ruku na meni. Sjećaš se? Kada sam ti rekao što mislim o toj tvojoj groznoj kozjoj bradici?«

V. se zasmijuljio. »Morao sam te nekako natjerati da začepiš. Otkad sam je pustio, svaki prokleti put kada naletim na tebe, pitaš me jesam li zažvalio auspuh.«

»I još uvijek sam uvjeren da ševiš moj GTO, gade ljigavi.«

To je pokrenulo lavinu. Svi su uglas počeli pričati neku priču o Rhageu dok nisu postali toliko glasni da nitko nikoga više nije čuo.

Kada su se braća ispuhala, Rhage se naslonio na sjedalo i zagledao se u mrak. Usrdno se nadao da Čuvarđeva zna što radi jer će braća biti u dubokim govnama ako se u Grobnici zvijer oslobodi. I na kraju će ga možda morati ubiti.

Namrštio se i osvrnuo oko sebe. Wrath je sjedio iza njega. Prepoznao ga je jer je mužjak nosio kraljev prsten od crnog dijamanta na srednjem prstu.

Rhage se izvio prema natrag i šapnuo: »Gospodaru, želio bih te zamoliti za uslugu.«

Wrath se nagnuo naprijed. Glas mu je bio dubok i ravnomjieran. »Što trebaš?«

»Ako ne... ako ne preživim, iz bilo kojeg razloga, molim te da paziš na Mary.«

Kapuljača je klimnula. Kralj je na starom jeziku rekao: »*Tvoja želja moja je zapovijed. Motrit ću na nju kao na sestru po krvi i čuvati je kao svaku ženu iz vlastite mi obitelji.*«

Rhage je izdahnuo. »To je dobro. To je... dobro.«

V. je nedugo zatim parkirao Escalade na maloj čistini. Izašli su iz automobila i stajali uokolo osluškajući, promatrajući, osjećajući.

Bez obzira na sve, večer je bila ugodna, a mjesto na kojem su se nalazili bilo je spokojno. Povjetarac koji je zavijao oko bezbrojnih grana i debala u šumi nosio je sa sobom ugodan miris zemlje i borovine. Iznad njihovih glava okrugli je mjesec sjao kroz pahuljaste oblake.

Kada je Wrath dao signal, prešli su stotinjak metara do špilje usječene u planinu. Mjesto je izgledalo posve obično, čak i kada su ušli unutra. Bilo je potrebno znati što se traži da bi se pronašao mali prorez u stražnjem zidu. Pravičan pritisak na zid otvarao je kamenu stijenu.

Kada su ušli u skrivenu utrobu špilje, stijena iza njih bešumno se zatvorila. Baklje raspoređene duž zidova treperile su zlatnim svjetlom dok im se plamen pušeći se i sikćući izdizao u zrak.

Polagano su se kretali niz laganu nizbrdicu po stjenovitom podu koji je bio hladan pod stopalima. Kada su došli do dna, skinuli su halje, a pred njima su se otvorila dvostruka vrata od kovanog željeza. Hodnik ispred njih bio je otprilike petnaest metara dug i šest visok te prekriven policama.

Svjetlo se odbijalo od tisuća keramičkih posuda različitih veličina i oblika koje su se nalazile na njima. U svakom se spremniku nalazilo srce *degrada*, organ koji je Omega uklanjao tijekom obreda inicijacije u Društvo. Za vrijeme *degradova* postojanja kao ubojice, posuda je bila njegovo jedino pravo osobno vlasništvo, a braća bi ih pokupila nakon što bi ih ubila, ako je to bilo moguće.

Na kraju hodnika nalazila su se još jedna dvostruka vrata. Već su bila otvorena.

Najsvetije svetište Bratstva isklesano je iz stijene i presvučeno crnim mramorom

početkom osamnaestog stoljeća kada su prvi iseljenici iz Europe prešli ocean. Prostorija je bila prilično velika i imala je strop od bijelih stalaktita koji su visjeli kao bodeži. Masivne svijeće debljine muške ruke i duljine muške noge bile su utaknute u crne željezne nosače i davale su svjetlo gotovo jednake jačine kao baklje.

U dnu prostorije se nalazila izdignuta platforma do koje se dolazilo preko niza niskih stuba. Oltar na njezinu vrhu bio je izrađen od vapnenačke stijene koja je bila donesena iz Stare Zemlje i čija je ogromna težina bila vodoravno poduprta dvama grubo isklesanim kamenim blokovima. U sredini se nalazila lubanja.

U ravni zid iza oltara bila su urezana imena sve braće u povijesti, počevši od prvog, čija je lubanja počivala na oltaru. Ploče sa zapisima pokrivala su svaki centimetar površine, osim neoznačenog dijela u sredini. Glatki dio bio je otprilike dva metra širok i protezao se cijelom vertikalom prostora prekrivenog mramorom. U sredini, otprilike metar i pol iznad poda, virila su dva debela klina postavljena tako da se mužjak mogao primiti za njih i zadržati na mjestu.

Zrakom se širio vrlo poznat vonj: miris vlažne zemlje i voštanih svijeća.

»Budite pozdravljeni, braćo.«

Svi su se okrenuli na zvuk ženskog glasa.

Čuvarđeva je bila sitna prilika u daljnjem kutu, a njezine crne halje lebdjele su iznad tla. Nijedan dio nje nije se vidio, čak ni lice, ali ispod crnih nabora svjetlost se prelijevala kao vodopad.

Lebdeći im se približila i zastala ispred Wratha. »Ratniče.«

On se duboko poklonio. »Čuvarđevo.«

Pozdravila je svakog od njih, ostavivši Rhagea za kraj. »Rhage, sine Tohtureov.«

»Čuvarđevo.« Pognuo je glavu.

»Kako si?«

»Dobro sam.« Ili će biti, čim se ovo završi.

»A i imao si posla, zar ne? I dalje si sklon postavljati presedane. Nažalost, ne u pohvalnom smislu.« Usiljeno se nasmijala. »Nekako i ne iznenađuje što smo završili ovdje s tobom. Svjestan si, zar ne, da je ovo prvi *iskup* ikad razmijenjen unutar Bratstva?«

I nije baš tako, pomislio je. Tohr je u srpnju odbio *iskup* koji mu je ponudio Wrath.

No nije joj namjeravao skretati pozornost na tu činjenicu.

»Ratniče, jesi li pripravan prihvatiti ono što si ponudio?«

»Jesam.« Pažljivo je odabrao sljedeće riječi jer se Čuvarđevi nisu postavljala pitanja. Ne ako nisi bio spreman pojesti vlastita govna. »Želim te zamoliti da ne dopustiš da povrijedim svoju braću.«

Glas joj je otvrdnuo. »Opasno si blizu upitu.«

»Ne želim te uvrijediti.«

Ponovno se začuo onaj duboki, tihi smijeh.

Čovječe, mogao se kladiti da beskrajno uživa u svemu tome. Nikada ga nije voljela, iako je nije mogao kriviti za to. Antipatiji koju je osjećala prema njemu dao je obilje razloga za rast i razvoj.

»Ne želiš me uvrijediti, ratniče?« Halje su se pomaknule kao da odmahuje glavom. »Baš naprotiv, ti se nikad ne ustručavaš uvrijediti da bi dobio ono što želiš i to je uvijek bio tvoj problem. Upravo smo se zato večeras ovdje okupili.« Okrenula se. »Imate li oružje?«

Phury je spustio naprtnjaču, otvorio je i izvadio trokraki bič. Ručka duljine pola metra bila je izrađena od drva i prekrivena smeđom kožom potamnjelom od znoja brojnih ruku. S vrha šipke visjela su tri lanca od crnog čelika. Na kraju svakog od njih nalazio se visuljak s bodljama,

kao nekakav bodljikavi češer.

Trokraki bič bio je drevno i okrutno oružje, ali Tohr je mudro odabrao. Da bi se obred smatrao uspješnim, braća nisu smjela poštediti Rhagea ni kada je bila riječ o vrsti oružja ni o načinu na koji će ga koristiti na njegovoj koži. Biti popustljiv značilo bi poniziti dostojanstvo tradicije, kajanja koje je nudio i prilike za istinsko pročišćenje.

»Neka bude tako«, rekla je. »Priđi zidu, Rhage, sine Tohtureov.«

Krenuo je naprijed preskačući po dvije stube. Kada je prošao pokraj oltara, bacio je pogled na svetu lubanju i vidio kako je svjetlost liznula preko očnih dublji i dugih ocnjaka. Naslonivši se o crni mramor, uhvatio je kamene klinove i osjetio hladnu glatkoću na leđima.

Čuvardjeva je dolebdjela do njega i podignula ruku. Rukav joj je spuznuo i otkrio svjetlost jarku poput snopa varilice, sjaj koji je bo oči i oblikom donekle podsjećao na ruku. Tijelom kao da mu je prozujala slaba električna struja i osjetio je kako mu se nešto pomiče unutar trupa, kao da mu se unutarnji organi razmještaju.

»Možete započeti s obredom.«

Braća su se poredala jedan uz drugog, nagih tijela koja su zračila snagom i usukanih lica. Wrath je uzeo trokraki bič od Phuryja i prvi istupio. Dok se kretao, karike oružja zvonile su slatkoćom ptičjega pjeva.

»Brate«, tiho je rekao kralj.

»Gospodaru.«

Rhage se zagledao u sunčane naočale kada je Wrath počeo zamahivati bičem u širokom krugu da bi dobio na zamahu. Začulo se zujanje, isprva tiho pa sve jače, a onda je oružje pojurilo prema naprijed režući zrak. Lanci su udarili o Rhageova prsa, a zatim su se šiljci zabili u njega oduzevši mu dah. Dok se grčevito držao za klinove, držao je podignutu glavu dok mu se pred očima najprije mračilo, a zatim razbistrilo.

Tohr je bio sljedeći. I njegov je udarac istisnuo zrak iz Rhagea tako da su mu koljena klecnula prije nego što su ponovno ponijela njegovu težinu. Sljedeći su bili Vishous i Phury.

Svaki je put pogledao braću u oči pune boli u nadi da će ublažiti njihovu muku, ali kada se Phury okrenuo, Rhage više nije mogao glavu držati uspravno. Pustio je da mu padne na rame i gledao kako mu se krv slijeva niz prsa, preko bedara i na stopala. Na podu se stvarala lokva u kojoj se odražavala svjetlost svijeća, a od pogleda na krvavu zbrku vrtjelo mu se u glavi. Odlučan da ostane na nogama, savio je laktove tako da su ga na mjestu držali zglobovi i kosti, a ne mišići.

Kada je nastupilo zatišje, postao je mutno svjestan nekakve prepirke. Trepnuo je nekoliko puta prije nego što mu se pred očima dovoljno razbistrilo da bi mogao vidjeti što se događa.

Phury je držao ispružen bič, a Zsadist je uzmicao pred njime s izrazom lica koji je izrazito nalikovao užasu. Z.-ove šake bile su visoko podignute, a prsteni na bradavicama bljeskali su mu na svjetlosti svijeća dok je teško disao. Bratovo je lice poprimilo boju magle, a koža mu je bila siva i neprirodno sjajna.

Phury je govorio blagim glasom i pokušavao uhvatiti Zsadistovu ruku. Z. se divlje okrenuo, ali Phury nije odustajao. Dok su se kretali u sumornom plesu, ožiljci od biča koji su prekrivali Z.-ova leđa pomicali su se zajedno s njegovim mišićima.

Taj pristup ne vodi nikamo, pomislio je Rhage. Zsadist se približavao stanju potpune panike, kao životinja u klopci. Morao je postojati neki drugi način da se dopre do njega.

Rhage je duboko udahnuo i otvorio usta. Iz njih nije izašao nikakav zvuk. Pokušao je ponovno.

»Zsadist...« Na zvuk njegova slabašnog glasa sve su se oči okrenule prema oltaru.

»Završi to, Z.... Ne mogu... neću se moći još dugo držati.«

»Ne...«

Phury je prekinuo Zsadista usred rečenice. »Moraš...«

»Ne! *Odjebi* od mene.«

Z. je potrčao prema vratima, ali Čuvarđeva je stigla onamo prije njega i prisilila ga da stane da je ne bi pregazio. Dok je stajao ispred sićušne prilike, nemajući kamo, noge su mu drhtale, a ramena se tresla. Tiho mu je govorila, ali riječi nisu dopirale dovoljno daleko da bi ih Rhage dešifrirao kroz svoju maglu boli.

Konačno je Čuvarđeva rukom dala znak Phuryju koji joj je donio oružje. Kada ga je dobila, ispružila je ruku, uzela Z.-ovu ruku i na dlan mu položila ručku presvučenu kožom. Pokazala je na oltar i Zsadist je pognuo glavu. Trenutak poslije uputio se prema naprijed teturavim korakom.

Kada je Rhage pogledao brata, skoro je predložio da netko drugi to učini umjesto Z.-a. Crne su mu oči bile tako razrogačene da se bjelina vidjela sa svih strana šarenica. Osim toga, Zsadist je neprestano gutao kao da pokušava prigušiti krik u prsima.

»U redu je, brate«, promrmljao je Rhage. »Ali moraš to obaviti. *Odmah.*«

Z. je dahtao i ljuljao se. Znoj mu se cijedio u oči i niz ožiljak na licu.

»Hajde.«

»Brate«, šapnuo je Z. podigavši bič iznad ramena.

Nije pokušavao steći dodatni zamah. Vjerojatno u tom trenutku nije mogao dovoljno dobro koordinirati rad ruke. Ali bio je snažan i oružje je zapjevalo dok je putovalo zrakom. Lanci i visuljci ošinuli su Rhagea preko trbuha kao kiša iglica.

Rhageova su koljena popustila i pokušao se zadržati rukama, ali i one su odbile poslušnost. Pao je na koljena, dočekavši se dlanovima u vlastitoj krvi.

Ali barem je bilo gotovo. Duboko je disao odlučan u namjeri da se ne onesvijesti.

Odjednom je svetištem odjeknuo piskavi zvuk, nešto kao udarac metala o metal. Nije previše razmišljao o tome. Bio je previše zauzet razgovorom sa svojim trbuhom u kojem ga je pokušavao uvjeriti da povraćanje na suho zapravo baš i nije najbolja ideja.

Kada je bio spreman, na rukama i koljenima otpuzao je oko oltara. Prije nego što je prešao na stubište, uzeo je pauzu. Kada je pogledao prema naprijed, vidio je da su braća ponovno poredana jedan uz drugog. Rhage je protrljao oči ugledavši prizor pred sobom i krvlju zamrljao lice.

Ovo nije dio obreda, pomislio je.

Svaki od braće držao je crni bodež u desnoj ruci. Wrath je započeo mantru, a drugi su je preuzeli dok im se glasovi nisu pretvorili u glasne povike koji su odzvanjali svetištem. Uzvici su bivali sve glasniji dok nisu gotovo vrištali, a zatim su naglo utihnuli.

Svi su si kao jedan bodežima zarezali prsa.

Zsadistov je rez bio najdublji.

Peto poglavlje

Mary je bila u sobi za biljar u prizemlju i razgovarala s Frit-zom o povijesti kuće kada su *sluganove* uši razabrale zvuk koji ona nije čula.

»To se gospoda vraćaju.«

Otišla je do jednog od prozora upravo u trenutku kada je par automobilskih svjetala skrenuo u dvorište.

Escalade se zaustavio, njegova su se vrata otvorila i muškarci su izašli. Kapuljače halja bile su im spuštene pa je prepoznala one koje je vidjela prve noći kada je došla u kuću. Tipa s kozjom bradicom i tetovažama na jednoj sljepoočnici. Muškarca s fantastičnom kosom. Zastrašujućeg lika s ožiljcima i vojnika. Jedini kojega dotad nije vidjela bio je muškarac s dugom crnom kosom i naočalama.

Bože, kako su im lica bila bezizražajna. Možda je netko ozlijeđen.

Pogledom je tražila Rhagea pokušavajući ne paničariti.

Motali su se uokolo, a zatim su se okupili pred stražnjim dijelom terenca upravo u trenutku kada je netko izašao iz portirske kućice i otvorio vrata. Mary je u tipu koji je stajao na vratima prepoznala onoga koji je ulovio loptu u predvorju.

Zbog svih tih muških tijela gusto zbijenih iza Escaladea bilo je teško razlučiti što rade. No činilo se kao da prenose neki teški teret...

Svjetlost se odbila od plave kose.

Rhage. U nesvijesti. Nosili su ga prema onim otvorenim vratima.

Mary je izjurila iz kuće i prije nego što je shvatila da trči.

»Rhage! Stanite! Čekajte!« Hladni joj je zrak napunio pluća. »Rhage!«

Na zvuk njezina glasa trznuo se i ispružio mlitavu ruku prema njoj. Muškarci su zastali. Nekoliko ih je opsovalo.

»Rhage!« Stala je tako naglo da se šljunak razletio oko nje. »Što... o... Bože.«

Lice mu je bilo krvavo, a pogled nefokusiran od boli.

»Rhage... «

Otvorio je usta. Nije uspijevao ispustiti glas.

Jedan od muškaraca rekao je: »Kvragu, sad ga možemo odnijeti i u njegovu sobu.«

»Naravno da ćete ga onamo odnijeti! Je li ozlijeđen u borbi?«

Nitko joj nije odgovorio. Samo su promijenili smjer i prenijeli Rhagea kroz ulazni hodnik kuće, preko predvorja i uz stubište. Kada su ga položili na krevet, onaj s kozjom bradicom i tetoviranim licem odmaknuo mu je kosu s lica.

»Brate, da ti možda donesemo nešto protiv boli?«

Rhageov je glas bio iskrivljen. »Ništa. Bolje je ovako. Znaš pravila. Mary... gdje je Mary?«

Prišla je krevetu i uhvatila ga za opuštenu ruku. Kada mu je pritisnula usne na prste, shvatila je da mu je halja u savršenu stanju, bez tragova oštećenja ili poderanih dijelova. Što je značilo da je nije imao na sebi kada je ozlijeđen. I da mu ju je netko ponovno obukao.

Sa strašnim predosjećajem posegnula mu je za vezicom od upletene kože oko struka. Razvezala ju je i rastvorila rubove halje. Od ključne kosti do bokova bio je prekriven bijelim zavojima. A jarkocrvena krv probijala je kroz njih.

Bojala se pogledati, no morala je znati, pa je nježno odlijepila jedan kut i podignula ga.

»Dragi *Bože*.« Zateturala je i jedan od braće ju je pridržao. »Kako se to dogodilo?«
Kada je grupa i dalje ostala nijema, odgurnula je onoga koji ju je pridržavao i sve ih pogledala. Nisu se micali, a pogled im je bio prikovan za Rhagea...

I jednako su patili kao on. *Isuse, nisu valjda...*

Onaj s kozjom bradicom nije odvratio pogled kada ga je pogledala.

Ali jesu.

»Vi ste to učinili«, zasiktala je. »Vi ste mu to učinili!«

»Da«, rekao je onaj s naočalama. »I to se tebe ne tiče.«

»*Gadovi jedni.*«

Rhage je ispustio neki zvuk, a zatim pročistio grlo. »Ostavite nas.«

»Vratit ćemo se da vidimo kako si, Hollywood«, rekao je onaj s dugom, višebojnom kosom. »Treba li ti nešto?«

»Osim presađivanja kože?« Rhage se slabašno nasmiješio, a zatim se trznuo kada se pomaknuo na krevetu.

Dok su muškarci izlazili kroz vrata, Mary je pogledom šibala njihova snažna leđa. Te *proklete... životinje.*

»Mary?« promrmljao je Rhage. »*Mary.*«

Pokušala se pribitati. Živciranje oko tih grubijana sada neće pomoći Rhageu.

Pogledala ga je, progutala bijes i rekla: »Hoćeš li mi dopustiti da nazovem onog liječnika o kojem si govorio? Kako se ono zove?«

»Ne.«

Htjela mu je reći da se ostavi tog izigravanja muškarčine koji časno podnosi bol. Ali znala je da bi joj se usprotivio, a svađa je bila zadnje što mu je trenutno trebalo.

»Želiš li ostati u halji ili ne?« upitala je.

»Skinu mi je. Ako možeš podnijeti pogled na mene.«

»Ne brini se zbog toga.«

Odvezala je kožni remen i skinula crnu svilu s njega, osjećajući potrebu da vrišti dok se okretao tamo-amo da bi joj pomogao i istovremeno stenjavao od boli. Kada su napokon izvukli halju ispod njega, krv mu je procurila sa strane.

Taj prekrasni prekrivač bit će uništen, pomislila je, ne mareći nimalo za to.

»Izgubio si puno krvi.« Smotala je tešku halju.

»Znam.« Zatvorio je oči, a glava mu je utonula u jastuk. Nagim su mu tijelom prolazili treperavi grčevi, a od drhtanja njegovih bedara, trbuha i prsnih mišića madrac se tresao.

Bacila je halju u kadu i vratila se. »Jesu li te očistili prije nego što su previli rane?«

»Ne znam.«

»Vjerojatno bih trebala provjeriti.«

»Daj mi sat vremena. Dotad će krvarenje prestati.« Duboko je udahnuo i iskrivio lice.

»Mary... morali su.«

»Što?« Nagnula se nad njega.

»Morali su to učiniti. Ne...« Još jedan udah bio je popraćen stenjanjem. »Nemoj se ljutiti na njih.«

Zajebi. To.

»Mary«, rekao je odlučno, a mutne su mu se oči fokusirale na nju. »Nisam im ostavio drugi izbor.«

»Što si učinio?«

»Gotovo je. I ne smiješ se ljutiti na njih.« Pogled mu je opet izgubio fokus.

Što se nje ticalo, mogla je osjećati što god je željela prema tim gadovima.

»Mary?«

»Ne brini.« Pogladila mu je obraz želeći da mu može sprati krv s lica. Kada se trznuo na taj lagani dodir, povukla je ruku. »Mogu li ti donijeti nešto, molim te?«

»Samo pričaj sa mnom. Čitaj mi...«

Na policama pokraj njegove zbirke smeća od DVD-ova bilo je nekoliko novijih knjiga. Pregledala je one s tvrdim koricama. Dohvatila je Harryja Pottera, drugi dio, i privukla stolicu do kreveta. Isprva se teško koncentrirala jer mu je stalno provjeravala disanje, ali naposljetku je uhvatila ritam, baš kao i on. Disanje mu se usporilo i grčevi su prestali.

Kada je zaspao, zatvorila je knjigu. Čelo mu je bilo naborano, a usne blijede i stisnute. Mrzila je činjenicu da ga bol prati čak i dok se odmara.

Mary je osjetila kako se godine tope.

Vidjela je žutu spavaću sobu svoje majke. Osjećala je miris dezinfekcijskog sredstva. Čula je teško, očajničko disanje.

I evo je ponovno, pomislila je. Još jedan bolesnički krevet. Još jedna osoba koja pati. Bespomoćna.

Pogledala je po sobi i pogled joj se zaustavio na slici *Bogorodice s djetetom* iznad komode. U ovom kontekstu, slika je bila umjetničko djelo, a ne ikona, dio zbirke muzejske kvalitete i služila je samo kao ukras.

Zato nije morala mrziti tu prokletu stvar. A nije je se ni bojala.

Kip Majke Božje u sobi njezine majke bio je nešto drugo. Mary ga je prezirala i istog trenutka kada je tijelo Cissy Luce napustilo kuću, taj komad gipsa našao se u garaži. Mary ga nije imala srca razbiti, ali je željela to učiniti.

Sljedeće ga je jutro odnijela u Našu Gospu i ostavila. Isto kao i raspelo. Kada je izlazila s parkirališta crkve, bila je opijena trijumfom, istinskim odjebom upućenim Bogu. Bio je to jedini dobar osjećaj koji je iskusila u dugo vremena. No uzbuđenje nije potrajalo. Kada se vratila u kuću, sve što je vidjela bila je sjena na zidu na mjestu gdje je stajalo raspelo i mjesto bez prašine na podu na kojem je stajao kip.

Dvije godine poslije, na isti dan na koji je bacila te objekte bogoštovlja, dijagnosticirana joj je leukemija.

Logički je znala da nije ukleta jer je bacila te stvari. Godina je imala tristo šezdeset i pet dana i baš kao loptica na kolu za rulet, objava njezine bolesti morala je pasti na jedan od njih. No u srcu je ponekad mislila drugačije. Zbog čega je još više mrzila Boga.

Kvragu... nije imao vremena napraviti čudo za njezinu majku koja je bila vjernica. Ali potrudio se kazniti grešnicu kao što je ona. *I sad ti budi pametan...*

»Uz tebe mi je lakše«, rekao je Rhage.

Oči su joj poletjele prema njegovima. Razbistrila je glavu primivši ga za ruku. »Kako si?«

»Bolje. Tvoj me glas smiruje.«

Isto je bilo s majkom, pomislila je. I majka je voljela zvuk njezina glasa.

»Hoćeš nešto piti?« upitala je.

»O čemu si upravo razmišljala?«

»Ni o čemu.«

Zatvorio je oči.

»Želiš li da te operem?« rekla je.

Kada je slegnuo ramenima, otišla je u kupaonicu i vratila se s toplom i vlažnom krpicom i

suhim ručnikom. Očistila mu je lice i nježno prešla područjem oko rubova zavoja.

»Skinut ću ovo, u redu?«

Klimnuo je glavom, a ona mu je pažljivo odlijepila traku s kože. Podigla je gazu i kompresu.

Mary je zadrhtala dok joj se žuč penjala uz grlo.

Bičevali su ga. Bilo je to jedino objašnjenje za ozljede.

»O... Rhage.« Suze su joj zamaglile pogled, ali nije im dopustila da poteku. »Samo ću promijeniti zavoj. Ovo je još previše... osjetljivo za pranje. Imaš li...«

»Kupaonica. Veliki ormar s desne strane ogledala.«

Stajala je ispred ormara zaplašena količinom medicinskih potrepština koje je u njemu držao. Kompleti za šivanje rana. Gips za slomljene kosti. Sve vrste zavoja. Ljepljiva traka. Uzela je ono što je smatrala potrebnim i vratila se k njemu. Otvorivši sterilna pakiranja kompresa od trideset pet centimetara, položila mu ih je na prsa i trbuh i zaključila da će ih samo tako ostaviti. Nema šanse da bi mu uspjela podignuti gornji dio tijela s kreveta da ga omota zavojima, a zalijepiti ih sve trakom zahtijevalo bi previše petljanja.

Kada je lagano potapšala donji lijevi dio zavoja, Rhage se trznuo. Pogledala ga je.

»Jesam li te ozlijedila?«

»Smiješno pitanje.«

»Ne razumijem.«

Otvorio je oči. Pogled mu je bio tvrd. »Zaista ne znaš, zar ne?«

Očito ne zna. »Rhage, što trebaš?«

»Da razgovaraš sa mnom.«

»Dobro. Samo da završim s ovim.«

Čim je bila gotova, otvorila je knjigu. Opsovao je.

Zbunjeno je posegnula za njegovom rukom. »Ne znam što želiš.«

»Nije tako teško shvatiti.« Glas mu je bio slab, ali ozlojeđen. »Isuse, Mary, zar me ne možeš pustiti u tu svoju glavu?«

Začulo se kucanje s druge strane sobe. Oboje su pogledom ošinuli mjesto odakle je dopirao zvuk.

»Odmah se vraćam«, rekla je.

Kada je otvorila vrata, s druge je strane zatekla muškarca s kozjom bradicom. U jednoj je ruci balansirao srebrni pladanj pretrpan hranom.

»Da se predstavim, ja sam Vishous. Je li budan?«

»Hej, V.«, rekao je Rhage.

Vishous ju je zaobišao i stavio hranu na komodu. Kada je krenuo prema krevetu, poželjela je da se po veličini može mjeriti s njim pa da mu može prepriječiti pristup sobi.

Sjeo je bočno na madrac. »Kako si, Hollywood?«

»U redu.«

»Manje te boli?«

»Da.«

»Znači da sve dobro zacjeljuje.«

»Što brže, to bolje.« Rhage je zatvorio oči od iscrpljenosti.

Vishous ga je još koji trenutak promatrao stisnutih usana. »Vratit ću se poslije, brate. U redu?«

»Hvala, stari.«

Tip se okrenuo i pogledao je u oči, što sigurno nije bilo lako. U tom trenutku poželjela je

da mu se bol koju je nanio vrati istom mjerom. I znala je da joj se želja za osvetom jasno iscrtava na licu.

»Ti si tvrd orah, zar ne?« promrmljao je Vishous.

»Ako ti je *brat*, zašto si ga ozlijedio?«

»Mary, nemoj«, ubacio se Rhage hrapava glasa. »Rekao sam ti...«

»*Nisi mi rekao ništa*.« Čvrsto je zatvorila oči. Nije bilo pošteno vikati na njega dok bespomoćno leži s prsima koja su izgledala kao reljef.

»Možda bismo jednostavno trebali reći sve što mislimo, ispuccati se«, rekao je Vishous.

Mary je prekrížila ruke na prsima. »Dobra ideja. Zašto mi ne ispričaš cijelu priču?

Pomozi mi da shvatim zašto ste mu to napravili.«

Rhage je progovorio. »Mary, ne želim da...«

»*Onda mi reci*. Ako ne želiš da ih mrzim, objasni mi ovo.«

Vishous je pogledao prema krevetu, a Rhage je vjerojatno klimnuo ili slegnuo ramenima jer je zatim rekao: »Izdao je Bratstvo da bi bio s tobom. Morao se iskupiti ako je želio ostati s nama i zadržati te ovdje.«

Mary je zastao dah. To je sve bilo za nju? Zbog nje?

O, Bože. Dopustio je da izbičuju do krvi zbog nje...

Pobrinut ću se da ovdje budeš sigurna, je li to bolje?

Nije mogla pronaći nikakav kontekst za takvu žrtvu.

Za bol koju je trpio zbog nje. Za ono što su mu učinili ljudi kojima je navodno bilo stalo do njega.

»Ne mogu... Malo mi se vrti. Oprostite...«

Uzmaknula je želeći oteturati u kupaonicu, ali Rhage se počeo pridizati na krevetu kao da će poći za njom.

»Ne, ostani gdje jesi, Rhage.« Prišla mu je, sjela na stolicu i prstima mu prešla po kosi.

»Ostani gdje jesi. Pssst... Samo polako, veliki dečko.«

Kada se malo opustio, pogledala je Vishousa. »Ništa od svega ovoga ne razumijem.«

»Zašto i bi?«

Vampir ju je postojano gledao u oči, a srebrne dubine njegovih očiju bile su nekako zastrašujuće. Na trenutak je skrenula pozornost na tetovažu koja mu se širila prema licu, a zatim je bacila pogled na Rhagea. Prstima mu je prolazila kroz kosu i mrmljala dok nije ponovno utonuo u san.

»Je li te boljelo što si mu to napravio?« tiho je upitala znajući da je Vishous još uvijek tu.

»Reci mi da te boljelo.«

Čula je šuškanje tkanine. Kada je pogledala preko ramena prema njemu, vidjela je da je Vishous skinuo košulju. Na mišićavim prsima imao je svježju ranu, rez, kao da je oštrica noža zarezala njegovu kožu.

»Ubilo je svakog od nas.«

»Dobro.«

Vampir se nasmiješio prilično silovito. »Razumiješ nas i bolje nego što misliš. A ta hrana nije samo za njega kada poželi jesti. Donio sam je i za tebe.«

No da, nije željela ništa od njih. »Hvala ti. Pobrinut ću se da jede.«

Vishous je zastao na izlasku. »Jesi li mu rekla za svoje ime?«

Naglo je okrenula glavu prema njemu. »Što?«

»Rhage. Zna li?«

Osjetila je kako joj se ježi stražnja strana vrata. »Očito mi zna ime.«

»Ne, *razlog* zbog kojeg si ga dobila. Mogla bi mu reći.« Vishous se namrštitio. »I ne, nisam saznao na internetu. Kako bih i mogao?«

Bože dragi, upravo joj je to prolazilo... »Ti čitaš misli?«

»Kada želim i ponekad kada nemam izbora.« Vishous je otišao tiho zatvorivši vrata. Rhage se pokušao preokrenuti na bok i probudio se stenjući. »Mary?«

»Ovdje sam.« Uzela je njegovu ruku među svoje.

»Što je bilo?« Kada ju je pogledao, tirkizne su mu oči bile budnije nego prije. »Mary, molim te. Barem mi jednom reci što ti je na umu.«

Oklijevala je. »Zašto me nisi jednostavno ostavio? Sve ovo... ne bi se dogodilo.«

»Ne postoji ništa što ne bih podnio za tvoju sigurnost, za tvoj život.«

Odmahnula je glavom. »Ne razumijem kako možeš gajiti tako snažne osjećaje prema meni.«

»Da, e pa znaš što?« Lagano se nasmiješio. »Mogla bi malo zaboraviti na tu potrebu da sve razumiješ.«

»To je bolje nego slijepo vjerovati«, šapnula je podigavši ruku i prošavši njome preko valova njegove plave kose. »Spavaj, veliki dečko. Čini se da se svaki put probudiš u daleko boljem stanju.«

»Radije bih gledao u tebe.« Ali ipak je zatvorio oči. »Volim kada mi se igraš s kosom.«

Izvio je vrat i odmaknuo glavu da bi mogla uhvatiti još više kose.

Čak su mu i uši lijepe, pomislila je.

Rhageova su se prsta dizala i spuštala u ritmu dubokih uzdaha. Nakon nekog vremena zavalila se u stolicu i ispružila noge podigavši stopala na masivni okvir kreveta.

Kako su sati prolazili, braća su navraćala da provjere kako je i da se predstave. Phury, onaj s prekrasnom kosom, donio je sa sobom toplu jabukovaču koju je začudo i prihvatila. Došli su i Wrath, tip s tamnim sunčanim naočalama, i Beth, žena pred kojom se onesvijestila. Svratio je i Butch, onaj koji je uhvatio loptu, baš kao i Tohrment, onaj s kratko očišanom kosom.

Rhage je puno spavao, ali se budio svaki put kada se pokušao okrenuti na bok. Gledao ju je dok je hodala po sobi kao da mu pogled na nju daje snagu, a ona mu je donosila vodu, milovala ga po licu, hranila ga. Nisu puno govorili. Dodiri su bili dovoljni.

Dok je sjedila s glavom na naslonu i teških kapaka, ponovno se začulo tiho kucanje. Vjerojatno Fritz s još hrane.

Protegnula se i uputila prema vratima.

»Samo naprijed«, rekla je dok je otvarala vrata.

U hodniku je stajao muškarac s ožiljkom na licu. Dok je stajao nepomično poput kipa, svjetlo mu je padalo na oštre crte lica i isticalo duboko uvučene oči, obrise lubanje ispod superkratke kose, onaj nepravilni ožiljak, čvrstu vilicu. Nosio je široku dolčevitu i hlače koje su mu visjele nisko na bokovima. Oboje je bilo crno.

Odmah se primaknula bliže krevetu da zaštiti Rhagea, iako je bilo glupo i pomisliti da bi se mogla suprotstaviti nekome tako velikome kao što je bio vampir koji je stajao na vratima.

Tišina se otegnula. Sama je sebi govorila da je vjerojatno došao provjeriti kako je Rhage, baš kao i drugi, i da nije želio ponovno ozlijediti brata. Osim što... izgledao je tako napeto, a način na koji je stajao raširenih nogu sugerirao je da bi u svakom trenutku mogao skočiti naprijed. Ono što joj je bilo najčudnije bilo je to što je vampir nije gledao u oči, a nije se činilo ni da gleda u Rhagea. Njegov hladan, crni pogled nije bio uperen ni u što.

»Želiš li ući i vidjeti ga?« konačno je upitala.

Skrenuo je pogled prema njoj.

Opsidijan, pomislila je. Oči su mu kao opsidijan. Sjajne. Beskrajno duboke. Bez duše. Uzmaknula je još dalje i uhvatila Rhagea za ruku. Vampir na vratima posprdno se nasmiješio.

»Izgledaš malčice nabrijano, ženko. Misliš da sam mu došao odrati još malo kože?« Glas mu je bio tih, gladak. Gotovo zvonak. I jednako ravnodušan i neproziran kao i zjenice.

»Hoćeš li ga ozlijediti?«

»Glupo pitanje.«

»Zašto to kažeš?«

»Nećeš povjerovati ono što ti kažem, pa ne bi trebala ni pitati.«

U tišini koja je ponovno uslijedila potihlo ga je odmjeravala. Sinulo joj je da možda nije samo agresivan. I neugodno mu je.

Možda.

Poljubila je Rhagea u ruku i prisila se da odstupi. »Htjela sam se istuširati. Hoćeš li ostati uz njega dok me nema?«

Vampir je trepnuo kao da ga je iznenadila. »Osjećat ćeš se ugodno gola u kupaonici dok sam ja u blizini?«

Baš i ne.

Slegnula je ramenima. »Odluka je na tebi. Ali sigurna sam da će mu biti draže da, ako se probudi, ugleda tebe nego da bude sam.«

»Onda misliš da ne moraš paziti na mene?«

»Hoćeš ili nećeš?« Kada nije odgovorio, rekla je: »Ovo noćas mora da ti je bilo pravo mučenje.«

Njegova izobličena gornja usna trgnula se u grimasu. »Ti si jedina koja je ikad pretpostavila da ne uživam u ozljeđivanju ljudi. Ti si neka Majka Tereza? Koja vidi samo dobro u velikim, ranjenim stvorenjima i takva sranja?«

»Pa sigurno nisi želio taj ožiljak na licu, zar ne? A spremna sam se kladiti da ih imaš još niže od brade. Dakle, kao što sam rekla, ovo noćas mora da ti je bilo pravo mučenje.«

Oči su mu se stisnule u tanke proreze, a kroz sobu je prošla hladna struja, kao da je gurnuo zrak prema njoj. »Oprezno, ženko. Hrabrost može biti opasna.«

Bez oklijevanja mu se približila. »Znaš što? Cijela ta priča s tuširanjem uglavnom je izmišljotina. Pokušala sam ti omogućiti da malo ostaneš sam s njim jer je očito da te sve ovo muči ili ne bi stajao na vratima i izgledao tako prokleta rastrgano. Prihvati ponudu ili otidi, ali u svakom bih ti slučaju bila zahvalna kada me ne bi pokušavao zastrašiti.«

U tom je trenutku više nije bilo briga hoće li eksplodirati i iskaliti se na njoj. S druge strane, trenutno se oslanjala na nervoznu energiju i nabrijanost koje se rađaju iz iscrpljenosti, pa vjerojatno nije baš jasno razmišljala.

»Dakle, jesi odlučio?« odlučno je upitala.

Vampir je ušao u sobu i zatvorio vrata, a soba je postala hladnija sada kada je on bio u njoj. Prijeteće ozračje koje ga je okruživalo bilo je opipljivo i pružalo se prema njoj prešavši joj tijelom poput pipaka. Kada je brava kliknula, uhvatio ju je strah.

»Ne pokušavam«, otegnuo je svilenim glasom.

»Što?« protisnula je.

»Zastrašiti te. *Jesi* prestrašena.« Nasmiješio se. Očnjaci su mu bili vrlo dugi, duži nego Rhageovi. »Osjećam miris tvoga straha, ženko. Baš kao mokra boja, pecka u nosu.«

Kada je Mary ustuknula, napravio je korak naprijed prateći je.

»Hmm... i sviđa mi se tvoj miris. Sviđao mi se od prvog trenutka kada sam te ugledao.«

Počela se brže pomicati ispruživši ruku prema natrag u nadi da će svaki čas naići na krevet. Umjesto toga zapetljala se u teške zavjese na prozoru.

Vampir s ožiljcima stjerao ju je u kut. Tijelo mu nije bilo tako mišićavo kao Rhageovo, ali nije bilo sumnje da je opasan. Iz hladnih mu je očiju pročitala sve što je morala znati o njegovoj sposobnosti za ubijanje.

Mary je uz kletvu pognula glavu i predala se. Nije mogla učiniti ništa ako je ozlijedi, a nije mogao ni Rhage u svom stanju. Kvragu, mrzila je osjećaj bespomoćnosti, ali ponekad te život dovede u takvu situaciju.

Vampir se nagnuo prema njoj, a ona se stisnula.

Duboko je udahnuo, a izdah mu je nalikovao dugom uzdahu.

»Idi se tuširati, ženko. Ni prije ga nisam želio ozlijediti. Tu se ništa nije promijenilo. A ne želim ni tebi nanijeti neko zlo. Da ti se bilo što dogodi, bio bi u još većoj agoniji nego što je sada.«

Tijelo joj se opustilo od olakšanja kada se okrenuo i primijetila je kako se trgnuo kada je pogledao Rhagea.

»Kako se zoveš?« promrmljala je.

Podignuo je obrvu, a zatim se ponovno zapiljio u brata. »Ja sam onaj zli, ako to dosad nisi shvatila.«

»Zanimalo me tvoje ime, a ne tvoj poziv.«

»Ponašati se kao gad zapravo je više opsesivni poremećaj. I zovem se Zsadist. Ja sam Zsadist.«

»Pa... drago mi je, Zsadist.«

»Tako uljudna«, narugao se.

»U redu, a kako ti ovo zvuči. Hvala ti što nisi ubio ni mene ni njega. Je li ti to dovoljno iskreno?«

Zsadist joj je dobio pogled preko ramena. Njegove su vjeđe podsjećale na kapke na prozorima. Samo su tankom snopu crne noći dopuštale da se probije kroz njih. A sa svojom gotovo izbrijanom glavom i tim ožiljkom, bio je oličenje nasilja: antropomorfizacija agresije i boli. Osim što se, dok ju je gledao pri svjetlosti svijeća, na njegovu licu pojavio jedva vidljiv tračak topline. Bio je tako suptilan da nije mogla točno odrediti kako je znala da ga je vidjela.

»Ti«, rekao je tiho, »si izvanredna.« Prije nego što je uspjela bilo što drugo reći, podignuo je ruku. »Idi. Odmah. Ostavi me s mojim bratom.«

Mary je bez riječi otišla u kupaonicu. Ostala je pod tušem sve dok joj se prsti nisu smežurali i dok se zrak nije ispunio gustom parom. Kada je izašla, odjenula je istu odjeću koju je imala i prije jer je zaboravila ponijeti drugu sa sobom. Tiho je otvorila vrata prema spavaćoj sobi.

Zsadist je sjedio na krevetu. Široka su mu ramena bila pogrbljena, a rukama je obujmio struk. Nagnut iznad Rhageova uspavanog tijela, bio mu se približio što je više mogao, a da se pritom zaista i ne dodirnu. Dok se ljuljao naprijed-natrag, zrakom se pronosila jedva čujna, melodična pjesma.

Vampir je pjevušio, a pritom mu se glas podizao i spuštao, preskakao oktave, prelazio u visoke, a zatim u niske tonove. Predivno. Apsolutno predivno. A Rhage je bio opušten i ležao je smirenije nego prije.

Brzo je prošla kroz sobu i izašla u hodnik ostavljajući muškarce same.

Šesto poglavlje

Rhage se probudio u neko doba sljedećeg poslijepodneva. Prvi mu je poriv bio da posegne za Mary ne otvarajući oči, no zaustavio se jer nije želio da brujanje ponovno započne. Nije se osjećao sposobnim boriti se s njim.

Otvorio je oči i okrenuo glavu. Ležala je pokraj njega u krevetu i spavala na trbuhu.

Zaboga, ponovno se pobrinula za njega kada mu je to bilo potrebno. Bila je nepokolebljiva. Jaka. Spremna suočiti se s njegovom braćom.

Ljubav mu je ispunila srce i napela ga toliko da je prestao disati.

Položio je ruku na prsa i napipao zavoje koje mu je stavila. Pažljivo ih je skinuo, jedan po jedan. Rane su dobro izgledale. Zatvorile su se i više ga nisu boljele. Do sutra će se pretvoriti u puke ružičaste crte, a dan poslije toga, više ih neće biti.

Razmišljao je o naporima kojima mu je tijelo bilo izloženo u zadnje vrijeme. Promjeni. Porivima koji su se budili u Marynoj blizini. Izloženosti suncu. Bičevanju. Uskoro će morati piti i želio je to riješiti prije nego što ga obuzme glad.

Bio je vrlo savjestan kada je bila riječ o hranjenju. Većina je braće rastezala glad koliko god su je mogli podnijeti, samo zato što se nisu željeli zamarati bliskošću. No on je znao da mu to nije pametno. Posljednje što mu je trebalo bila je zvijer izluđena od žeđi za krvlju...

Čekaj malo.

Rhage je duboko udahnuo. U sebi je osjećao nevjerojatnu... prazninu. Nije bilo pozadinskog zujanja. Nikakvih napetih poriva. Nikakvog žarenja. I sve to usprkos činjenici da leži uz Mary.

Bio je... sam u svom tijelu. Nikoga osim njega. Čuvarjevina je kletva nestala.

Ali naravno, pomislio je. Privremeno ju je uklonila da bi mogao podnijeti *iskup* a da se ne promijeni. A očito mu je davala poštedu i da bi se mogao oporaviti. Pitao se koliko će pošteta još potrajati.

Rhage je polako izdahnuo, lagano ispuštajući zrak iz nosnica. Utonuo je u svoju kožu i uživao u savršenstvu smirenosti. Božanskoj tišini. Velikoj odsutnosti punoj odjeka.

Prošlo je čitavo stoljeće od kada je to zadnji put osjetio.

Blagi Bože, došlo mu je da zaplače.

Prekrio je oči rukama za slučaj da se zaista rasplače i pritom probudi Mary.

Znaju li drugi ljudi koliko su sretni što mogu doživjeti takve trenutke? Trenutke takvog dubokog mira? Prije kletve ih nije znao cijeniti, nije ih čak ni primjećivao. Dovraga, da je i bio blagoslovljen kojim takvim časkom, vjerojatno bi se bio samo okrenuo na drugu stranu i nastavio spavati.

»Kako si? Trebaš li nešto?«

Začuvši Maryn glas, pripremio se za nalet energije. Ništa takvo nije se dogodilo. Osjetio je samo topao sjaj u grudima. Ljubav neometanu kaosom kletve.

Protrljao je oči i pogledao je. U tihom ju je tami obožavao tolikom silinom da ga je prestrašila.

»Trebam biti s tobom, Mary. Odmah. Moram biti u tebi.«

»Onda me poljubi.«

Povukao joj je tijelo uz svoje. Nosila je samo majicu kratkih rukava, pa je kliznuo rukama pod nju i položio joj ih na donji dio leđa. Već je bio tvrd i spreman uzeti je, no kako se

nije morao ni s čim boriti, osjećao je profinjeno zadovoljstvo što je može samo milovati.

»Želim te voljeti«, rekao je zbacivši sve plahte i pokrivače s kreveta. Želio je vidjeti svaki djelić njezina tijela, dodirnuti svaki centimetar, i nije želio da mu bilo što smeta.

Povukao joj je majicu preko glave, a zatim mislima upalio svijeće u cijeloj sobi. Blistala je pri zlaćanom sjaju, glave okrenute u stranu dok ga je gledala svojim sivim očima. Grudi su joj već bile napete pri vrhu, obline mliječnobijele pod ružičastim bradavicama. Trbuh joj je bio ravan — malo preravan, pomislio je, zabrinut za nju. No bokovi su joj bili savršeni, baš kao i vitke noge.

A spoj ispod pupka, to preslatko mjesto...

»Moja Mary«, prošaptao je misleći na sva mjesta na njoj koja je želio dodirnuti.

Objahao joj je noge, a ud mu je stršio van iz tijela, težak, ponosan, zahtjevan. No prije nego što je stigao prignuti se do nje, objumile su ga njezine ruke, pa je zadržao, odjednom obliven znojem. Dok je gledao kako ga dodiruje, prepustio se samo na trenutak i potpuno oslobodio čistoću svoje žudnje, svoju neokaljanu ekstazu.

Kada se uspravila, nije znao što namjerava. »Mary?«

Usne su joj se rastvorile i uzela ga je u usta.

Rhage je zadržao i legao unatrag oslonjen na ruke. »O... Isuse... Bože.«

Nijednoj od ženki koje je imao nakon što je proklet nije dopustio da ga dodirne ustima. Nije to želio, nije volio da ga dodiruju ni iznad struka, a kamoli ispod.

No ovo je bila Mary.

Od sisanja i topline njezinih usta, no više od svega zbog toga što je znao da je to ona, potpuno je izgubio snagu i prepustio joj se na milost i nemilost. Njezine su ga oči netremice promatrale, gledajući kako se kupa u zadovoljstvu koje mu je pružala. Kada se onemoćalo spustio na madrac, uspuzala mu je uz bedra, približavajući se. Uzeo joj je glavu u ruke i izvijao joj se u usta dok je ona pronalazila pravi ritam.

Trenutak prije nego što je dosegnuo vrhunac, izmaknuo je bokove jer nije još želio svršiti.

»Dodi«, rekao je povlačeći je uz svoj trbuh i prsa i okrećući je na leđa. »Bit ću u tebi kad svršim.«

Poljubio ju je, a zatim joj položio ruku na vrat i kliznuo njome prema dolje, zaustavivši joj se nad srcem. Brzo je udaralo. Spustio se i pritisnuo joj usne o ključnu kost, a zatim joj prešao na dojk. Dok ju je sisao, rukom joj je kliznuo pod leđa i podignuo je bliže svojim usnama.

Proizvela je neki nevjerojatan zvuk duboko u grlu, zadihan usklik zbog kojega je podignuo glavu samo da bi joj mogao pogledati lice. Oči su joj bile zatvorene, a zubi stisnuti. Nizao joj je poljupce do pupka, gdje je zastao i liznuo je, a zatim joj prešao na bok. Pogurnuo ju je da se okrene na trbuh, pa joj rastvorio noge i dlanom obuhvatio međunožje. Od svilenkaste vlažnosti koja mu je prekrila ruku počeo je drhtati dok joj je ljubio bokove i donji dio leđa.

Prstom je kliznuo u nju, iskezio očnjake i prešao joj njima uz kralježnicu.

Mary je zastajala, a tijelo joj se izvilu u želji da se približi njegovim zubima.

Zastao je kada joj je stigao do ramena. Maknuo joj je kosu u stranu. I zarežao kada joj je ugledao vrat.

Kada se napela, prošaptao je: »Ne boj se, Mary. Neću te ozlijediti.«

»Ne bojim se.« Pomaknula je bokove i svojom mu vlažnom vrućinom stisnula ruku.

Rhage je zasiktao kada je njime prostrujao val žudnje. Počeo je dahtati, no laknulo mu je. Nije osjećao nikakve vibracije, nikakvo zloslutno brujanje. Samo ona i on. Zajedno. Vode ljubav.

Iako jest žudio za još nečim njezinim.

»Mary, oprosti mi.«

»Za što?«

»Želim... piti od tebe«, rekao joj je u uho.

Zadrhtala je, no osjetio je topao nalet na mjestu na kojem je prodro u nju, pa je znao da drhti od zadovoljstva.

»Zaista... to želiš?« rekla je.

»O da.« Sklopio joj je usne na vratu. Sisao joj je kožu, umirući od želje da učini mnogo više. »Vrlo bih ti rado bio na veni.«

»Pitala sam se kakav bi to osjećaj bio.« Glas joj je bio hrapav, uzbuđljiv. Isuse Bože, zar će mu dopustiti? »Boli li?«

»Samo malo na početku, ali poslije toga je kao... seks. Osjećala bi moje zadovoljstvo dok bih te uzimao u sebe. A ja bih bio vrlo pažljiv. Vrlo, vrlo nježan.«

»Znam da bi.«

Tijelo mu je preplavio erotičan poriv. Isukao je očnjake. Zamišljao je kako joj ih zariva u vrat. Kako je siše. Kako guta. Kako uživa u njezinu okusu. A zatim bi uživali u zajedništvu dok bi ona to isto činila njemu. Dobro bi je nahranio, pustio bi je da uzme koliko god bi željela...

Ona to isto činila njemu?

Rhage je ustuknuo. Što mu je *dovraga* došlo? Ona je čovjek, za Boga miloga. Ne hrani se.

Spustio joj je čelo na rame. I sjetio se da nije samo čovjek, već je i bolesna. Oblizao si je usne pokušavajući uvjeriti očnjake da se povuku.

»Rhage? Hoćeš li... znaš.«

»Mislim da bi bilo bolje ne.«

»Ozbiljno, ne bojim se.«

»O, Mary, znam. Ti se ničega ne bojiš.« Njezina je hrabrost bila jedan od razloga zbog kojih se vezao s njom. »No radije bih volio tvoje tijelo nego mu uzimao nešto što si ne može priuštiti da mi da.«

U brzom nizu pokreta uzdigao se nad nju, podignuo joj bokove s madraca i uzeo je straga, prodirući duboko u nju. Vrućina mu je oblila tijelo dok se izvijala pod njegovim naletom, a jednom joj je rukom posegnuo među grudi i pridržao se za njezino tijelo. Rukom joj je okrenuo bradu da bi je mogao poljubiti.

Osjećao je očajničku toplinu njezina daha u ustima dok se polako izvlačio iz njezine nutrine. Od silovitosti novog prodora oboje su zastenjali. Bila je tako nevjerojatno uska, stiskala ga je poput škripa. U još je nekoliko uboda uspio zadržati kontrolu, a onda su mu bokovi preuzeli glavnu riječ i počeli se kretati vlastitom voljom, tako da joj više nije uspijevao održati kontakt s usnama. Tijelo mu se zabijalo u njezino. Premjestio joj je ruke na struk dok se držao za nju.

Grudi su joj klonule na krevet, a lice joj je bilo okrenuto u stranu. Usne su joj bile rastvorene, a oči zatvorene. Pustio joj je tijelo i usadio šake u madrac pokraj njezinih ramena. Bila je tako sitna pod njim, izgledala je poput krhke vile u usporedbi s njegovim debelim podlakticama, no uzimala ga je cijelog, čitavom dužinom, ne posustajući, sve dok se nije potpuno izgubio.

Niotkuda je u ruci osjetio prekrasno peckanje. Spustio je pogled i vidio da mu se obavila oko ruke, sklopila mu usne oko palca i zagrizla ga.

»Jače, Mary«, muklo je rekao. »O, *da*. Zagrizi... jače.«

Lagana bol koju je osjetio kada su joj se zubi zarili u njega odvela je njegovo zadovoljstvo do neslučenih visina, do samog ruba vrhunca.

Samo što nije želio kraj.

Izvukao se iz nje i brzo je okrenuo. Kada ju je plegao na leđa, noge su joj ljesnule sa strane kao da nema snage da ih zadrži u zraku. Kada ju je ugledao tako otvorenu za njega, kako blista za njega, kako bubri za njega, gotovo joj je svršio po bedrima. Spustio je glavu i poljubio je ondje gdje je bio, osjetivši malo vlastita okusa, malo onog vlasničkog mirisa koji joj je ostavljao po čitavom tijelu.

Divlje je kriknula dok je svršavala. Prije nego što se prestala grčiti, podignuo se i ponovno zabio u nju.

Viknula je njegovo ime i noktima mu zagrebala leđa.

Prepustio se vrhuncu gledajući u njezine raširene, zamagljene oči. Budući da ga ništa nije ograničavalo, svršavao je bez kraja i konca, pumpajući svoje sokove u nju. Orgazam nije prestajao, a on je hvatao valove koji su se njime prelijevali. Činilo se da ekstazi nema kraja i da ju je nemoguće zaustaviti.

Iako nije da bi to učinio da je i mogao.

Mary se držala za Rhagea kada se ponovno zatresao dok mu se tijelo grčilo, a dah se ubrzavao. Zarežao je duboko u prsima, nakon čega je osjetila kako se trza i ponovno svršava u nju.

Bila je to neizreciva bliskost, tako mirno ležati pod njim dok ga prožimaju grčevi nekakvog višestrukog orgazma. Strast joj nije umanjivala koncentraciju, pa je osjećala svaku sitnicu u njegovu tijelu i svaki snažan prodor. Točno je znala kada će ponovno svršiti, osjećala mu je drhtaje u trbuhu i bedrima. Upravo se događalo, dah mu je zastajao, prsa i ramena su mu se napinjala zajedno s bokovima dok je ponovno nadirao.

Ovaj je put podignuo glavu. Usne su mu se odlijepile od očnjaka, a oči su mu bile čvrsto stisnute. Tijelo mu se ukočilo, svi mišići napeli, a onda je osjetila pokrete duboko u sebi.

Otvorio je oči. Bile su kao od stakla.

»Žao mi je, Mary.« Dohvatio ga je još jedan grč, a on se trudio govoriti kroz njega.

»Nikad... mi... se... nije... to... dogodilo. Ne mogu prestati. *Kvrugu.*«

Ispustio je neki grleni zvuk, mješavinu isprike i ekstaze.

Nasmiješila mu se i rukama mu prešla uz glatka leđa, osjećajući kako mu snažni mišići guraju kosti dok mu se donji dio tijela ponovno zabija u nju. Bila je puna do vrha među nogama i osjećala slasnu toplinu od sve one vrućine koja se cijedila s njega. Onaj prekrasan miris njegove vezanosti uz nju ispunjavao je zrak poput teškog parfema koji ju je potpuno okruživao.

Podignuo se na ruke kao da se namjerava izvući iz nje.

»Kamo ćeš?« Omotala mu je noge oko bokova.

»Pritišćem... te.« Ponovno je sikćući udahnuo.

»Savršeno mi je dobro.«

»O, Mary... ne...« Ponovno se izvio, izbacio prsa, zabacio glavu, istegnuta vrata i ispupčenih ramena. Zaboga, bio je predivan.

Odjednom se opustio, a tijelo mu je potpuno klonulo na nju. Tako nepomičan bio je nezamislivo težak, toliko težak da nije mogla disati pod tim teretom. Srećom, otkotrljao se s nje i privio je uz sebe. Srce mu je grmjelo u grudima, a ona je slušala kako se polako smiruje.

»Jesam li te ozlijedio?« upitao je hrapavim glasom.

»Ni najmanje.«

Poljubio ju je i povukao se, žureći u kupaonicu. Vratio se s ručnikom i nježno joj ga smjestio među noge.

»Hoćeš da otvorim tuš?« upitao je. »Malo sam te, ovaj, uneredio.«

»Sve je u redu. I ne, želim samo malo ležati ovdje.«
»Ne mogu ti objasniti što se dogodilo.« Namrštio se dok je vraćao plahte i pokrivače na krevet i navlačio ih preko njih dvoje. »Doduše... možda ipak znam u čemu je stvar.«
»Štogod da je razlog, nevjerojatan si.« Pritisnula mu je usne o čeljust. »Apsolutno nevjerojatan.«
Dosta su dugo zajedno ležali u tišini.
»Čuj, Mary, moje je tijelo puno toga prošlo zadnjih dana.«
»To svakako.«
»Morat ću se... pobrinuti za sebe.«
Nešto je u njegovu glasu zvučalo čudno, pa je podignula pogled prema njemu. Buljio je u strop.
Prošli su je žmarci. »Kako to misliš?«
»Morat ću se hraniti. Od ženke. Moje vrste.«
»Aha.« Sjetila se dodira njegovih očnjaka dok su joj klizili uz kralježnicu. I slatkog iščekivanja kada joj je dodirivao vrat. Nad njom su se nadvile sjene njegova noćnog izlaska, zbog kojih se odmaknula od njega. Nije to mogla ponovno prolaziti. Čekati u njegovu krevetu dok zna da je s drugom ženom.
Uzeo ju je za ruke. »Mary, moram se sada nahraniti da bih mogao zadržati kontrolu. I želim da budeš sa mnom dok to radim. Ako ti je preteško gledati, možeš barem biti u istoj prostoriji. Ne želim da se ikad moraš pitati što se zaista dogodilo između mene i te ženke.«
»Od koga ćeš...« — nakašljala se — »... piti?«
»Razmišljao sam o tome. Ne želim da to bude netko s kime sam bio.«
To bi dakle suzilo izbor na koliko, pet žena? Možda šest?
Odmahnula je glavom, posramljena tom mišlju.
»Pozvat ću jednu od Odabranica.«
Reci mi da su to neke bezube vještice, pomislila je. »Što su one?«
»Prvenstveno služe Čuvarđevi, našem božanstvu, no neko su vrijeme opsluživale nezdužene članove Bratstva i ispunjavale im potrebe za krvlju. U današnje ih vrijeme ne koristimo na taj način, ali obratit ću im se i vidjeti mogu li nešto dogovoriti.«
»Kada?«
»Što je prije moguće. Možda sutra navečer.«
»Do tada ću već otići.« Lice mu se smračilo, no nije mu dala priliku da progovori.
»Vrijeme je da krenem.«
»Vraga je vrijeme.«
»Rhage, budi realan. Zar zaista očekuješ da ću samo tako ostati ovdje s tobom, zauvijek?«
»To želim. Dakle, da.«
»Je li ti palo na pamet da mi možda nedostaje moja kuća, moje stvari, moje...«
»Dat ću da ih presele ovamo. Sve.«
Odmahnula je glavom. »Moram kući.«
»Nije sigurno.«
»Onda ćemo se morati pobrinuti da postane sigurno. Ugradit ću alarm, naučiti pucati, ne znam. Ali moram se vratiti svom životu.«
Zatvorio je oči.
»Rhage, pogledaj me. *Pogledaj me.*« Stisnula mu je ruku. »Ima stvari koje moram obaviti. U svom svijetu.«

Stisnuo je usne u tanki prorez. »Hoćeš li mi dopustiti da pošaljem Vishousa da ti ugradi sigurnosni sustav?«

»Da.«

»I ponekad ćeš dolaziti ovamo da budeš sa mnom.«

Duboko je udahnula. »Što ako odbijem?«

»Onda ću ja doći k tebi.«

»Mislim da...«

»Već sam ti rekao. Prestani razmišljati.«

Usne su mu pronašle njezine, no prije nego što ju je dodirnuo jezikom i oduzeo joj sposobnost logičnog razmišljanja, odgurnula ga je.

»Rhage, znaš da ovo nikamo ne vodi. Ovo... što god da je ovo između nas. Ne vodi nikamo. Nije moguće.«

Okrenuo se na leđa i stavio ruku pod glavu. Stisnuo je čeljust, od čega su mu iskočili vratni mišići.

Mrzila je to što čini, zaista jest. No bilo je bolje sve istjerati na otvoreno. »Cijenim sve što si učinio za mene. Toliko si se žrtvovao da budem sigurna...«

»Zašto si se toliko uzrujala one večeri kada sam izašao?«

»Molim?«

»Zašto te bilo briga što sam bio s drugom? Ili si samo htjela malo grubog seksa pa ti je trebao razlog iza kojeg se možeš sakriti?« Premjestio je pogled na nju. Plave su mu oči bliještale neonskim sjajem, gotovo prejarkim da bi se u njih gledalo. »Čuj, kada sljedeći put poželiš da te netko dobro izjebe, dovoljno je da pitaš. Mogu ja i tako.«

O Bože. Nije željela da se tako naljuti. »Rhage...«

»Znaš, stvarno sam se bio uživio u cijelu stvar. Svidjela su mi se ona tvoja dominantna sranja. I onaj sadistički dio mi se isto svidio. Lizati vlastitu krv s tvojih usana nakon što si me ugrizla za usta? To me ozbiljno napalilo.«

Hladan ton njegova glasa bio je užasan. Njegove bezizražajne, sjajne oči bile su još gore.

»Žao mi je«, rekla je. »Ali...«

»Zapravo, upravo mi se sad diže od same pomisli na to. Ne bih to očekivao s obzirom na to što sam radio zadnjih dvadeset minuta.«

»Kako si ti to točno zamišljaš našu budućnost?«

»To nećemo nikad saznati, zar ne? Ali ostat ćeš do navečer, zar ne? Ako zbog ničega drugoga, onda zato što me trebaš da te odvezem doma. Daj da vidim mogu li se opet aktivirati. Ne bih ti htio trošiti vrijeme.« Gurnuo je ruku pod pokrivače. »Dovraga, imaš sreće. Tvrd mi je kao bejzbolska palica.«

»Imaš li ti ikakvog pojma o tome kako će mi izgledati sljedećih šest mjeseci?«

»Ne, a neću ni saznati, zar ne? Pa što onda kažeš na malo seksa? Budući da je to sve što želiš od mene i budući da sam dovoljno jadan da sam te spreman uzeti na bilo koji način, najbolje da se primim posla.«

»Rhage!« povikala je pokušavajući ga natjerati da je sluša.

»Mary!« narugao joj se. »Oprosti, previše govorim? Radije bi da mi usta rade nešto drugo, zar ne? Želiš da diraju tvoja? Ili možda da ti diraju grudi. Ne, čekaj, još niže. Tako je, voliš kad su niže, zar ne? A ja znam točno što treba.«

Spustila je glavu među ruke. »Ne želim te ovako ostaviti. Svađajući se.«

»Ali to te neće spriječiti, zar ne? Ne tebe, ne superjaku Mary. Ne, ti ćeš jednostavno odšetati u svoj svijet...«

»*Da se razbolim*, Rhage! Ostavljam te da se mogu razboljeti, u redu? Sutra idem liječniku. Nije da me čeka neki veliki tulum kad se vratim kući.«

Gledao ju je. »Misliš da sam toliko nedostojan da ne mogu biti uz tebe?«

»Molim?«

»Zar mi nećeš dopustiti da budem uz tebe dok si bolesna?«

Pomislila je koliko joj je teško bilo gledati ga kako pati i ne moći mu pomoći.

»Zašto bi to htio?« prošaptala je.

Rhageova su se usta opustila, kao da ga je udarila.

Izjurio je iz kreveta. »E pa jebi se, Mary.«

Gurnuo je noge u kožne hlače i istrgnuo majicu iz komode.

»Spakiraj se, dušo. Nećeš više morati trpjeti zalutalo pseto.« Gurnuo je ruke u rukave i navukao majicu preko glave. »Reći ću V.-u da ti odmah ugradi alarm u kuću. To vjerojatno neće dugo trajati, a dok ne bude gotov, možeš spavati negdje drugdje. Netko od *slugana* će te odvesti u novu sobu.«

Skočila je s kreveta, no prije nego što je stigla do njega, uputio joj je hladan pogled od kojeg je ostala ukopana na mjestu.

»Znaš, Mary, zaslužio sam ovo. Zaista jesam. Tolikima sam učinio istu stvar, jednostavno se pokupio a da me živo boljela briga.« Otvorio je vrata. »Iako su ženke koje sam ševio imale sreću. One me se barem nisu sjećale. A čovječe, sada bih ubio nekoga da te zaboravim, zaista bih.«

Nije zalupio vrata za sobom. Samo ih je odlučno zatvorio.

Sedmo poglavlje

O. se nagnuo nad muškog civila i pritegnuo škrip. Vampira je oteo u uličici pokraj *Screamer'sa* u centru grada, a novoizgrađeni centar za uvjeravanje za sada je savršeno funkcionirao. Sa zatočnikom mu je također dobro išlo. Ispostavilo se da tip ima nekog rubnog dodira s Bratstvom.

U uobičajenim bi okolnostima O. sada bio narajcan koliko je to u njegovu stanju moguće. Umjesto toga, dok je promatrao vampira kako se tresе obliven hladnim znojem i gledao mu staklaste, izokrenute oči, vidio je sebe s Omegom. Pod onim teškim tijelom. Nemoćnog. Bez kontrole. Kako trpi.

Sjećanja su mu napunila pluća muljem strave, pa je morao skrenuti pogled. Dok je vampir stenjao, O. se osjećao kao pičkica.

Zaboga, mora se pribrati.

O. je pročistio grlo. Uvukao malo zraka u pluća. »Dakle, hm... Koliko dobro tvoja sestra zapravo poznaje Bratstvo?«

»Se... seksa se... s njima.«

»Gdje?«

»Ne znam.«

»Morat ćeš mi reći nešto korisnije od toga.« O. je još malo pojačao stisak.

Civil je kriknuo, a unezvjerene su mu oči počele skakati po polumračnoj unutrašnjosti centra. Činilo se da će se uskoro ponovno onesvijestiti, pa je O. olabavio stisak.

»Gdje se sastaje s njima?«

»Caith ide u sve barove.« Mužjak se slabašno nakašljao. »*Zero Sum. Screamer's*. Nekidan je išla u *One Eye*.«

»*One Eye*?« Čudno. Taj je bar u šumi.

»Molim te, mogu li sada kući? Roditelji će mi biti...«

»Siguran sam da su zabrinuti. I trebaju biti.« O. je odmahnuo glavom. »Ali ne mogu te pustiti. Ne još.«

Ne uopće, ali nije bilo potrebe da vampir to zna.

O. je ponovno pritegnuo škrip. »Reci mi, kako se ono zove tvoja sestra?«

»Caith.«

»A s kime se jebe u Bratstvu?«

»Sigurno znam... za onog s bradicom. Vishousa. Sviđa joj se plavokosi ratnik... Ali ona njega ne zanima.«

Plavokosi ratnik sa zvijeri? »Kada je zadnji put vidjela plavokosog?«

Začulo se grgljanje.

»Što kažeš? Nisam te čuo.«

Mužjak je pokušavao doći do riječi, no odjednom mu se tijelo zgrčilo, a usta rastvorila kao da se guši.

»Daj, molim te«, promrmljao je O. »Ne boli baš toliko.«

Kvragu, to mučenje škripom bilo je za dječji vrtić; nisu se još ni približili ničem smrtonosnom. Usprkos tome, vampir je deset minuta poslije bio mrtav, a O. je stajao nad tijelom i pitao se što se, dovraga, dogodilo.

Vrata centra za uvjeravanje otvorila su se i ušetao je U. »Kako nam ide večeras?«

»Civil je otegnuo papke, ali ubij me ako znam zašto. Tek sam se zagrijavao.«

O. je uklonio škrip s vampirove ruke i nemarno ga bacio na hrpu s ostalim alatom. Dok je promatrao beživotnu hrpu kože na stolu, osjetio je iznenadnu, šokantnu mučninu.

»Ako si mu slomio neku kost, možda se stvorio ugrušak.«

»Što... a? Aha, da. Ali čekaj, samo od prsta? Od bedrene kosti me ne bi čudilo, ali obrađivao sam mu ruku.«

»Nije važno. Može se stvoriti bilo gdje. Ako dođe do pluća i zaglavi se, nema izlaza.«

»Pokušavao je doći do zraka.«

»Vjerojatno se to dogodilo.«

»Baš loš trenutak. Sestra mu se ševi s braćom, ali nisam uspio puno saznati.«

»Adresa?«

»Ništa od toga. Idiotu su ukrali novčanik neposredno prije nego što sam ga našao. Bio je pijan, pa su ga opljačkali u uličici. No spomenuo je par mjesta. Uobičajene klubove u centru, ali i onaj seljački bar, *One Eye*.«

U. se namrštio vadeći pištolj i provjeravajući spremnik s municijom. »Jesi li siguran da nije samo blebetao da ga prestaneš mučiti? *One Eye* nije daleko odavde, a oni gadovi od braće drže se grada, zar ne? Mislim, ondje ih obično pronalazimo.«

»Ondje nam *dopuštaju* da ih pronađemo. Bog zna gdje zapravo žive.« O. je odmahnuo glavom nad tijelom. »Dovraga, rekao je nešto neposredno prije nego što je umro. Nisam razumio što govori.«

»Taj njihov jezik je zajeban. Da barem imamo prevoditelja.«

»Baš.«

U. se osvrnuo po prostoriji. »I kako ti se čini centar?«

Zaboli me, pomislio je O.

»Savršen je«, rekao je. »Držao sam ga u jednoj od rupa neko vrijeme, dok sam čekao da se osvijesti. Podizači dobro funkcioniraju.« O. je prebacio vampirovu ruku preko prsa i potapšao ploču od nehrđajućeg čelika na kojoj je tijelo ležalo. »A ovaj stol je Božji dar. Rupe za odvode, vezovi.«

»Da, i mislio sam da će ti se svidjeti. Ukrao sam ga iz mrtvačnice.«

»Nije loše.«

U. je prišao ormariću otpornom na vatru u kojem su držali municiju. »Mogu uzeti par komada?«

»Tome služe.«

U. je izvadio kartonsku kutiju veličine dlana na kojoj je pisalo *Remington*. Dok je punio spremnike, rekao je: »I tako, čujem da te je gospodin X. ovdje postavio za šefa.«

»Dao mi je ključ, da.«

»Dobro. Znači da će centar imati dobro vodstvo.«

Povlastica je, naravno, došla pod određenim uvjetima. Gospodin X. zahtijevao je da se O. doseli u centar, no to je preseljenje zapravo imalo smisla. Ako će tu držati vampire više dana, netko je morao nadgledati zatočenike.

O. se bokom naslonio na stol. »Gospodin X. će objaviti nove smjernice za *alfe*. Oformit ćemo parove u svakom eskadronu, a ja prvi biram. Hoću tebe.«

U. se nasmiješio zatvarajući kutiju s mecima. »Bio sam traper gore u Kanadi, jesi li to znao? Tamo tisuću osamsto dvadeset i neke. Volim biti na terenu. Loviti stvari.«

O. je klimnuo, zaključivši da bi, prije nego što je izgubio interes, on i U. bili opak par.

»I, je li istina ono što kažu za tebe i X.-a?« upitao je U.

»Je li što istina?«

»Da si nedavno imao sastanak s Omegom?« Kada su O.-ove oči bljesnule na spomen tog imena, U. je primijetio njegovu reakciju i, hvala Bogu, pogrešno je protumačio. »Ideš, stvarno si bio s njim. Postat ćeš X.-ov zamjenik? Je li to svrha svega ovoga?«

O. je progutao pljuvačku usprkos mučnom burkanju u želucu. »Morat ćeš pitati *senseija*.«

»Da, baš. *Sigurno* ću njega pitati. No nije mi jasno zašto to moraš držati u tajnosti.«

Budući da O. nije znao ništa više od drugog *degrada*, nije imao izbora.

Isuse. Još nedavno bi ga pomisao da će postati zamjenik *visokog degrada* apsolutno oduševila.

U. se uputio prema vratima. »Dobro, i gdje i kada me želiš?«

»Ovdje. Sada.«

»Što imaš na umu?«

»Vraćamo se u grad. Namjeravao sam večeras pozvati ostale ovamo na predavanje, no izgleda da sam izgubio udžbenik.«

U. je nagnuo glavu. »Idemo onda u knjižnicu. Nabavit ćemo drugi.«

Dok se šuljao uličicama iza barova u centru grada, Rhage se molio da pronade neki način da se ispuše. Na hladnoj je kiši bio živčana olupina, a u prsima su mu ključale bol i agonija. Vishous je još prije dva sata odustao od pokušaja da razgovara s njime.

Kada su ponovno izašli na Ulicu Trade, zaustavili su se pred ulaznim vratima *Screamer'sa*. Nestrpljiva, smrznuta gomila čekala je da uđe u klub, a među ljudima su se nalazila i četiri civilna mužjaka.

»Pokušat ću još jedan jedini put, Hollywood.« V. je pripalio rukom motanu cigaretu i namjestio kapu Red Soxa. »Zašto si tako šutljiv? Nije valjda da te još boli od sinoć, a?«

»Ne, sve je u redu.«

Rhage je zaškiljio prema tamnom kutu uličice.

Da, baš je bilo u redu. Noćni mu je vid otišao kvragu, nije uspijevaio izoštriti pogled ma koliko treptao. A ni uši mu nisu radile kako treba. U uobičajenim bi okolnostima čuo zvukove udaljene gotovo kilometar i pol, a sada se morao koncentrirati samo da razazna blebetanje u redu za ulazak u klub.

Naravno, bio je uzrujan zbog onoga što se dogodilo s Mary — mužjaci hoće tako reagirati kada ih voljena ženka odgurne od sebe. No promjene koje je osjećao bile su fiziološke, nisu imale veze s emotivnim, cvilidrejskim sranjima.

Znao je u čemu je problem. Te večeri zvijer nije bila s njim.

To mu je trebalo biti olakšanje. Čak je i privremena odsutnost te proklete stvari bila nemjerljiv blagoslov. Jedini je problem bio u tome što se očito naviknuo oslanjati na napete instinkte tog stvorenja. Zaboga, pomisao da ima nekakvu simbiotsku vezu sa svojom kletvom bila mu je nemilo iznenađenje, baš kao i ranjivost koju je trenutno osjećao. Stvar nije bila u tome da je sumnjao u svoju vještinu borbe prsa o prsa ili umješnost s bodežom, već više u tome da mu je zvijer izgleda pružala informacije o okruženju na koje se naviknuo oslanjati. Osim toga, ta je rugoba bila fenomenalan as u rukavu. Ako ništa drugo ne bi uspjelo, ona bi uvijek smlavila njihove neprijatelje.

»Vidi, vidi... I što sad?« rekao je V. glavom pokazujući udesno.

Ulicom Trade približavala su se dva *degrada*, dok im se bijela kosa bljeskala pod svjetlima prolazećeg automobila. Kao da su lutke na istoj uzici, glave su im se istovremeno okrenule prema Rhageu i Vishousu. Usporili su. Zaustavili se.

V. je bacio cigaretu i zgazio je vojničkom čizmom. »Previše jebenih svjedoka za borbu.«

Činilo da se su i članovi Društva došli do istog zaključka jer nisu pokazali nikakvu namjeru da napadnu. Dok su tako čekali, bio je očit neobičan bonton koji je vladao u ratu između Bratstva i *degrada*. Diskrecija u blizini *Homo sapiensa* bila je od ključne važnosti za očuvanje tajnosti postojanja i jednih i drugih. Posljednje što je i jednima i drugima trebalo bilo je sukobiti se dok ih promatra gomila ljudi.

Dok su se braća i *degradi* međusobno strijeljali pogledima, ljudi koji su ih okruživali nisu imali pojma što se događa. No civilnim je vampirima u redu, međutim, bilo jasno što se kuha. Počeli su se meškoltiti na mjestu, očito razmišljajući o bijegu. Rhage se oštro zagledao u njih i polako odmahnuo glavom. Najbolje im je bilo da ostanu u javnosti, pa se usrdno molio da su shvatili poruku.

Ali, naravno, sva su se četvorica pokupila.

Prokleti su se *degradi* osmjehnuli. I otkaskali za lovinom poput rasnih trkača.

Rhage i Vishous prebacili su u višu brzinu i odjurili za njima koliko su ih noge nosile.

Glupavi su se civili zaputili niz neku uličicu. Možda su se nadali da će se uspjeti dematerijalizirati. Možda su se jednostavno raspametili od straha. Bilo kako bilo, ozbiljno su povećali vjerojatnost vlastite smrti. U tim mračnim zakucima zbog ledene kišice nije bilo ljudi, a bez uličnih svjetiljki i prozora na zgradama *degrade* ništa nije sprječavalo da obave posao na otvorenom.

Rhage i V. potrčali su još brže, dok su im vojničke čizme gazile kroz lokve i prskale prljavu vodu na sve strane. Dok su se približavali ubojicama, činilo se da će ih srediti prije nego što uspiju uhvatiti civile.

Rhage je upravo htio dohvatiti *degrada* s desne strane kada je u uličicu uletio crni kamionet, proklizao na mokrom asfaltu, a zatim ponovno uspio prionuti uz cestu. Zaustavio se upravo kada su *degradi* dohvatili jednoga od civila. Ubojice su nespretnim pokretom ubacili mužjaka u stražnji dio kamioneta, a zatim se okrenuli na mjestu, spremni za borbu.

»Ja ću uzeti kamionet«, doviknuo je Rhage.

V. se okomio na ubojice dok se Rhage bacao u trk. Kamionet je bio usporio da bi pokupio teret, a gume su mu se vrtjele na mjestu, što je Rhageu dalo dodatnu sekundu-dvije. No upravo kada je stigao do njega, F-150 ponovno je krenuo i proletio pokraj njega. Uz veličanstveni se odskok bacio u zrak i u zadnji čas dohvatio rub ograde kamioneta.

No nije uspio dobro uhvatiti mokri metal. Pokušavao se bolje primiti kada se otvorio stražnji prozor i kroz njega provirila cijev puške. Sagnuo se, očekujući da će čuti oštar zvuk ispaljivanja metka. Umjesto toga se civil, koji je pokušavao iskočiti iz kamioneta, trgnuo i uhvatio za rame. Mužjak je zbunjeno pogledao oko sebe, a zatim se polako srušio natrag u tovarni prostor.

Kamionet se otrgnuo od Rhageovih prstiju. U padu se okrenuo i prizemljio licem prema dolje. Dok je odskakivao i klizao pločnikom, kožni ga je kaput spasio od izrezivanja na komadiće.

Skočio je na noge i gledao kako kamionet zamiče za udaljeni ugao. Opsovao je kao kočijaš, no nije stajao i plakao nad neuspjehom, već se trkom vratio do V.-a. Borba je bila u tijeku, i to dobra — ubojice su bili sigurni u svoje vještine, a novački su im dani očito bili u dalekoj prošlosti. V. se dobro držao i bodežom zadavao poprilične muke ubojicama.

Rhage se bacio na najbližeg *degrada*, razjaren što je izgubio civila u bici s kamionetom, luđački bijesan na cijeli svijet zbog Mary. Šakom je namlatio gada na mrtvo ime, lomeći mu kosti i razdirući kožu. Crna mu je krv prštala u lice i ulazila u oči. Nije se zaustavio dok ga V. nije odvuкао od *degrada* i pribio ga uz zid uličice.

»Koji kurac radiš?!« Rhage je gotovo bio spreman napasti i V.-a jer mu je blokirao pristup ubojici.

V. je zgrabio revere Rhageova kaputa i tresnuo njime o zid, kao da ga pokušava natjerati da dođe sebi. »*Degrad* se ne miče. Pogledaj me, brate. Na zemlji je i ondje će i ostati.«

»Briga me!« Pokušavao se osloboditi, no V. ga je držao na mjestu. Jedva.

»Rhage? Hajde, reci mi. Što se događa? Što je s tobom, brate?«

»Moram ga ubiti... Moram...« U glas mu se odjednom uvukla histerija. »Zbog onoga što rade... Civili im se ne mogu oduprijeti... Moram ih ubiti...« Pucao je po šavovima, no činilo se da ne može zaustaviti to paranje. »O Bože, Mary, žele Mary... odvest će je kao što su odveli onog civila, V. Sranje, brate... Kako ću je spasiti?«

»No no no. Polako, Hollywood. Ajde, smiri se malo.«

V. je položio tešku ruku Rhageu na vrat i palcem mu počeo gladiti vratnu venu. Taj ga je hipnotički dodir smirio, najprije malo, a onda puno više.

»Bolje?« upitao je V. »Da, bolje ti je.«

Rhage je duboko udahnuo i neko vrijeme šetao uokolo. Zatim se vratio do *degradova* tijela. Prekopao mu je džepove i pronašao novčanik, nešto novca, pištolj.

O, ovo je dobro.

»Vidi što sam pronašao«, promrmljao je. »Pozdravi g. Black--Berryja.«

Dobacio je uređaj V.-u, koji je tiho zazviždao. »Nije loše.«

Rhage je isukao jedan od svojih bodeža i zabio crnu oštricu u ubojičina prsa. Stvor se dezintegrirao uz tihi prasak i bljesak, no činilo mu se da to nije dovoljno. Još uvijek je želio istovremeno urlikati i plakati.

On i V. na brzinu su pregledali okolicu. Sve je bilo mirno. Uz malo sreće, ostala su se tri civila dovukla kući i sada su se negdje tresli od viška adrenalina u sigurnosti vlastita doma.

»Želim posude tih *degrada*«, rekao je Rhage. »Jesi li što našao na onom kojega si sredio?«

V. je mahnuo novčanikom. »Na vozačkoj dozvoli piše Ulica LaCrosse 195. A kod tvojega?«

Rhage je pregledao novčanik. »Ništa. Nema vozačke. Zašto je onda dovraga nosio... Oho. Ovo je zanimljivo.«

Izvukao je uredno presavijen list papira. Na njemu je bila zapisana adresa relativno blizu njihove trenutne lokacije.

»Ajmo pogledati što tu ima prije nego što krenemo u LaCrosse.«

Osmo poglavlje

Mary je spakirala priručnu torbu pod Fritzovim budnim pogledom. Batler je umirao od želje da joj pomogne, premještao se s noge na nogu i bolno žudio obaviti ono što je očito smatrao svojim poslom.

»Spremna sam«, napokon je rekla, iako nije bila.

Fritz se osmjehnuo kada je konačno imao što raditi i poveo je galerijom do sobe koja je gledala na vrtove iza kuće. Morala mu je odati priznanje: bio je nevjerojatno diskretan. Ako je i mislio da je čudno što odlazi iz Rhageove sobe, nije to pokazao, a prema njoj se odnosio s istom pristojnošću kao i do tada.

Kada je ostala sama, razmislila je o opcijama koje su joj stajale na raspolaganju. Željela se vratiti kući, no nije bila glupa. Ona stvorenja koja su ih napala u parku bila su smrtonosna, a ma koliko da joj je trebalo vlastitog prostora, nije se namjeravala dovesti u situaciju da je ubiju zbog inzistiranja na neovisnosti. Osim toga, koliko može trajati ugradnja sigurnosnog sustava? Možda onaj tip Vishous upravo radi na tome.

Pomislila je na svoj liječnički pregled sutradan poslijepodne. Rhage joj je rekao da će je pustiti da ode, a iako je na odlasku bio bijesan, znala je da joj ne bi zabranio da ode u bolnicu. Vjerojatno će je Fritz odvesti, pomislila je. Kada joj je pokazivao kuću, objasnio joj je da može izlaziti danju.

Mary je bacila pogled na torbu. Razmišljala je o tome da zauvijek ode, no znala je da ne može otići dok su stvari između nje i Rhagea tako napete. Možda će ga noćni izlazak malo smiriti. Ona se sama definitivno osjećala razumnije.

Odškrinula je vrata spavaće sobe dovoljno da ga čuje kada se vrati. A zatim je sjela na krevet i čekala.

Nije dugo prošlo dok nije postala tjeskobno nemirna, pa je dohvatila telefon. Kada se Bella javila, laknulo joj je što čuje prijateljičin glas. Neko su vrijeme razgovarale o nevažnim sitnicama. A onda, kada je prikupila hrabrost, rekla je da se vraća kući čim joj u kuću ugrade sigurnosni sustav. Bila je zahvalna Belli što nije inzistirala na detaljima.

Nakon nekog je vremena razgovor zamro. »Ovaj, Mary, mogu li te nešto pitati?«

»Naravno.«

»Jesi li vidjela kojeg drugog ratnika?«

»Neke jesam. No nisam sigurna jesam li ih sve upoznala.«

»Jesi li naletjela na onoga koji je... koji ima lice s ožiljkom?«

»To je Zsadist. Zove se Zsadist.«

»Aha. Ovaj, je li... «

»Što?«

»Pa, čula sam svašta o njemu. Ima gadnu reputaciju.«

»Da, mogu zamisliti. Ali znaš, nisam baš sigurna da je tako loš. Zašto pitaš?«

»Ma tek tako. Stvarno.«

U jedan ujutro John Matthew otišao je iz restorana *Moe's* i krenuo kući. Tohrment nije došao. Možda neće ni doći. Možda je prilika da se izbavi uz njegovu pomoć zauvijek izgubljena.

Dok je hodao ulicama kroz hladnu noć, John je bio na rubu pameti, a potreba da otiđe iz zgrade poprimala je alarmantne razmjere.

Strah koji je osjećao bio je toliko jak da mu je prodirao u snove. Malo je odspavao prije

posla i noćne more koje su ga opsjedale bile su užasne, prepune prizora bljedokosih muškaraca koji ga progone, hvataju, odvode na neko hladno mjesto pod zemljom.

Dok se približavao vratima garsonijere, pripremio je ključ i nije se zadržavao na hodniku. Klisnuo je u stan i zatvorio se u njemu, zaključavajući sve što je imao: dvije brave, lanac. Poželio je da ima jednu od onih šipki za vrata koje se ugrađuju u pod.

Znao je da bi trebao nešto pojesti, no nije imao snage gutati *Ensure*, pa je sjeo na krevet i nadao se da će mu se ishlapjela energija nekim čudom vratiti sama od sebe. Trebat će mu. Sutra će morati izaći i početi tražiti novo mjesto za život. Bilo je vrijeme da se spasi.

Ali Bože, tako je želio da je pošao s Tohrmentom kada je imao...

Začulo se kucanje na vratima. John je podignuo pogled, a u grudima su mu se isprepletali nada i strah.

»Sine? Ja sam, Tohrment. Otvori.«

John je jurnuo preko sobe, grčevitim pokretima otključao brave i gotovo se bacio na muškarca.

Tohrmentove su se obrve skupile nad tamnoplavim očima. »Što je bilo, Johne? Je li se nešto dogodilo?«

Nije bio siguran bi li trebao spomenuti blijedog muškarca na kojeg je naletio na stubištu, pa je na kraju odlučio šutjeti. Nije želio riskirati da se Tohrment predomisli kada shvati da je dečko kojeg je namjeravao udomiti psihotični paranoik.

»Sine?«

John je otišao po blok i olovku dok je Tohrment zatvarao vrata.

Drago mi je što si došao. Hvala ti.

Tohrment je pročitao riječi na papiru. »Da, došao bih i prije, ali sinoć sam... morao nešto srediti. Onda, jesi li razmislio o...«

John je klimnuo glavom i počeo brzo škrabati. *Želim poći s tobom.*

Tohrment se nasmiješio. »To je dobro, sine. To je dobar izbor.«

John je duboko udahnuo, osjećajući neopisivo olakšanje.

»Evo što ćemo učiniti. Vratit ću se sutra navečer i pokupiti te. Ne mogu te sada odvesti kući jer moram biti na terenu do zore.«

John je progutao knedlu nove panike. *Ali daj*, rekao je sam sebi. Što je još jedan dan?

Dva sata prije zore Rhage i Vishous otišli su do ulaza u Grobnicu. Rhage je čekao u šumi da V. unese posudu koju su pronašli u *degradovu* stanu u Ulici LaCrosse.

Na drugoj su adresi pronašli napušten centar za mučenje. U zagušljivom podrumu jeftine dvokatnice pronašli su prašnjave instrumente, kao i stol sa sponama. Bilo je to zastrašujuće svjedočanstvo promjene u strategiji Društva, koje se od borbe s braćom okrenulo otimanju i zlostavljanju civila. Na odlasku su se i on i Vishous gušili od želje za osvetom.

Na povratku kući svratili su do Maryne kuće da bi V. razgledao sobe i utvrdio što mu treba da bi dobro i temeljito osigurao lokaciju. Biti ondje bilo je pravo mučenje. Vidjeti njezine stvari. Sjetiti se one prve noći kada je došao k njoj. Nije uopće mogao gledati kauč jer ga je podsjećao na sve što je činio s njezinim tijelom na podu iza njega.

Sve mu se to činilo kao u nekom drugom životu.

Rhage je opsovao i vratio se nadziranju šume oko ulaza u špilju. Kada je V. izašao, dematerijalizirali su se u dvorište velike kuće.

»Čuj, Hollywood, Butch i ja idemo do *One Eyea* popiti jednu za laku noć. Hoćeš s nama?«

Rhage je pogledao tamne prozore svoje spavaće sobe.

Iako je bio potpuno ravnodušan prema *One Eyeu*, znao je da ne bi trebao biti sam. S obzirom na to kako se osjećao, vjerojatno bi krenuo u potragu za Mary i napravio totalnu budalu od sebe preklinjući je da se vrati. Što bi bilo uzaludno ponižavanje. Vrlo mu je jasno dala do znanja kako stoje stvari između njih, a ona nije bila ženka koju se moglo nagovarati da promijeni mišljenje. Osim toga, već mu je bilo dosta uloge zaljubljenog idiota.

Više-manje.

»Može. Idem s vama.«

V. je bljesnuo očima kao da ga je pozvao samo iz pristojnosti, ne očekujući da prihvati.
»Dobro. Može. Krećemo za petnaest minuta. Moram se istuširati.«

»I ja isto.« Želio je oprati *degradsku* krv sa sebe.

Dok je kroz ulazni hodnik ulazio u predvorje, iz blagovaonice je izašao Fritz.

Batler su duboko poklonio. »Dobra večer, gospodine. Vaša gošća je stigla.«

»Gošća?«

»Nadglednica Odabranica. Dala je naslutiti da ste je pozvali.«

Sranje. Zaboravio je da je predao tu molbu, a nije da su mu i dalje trebale njihove usluge. Ako Mary neće biti dio njegova života, nisu mu trebali posebni aranžmani u vezi s hranjenjem. Mogao je slobodno sisati i jebati koga kod je htio. *Ma divota*.

Zaboga, od pomisli da bi mogao biti s bilo kime osim s Mary sav mu se stisnuo u gaćama.

»Gospodine? Primate li posjete?«

Namjeravao je reći *ne*, ali onda je zaključio da to baš i ne bi bilo pristojno. S obzirom na njegov dosadašnji odnos s Čuvarđevom, ne bi baš bilo pametno uvrijediti njezinu posebnu klasu ženki.

»Reci joj da stižem za par minuta.«

Otrčao je stubama u svoju sobu, uključio tuš da mu se voda zagrije, a onda nazvao V.-a. Brat nije zvučao iznenađeno što je odlučio ne otići s njima u bar.

Šteta što razlog nije bio onaj koji je Vishous očigledno pretpostavio.

Mary se probudila jer je začula šum razgovora iz predvorja. Bio je to Rhageov glas. Uvijek bi prepoznala tu duboku grmljavinu.

Izvukla se iz kreveta i prišla odškrinutim vratima.

Rhage se penjao stubama. Kosa mu je bila vlažna, kao da se upravo istuširao, a bio je odjeven u široku crnu majicu i komotne crne hlače. Upravo je htjela zakoračiti u hodnik kada je shvatila da nije sam. S njim je bila visoka žena kojoj je niz leđa padala dugačka plava pletenica. Nosila je prozračnu bijelu haljinu, pa su jedno pokraj drugoga izgledali kao nekakvi gotski mladenci, on sav u crnom, a ona omotana tom lelujavom tkaninom. Kada su stigli do vrha stubišta, žena je zastala, kao da ne zna na koju se stranu okrenuti. Rhage joj je stavio ruku pod lakat i upitno je pogledao, kao da je toliko krhka da bi mogla nešto slomiti već samim činom penjanja na kat.

Mary ih je gledala kako ulaze u njegovu sobu. Vrata su se zatvorila za njima.

Vratila se do kreveta i legla u njega. Glavu su joj preplavili svakojaki prizori. Rhage kako je usnama i rukama dodiruje po cijelom tijelu. Rhage kako joj zahvaljuje što ga je nahranila. Rhage kako je gleda dok joj govori da je voli.

O da, voli je. Toliko da upravo ševi drugu ženu preko puta hodnika.

Čim joj je ta misao prostrujala glavom, znala je da se ponaša nerazumno. Ona ga je odgurnula od sebe. Shvatio je poruku. Nije ga imala pravo kriviti što se seksa s drugom.

Dobila je točno ono što je tražila.

Puštao ju je da ode.

Deveto poglavlje

Sljedeće večeri, neposredno prije spuštanja mraka, Rhage je radi javnog dobra otišao u teretanu. Kada je završio s utezima, popeo se na traku i počeo trčati. Prvih je osam kilometara proletjelo. Do kraja desetog slistio je svu vodu. Kada je stigao četrnaesti kilometar, počela je prava stvar.

Povećao je nagib i uhvatio ritam. Bedra su mu vrištala, grčila se, gorjela. Pluća su ga luđački pekla. Stopala i koljena su ga boljela.

Dohvatio je majicu koju je bio svukao i objesio na držač te se poslužio njome da obriše znoj iz očiju. Pretpostavljao je da je sada već dehidrirao do daske, no nije namjeravao pauzirati radi vode. Bio je apsolutno odlučan nastaviti trčati dok se ne sruši.

Da bi uspio održati taj neumoljivi ritam, prepustio se glazbi koja je nabijala kroz zvučnike. Marilyn Manson, Nine Inch Nails, Nirvana. Zvuk je bio dovoljno glasan da uguši zujanje trake za trčanje, a pjesme su rezale zrak u teretani, zlokobne, agresivne, poremećene. Što je ujedno bio i točan opis njegova duševnog stanja.

Kada je glazba naprasno prestala, nije se zamario okretanjem prema stereouređaju. Pretpostavio je da je posrijedi jedna od dvije stvari: linija je odapela ili netko želi s njime razgovarati, a njega nije zanimalo ni jedno ni drugo.

Tohr je stupio pred spravu. Kada je ugledao izraz na bratovu licu, Rhage je skočio s trake i pritisnuo tipku STOP.

»Što?« Teško je disao i još je jedanput majicom obrisao lice.

»Nestala je. Mary. Nestala je.«

Rhage se sledio na mjestu držeći mokru majicu pod bradom. »Kako to misliš, *nestala?*«

»Fritz ju je tri sata čekao pred bolnicom dok joj je trajao pregled. Kada je ušao, ambulanta u koju se morala javiti bila je zatvorena. Odveo se do njezine kuće. Kada je ni ondje nije pronašao, vratio se i pretražio čitavu bolnicu.«

Dok su mu sljepoočnice nabijale od straha, a ne više od napora, Rhage je protisnuo: »Je li joj u kući bilo tragova provale?«

»Ne.«

»Je li joj auto bio u garaži?«

»Da.«

»Kada ju je zadnji put vidio?«

»Na pregled je otišla u tri sata. Samo da znaš, Fritz te uporno zvao, no stalno mu se javljala tvoja govorna pošta.«

Rhage je pogledao na sat. Upravo je bilo prošlo šest. Ako pretpostavi da je liječnički pregled trajao nekih šezdesetak minuta, to bi značilo da je nema dva sata.

Nije mogao zamisliti da bi je *degradi* samo tako pokupili na ulici. Činilo se puno vjerojatnije da je otišla kući i da su je ubojice ondje pronašli. No ako joj u kući nema znakova borbe, postojala je mogućnost da nije ozlijeđena.

Ili je možda to bio samo glas slijepe nade.

Rhage je sišao sa sprave. »Moram se naoružati.«

Tohr mu je tutnuo bocu vode u ruku. »Odmah to popij. Phury će ti donijeti stvari. Čekat će te u svlačionici.«

Rhage je otrčao.

»Bratstvo će ti pomoći da je pronađeš«, viknuo je Tohr za njim.

Bella se uspela stubama čim je pala noć, slavodobitno otvarajući kuhinjska vrata. Sada, kada su dani bili kraći, imala je mnogo više vremena za razne aktivnosti. Bilo je tek šest sati, no bio je mrkli mrak. Prekrasno.

Pokušavala je odlučiti bi li jela prepečenac ili bi pripremila palačinke, kada je na drugom kraju livade ugledala upaljena svjetla. Netko je u Marynoj kući. Vjerojatno ratnici ugrađuju sigurnosni sustav.

Što bi značilo da bi, ako ode onamo, možda mogla ponovno naletjeti na onog mužjaka s ožiljkom.

Razmišljala je o Zsadistu od trenutka kada ga je prvi put ugledala, i to do te mjere da su joj stranice dnevnika bile prepune špekulacija o tom mužjaku. Jednostavno je bio tako... sirov. Nakon godina koje je provela pod bratovom zaštitom umirala je od želje da izađe u stvarni svijet i iskusiti nešto divlje.

A Bog zna da je Zsadistova brutalna seksualnost spadala u tu kategoriju.

Navukla je kaput i zamijenila papuče tenisicama. Trčala je preko travnatog polja, no usporila je kada se približila Marynu dvorištu. Posljednje što joj je trebalo bilo je da naleti na *degrada*...

»Mary! Što radiš ovdje?«

Ljudska je ženka izgledala izgubljeno kada je podignula pogled s ležaljke na kojoj je ležala. Iako je bilo hladno, nosila je samo džemper i traperice.

»O... bok. Što ima?«

Bella je čučnula pokraj ženke. »Je li Vishous gotov?«

»S čime?« Mary je djelovala ukočeno dok se uspravljala. »Aha, s alarmom. Mislim da nije. Ili barem meni nitko nije ništa rekao, a unutra sve izgleda isto.«

»Koliko si dugo već ovdje?«

»Ne baš dugo.« Protrljala je nadlaktice, a zatim huknula u ruke. »Gledala sam zalazak sunca.«

Bella je bacila pogled na kuću, osjećajući kako se u njoj budi strava. »Hoće li Rhage uskoro doći po tebe?«

»Rhage neće doći po mene.«

»Onda netko od *slugana*?«

Mary se namrštila ustajući s ležaljke. »Čovječe, stvarno je hladno.«

Ušla je u kuću poput zombija, a Bella ju je slijedila. »Mary, znaš... stvarno ne bi trebala ovdje biti sama.«

»Znam. Pretpostavila sam da je sigurno jer je dan.«

»Je li ti Rhage ili netko od braće rekao da *degradi* ne mogu izlaziti na sunce? Jer nisam sigurna, ali mislim da mogu.«

Mary je slegnula ramenima. »Za sada me nisu smetali, ali nisam glupa. Idem u hotel. Moram samo spakirati par stvari.«

No umjesto da ode na kat, lunjala je prizemljem kuće s nekakvom neobičnom izgubljenošću.

U nekakvom je šoku, pomislila je Bella. No u čemu god da je problem, *stvarno* se moraju pokupiti iz te kuće.

»Mary, zašto ne bi došla k meni na večeru?« Bacila je pogled na stražnja vrata. »Osim toga, znaš, mogla bi biti kod mene dok Vishous ovdje ne obavijesti što ima. Brat mi je ugradio alarme u kuću i sve to. Imam čak i podzemni izlaz za nuždu. Vrlo je sigurno, a kuća je i dovoljno

daleko da *degradi*, ako te i dođu tražiti, neće pretpostaviti da si kod mene.«

Pripremila se za raspravu, u mislima nabrajajući argumente.

»U redu, hvala«, rekla je Mary. »Daj mi minutu.«

Ženka je otišla na kat, a Bella je nervozno koračala u prizemlju, priželjkujući da ima neko oružje i da se zna služiti njime.

Kada se ženka pet minuta poslije vratila s platnenom sportskom torbom, Bella je duboko udahnula.

»A kaput?« rekla je kada se Mary uputila prema vratima bez njega.

»Da, kaput.« Mary je odložila torbu, prišla ormaru i navukla crvenu pernatu jaknu.

Dok su prelazile livadu, Bella ju je nastojala potaknuti da ubrza korak.

»Mjesec je gotovo pun«, rekla je Mary dok je trava šuštalala oko njih.

»Da, jest.«

»Čuj, kad dođemo k tebi, ne želim da zoveš Rhagea ili nešto. On i ja... Otišli smo svatko svojim putem. Zato ga nemoj gnjaviti u vezi sa mnom.«

Bella je prikrla iznenađenje. »Zar ne zna da si otišla?«

»Ne. I sam će saznati. U redu?«

Bella se složila samo da se Mary ne bi zaustavila. »No mogu li te pitati samo jednu stvar?«

»Naravno.«

»Je li on prekinuo ili ti?«

Mary je neko vrijeme hodala u tišini. »Ja.«

»A, ovaj, jeste li možda... Jeste li bili intimni?«

»Jesmo li se seksali?« Mary je premjestila torbu marke L.L. Bean u drugu ruku. »Da, jesmo.«

»Kada ste vodili ljubav, jesi li primijetila da mu koža odiše nekim mirisom? Nečim nalik na jake začine i...«

»Zašto me ispituješ o tome?«

»Oprosti. Nisam mislila gurati nos.«

Već su gotovo stigle do farmerske kuće kada je Mary promrmljala: »Bio je to najdivniji miris koji sam ikada osjetila.«

Bella je suspregnula psovku. Ma što Mary mislila, plavokosi će ratnik doći po nju. Vezani mužjak ne pušta partnericu da ode. Nikada. A taj se zaključak temeljio na njezinu iskustvu s civilima.

Mogla je samo zamisliti kako bi reagirao ratnik da mu se ženka pokupi.

Rhage je obišao sve prostorije u Marynoj kući. U kupaonici na katu ormarić ispod umivaonika bio je otvoren. U njemu su bili poslagani higijenski proizvodi — sapuni, paste za zube, deodorani. U urednim redovima bilo je praznina, kao da je neke uzela.

Otišla je nekamo, pomislio je bacivši pogled kroz prozor. Ako je u hotelu, vjerojatno nema šanse da je pronađe jer bi sigurno bila dovoljno pametna da se prijavi pod nekim drugim imenom. Možda bi mogao pokušati na poslu...

Pogled mu se usredotočio na farmersku kuću s druge strane livade. U njoj su treperila svjetla.

Bi li otišla k Belli?

Rhage je sišao u prizemlje i zaključao vrata. Djelić sekunde poslije materijalizirao se na Bellinu trijemu i zakucacao na vrata. Kada je otvorila, Bella se samo pomaknula u stranu kao da ga je očekivala.

»Gore je.«

»Gdje?«

»U prednjoj spavaćoj sobi.«

Rhage se uspeo stubama preskačući po dvije odjedanput. Samo su jedna vrata bila zatvorena. Nije kucao, samo ih je širom otvorio. Svjetlost iz hodnika razlila se sobom.

Mary je čvrsto spavala na golemom mjedenom krevetu, odjevena u džemper i traperice koji su mu bili dobro poznati. Preko nogu joj je bio navučen pokrivač, a ležala je napola na trbuhu, a napola na boku. Izgledala je potpuno iscrpljeno.

Prvi mu je poriv bio da je zagrlji.

Nije se pomaknuo s mjesta.

»Mary.« Uspio je postići da mu glas zvuči nezainteresirano. »Mary. Probudi se.«

Trepavice su joj zatreperile, no nakon toga je samo uzdahnula i malo pomaknula glavu.

»Mary.«

O, jebeš to.

Prišao je krevetu i udario rukama po madracu. To joj je privuklo pozornost. Naglo se uspravila, a izraz lica bio joj je prestravljen dok ga nije ugledala.

Nakon toga izgledala je samo zbunjeno.

»Što radiš ovdje?« Odgurnula je kosu s lica.

»A da možda najprije ti odgovoriš na to pitanje?«

»Nisam kod kuće.«

»Ne, nisi. A nisi ni gdje bi trebala biti.«

Naslonila se na jastuke, a on je odjednom postao bolno svjestan tamnih krugova pod njezinim očima, njezinih blijedih, stisnutih usana... i činjenice da se ne svađa s njim.

Nemoj pitati, rekao je sam sebi.

Ah, dovraga. »Što se dogodilo danas popodne?«

»Jednostavno sam trebala malo biti sama.«

»Ne govorim o tome kako si otkarila Fritza. Na to ćemo se još vratiti. Zanima me kako je bilo kod liječnika.«

»Aha, da. To.«

Gledao ju je dok se igrala rubom pokrivača. Dok ju je promatrao kako šuti, došlo mu je da vrišti. Da počne bacati stvari. Da nešto spali.

»Dakle?« protisnuo je.

»Nije stvar u tome da mislim da si nedostojan.«

O čemu to dovraga govori? Ah, da, o onom krasnom razgovorčiću na temu *bit ću uz tebe dok si bolesna*. Čovječe, stvarno izbjegava odgovor.

»Koliko je gadno, Mary? I nemoj ni pomišljati da mi lažeš.«

Pogledala ga je u oči. »Žele da sljedeći tjedan počnem s kemoterapijom.«

Rhage je polako izdahnuo. Osjećao se kao da mu netko guli kožu s tijela.

Sjeo je na dalji rub kreveta i mislima zatvorio vrata. »Hoće li to djelovati?«

»Mislim da hoće. Za par dana ponovno idem doktorici, nakon što porazgovara s kolegama. Glavno je pitanje koliku dozu mogu podnijeti, pa su mi izvadili krv da provjere jetra i bubrege. Rekla sam im da želim najjaču moguću dozu.«

Protrljao je lice dlanom. »Isuse Bože.«

»Gledala sam majku kako umire«, tiho je rekla. »Bilo je grozno. Gledati je kako se gubi i kako pati. Na kraju više nije izgledala kao ona, nije se ponašala kao ona. Jedino što je preostalo od nje bilo je tijelo koje je odbijalo prestati s obavljanjem osnovnih funkcija. Ne kažem da će se

to i meni dogoditi, ali bit će gadno.«

Dovraga, prsa su ga boljela. »A ti ne želiš da to prolazim?«

»Ne, ne želim. Ne želim to nijednom od nas. Radije bih da me se sjećaš ovakve kakva sam sada. A ja bih nas radije pamtila onakve kakvi smo bili. Trebat će mi lijepa sjećanja.«

»Želim biti uz tebe.«

»A ja to ne trebam. Neću imati snage glumiti hrabrost. A od boli... od boli se ljudi promijene.«

To je svakako istina. Imao je osjećaj da je ostario stotinu godina od kada ju je upoznao.

»O, Rhage...« Kada joj je glas zadrhtao, brzo ga je uravnotežila. Prezirao ju je zbog potrebe da zadrži kontrolu. »Nedostajat ćeš mi.«

Pogledao ju je preko ramena. Znao je da će izjuriti iz sobe ako je pokuša zagrliti, pa je zgrabio rub madraca. I stisnuo ga.

»Što to radim?« Prisiljeno se nasmijala. »Žao mi je što te svim ovim opterećujem. Znam da si nastavio živjeti i sve to.«

»Nastavio živjeti?« protisnuo je kroz zube. »Zašto to kažeš?«

»Ona žena sinoć. Uglavnom...«

»Kakva ženka?«

Kada je odmahнула glavom, puknuo je. »*Prokleta* bila, zar mi ne možeš jednostavno odgovoriti na pitanje bez jebene svade? Gledaj na to kao na posljednju milost, kao na nešto novo. Za par minuta ću ionako otići, pa se ne moraš brinuti da ćeš morati tako stalno.«

Maryna su ramena potonula, a on se osjećao kao svinja što je vikao na nju.

No prije nego što se stigao ispričati, rekla je: »Govorim o ženi koju si sinoć odveo u krevet. Ja sam te... čekala sam te. Htjela sam ti reći da mi je žao... Vidjela sam te kako ulaziš s njom u svoju sobu. Gledaj, nisam to spomenula da bih te optuživala ili takvo što.«

Ne, naravno da nije. Nije željela ništa od njega. Ni ljubav. Ni podršku. Ni krivnju. Čak ni seks.

Odmahnuo je glavom, a glas mu je poprimio bezličan ton. Bio je umoran od nastojanja da joj objasni svoje postupke, no progovorio je refleksivno. »To je bila nadglednica Odabranica. Razgovarali smo o mom hranjenju, Mary. Nisam se seksao s njom.«

Spustio je pogled na pod. Zatim je pustio krevet i stavio glavu u ruke.

Neko je vrijeme vladala tišina. »Žao mi je, Rhage.«

»Da. I meni.«

Začuo je neki zvuk nalik na štucanje i pomaknuo prste da bi joj kroz njih vidio lice. No nije plakala. Ne, ne Mary. Ona je bila prejaka za takvo što.

On, međutim, nije. Osjećao je suze u očima.

Rhage se nakašljao i počeo mahnito treptati. Kada ju je ponovno pogledao, gledala ga je s takvom nježnošću i tugom da je osjetio želju da postane nasilan.

Ma super. Sada ga sažalijeva jer je sav pekmezast i sve to. Čovječe, da je nije toliko volio, u tom bi je trenutku mrzio.

Ustao je. I dobro pazio da mu glas bude jednako čvrst kao i njezin kada je govorila. »Alarmni sustav u tvojoj kući bit će povezan s našim sustavom. Ako ga nešto aktivira, odmah ću...« — ispravio se — »... jedan od nas odmah će doći. Vishous će ti javiti kada sve bude gotovo.«

Tišina se otegnula, pa je slegnuo ramenima. »Dakle... bok.«

Izašao je iz sobe ne dopustivši si da se okrene.

Kada je sišao u prizemlje, zatekao je Bellu u dnevnom boravku. Čim ga je ugledala,

razrogačila je oči. Očito je izgledao užasno kao što se i osjećao.

»Hvala«, rekao je, iako nije bio siguran na čemu joj zahvaljuje. »I samo da znaš, Bratstvo će povremeno patrolirati pokraj tvoje kuće. I nakon što ona ode.«

»To je vrlo lijepo od vas.«

Klimnuo je i nije se više zadržavao. Morao je uložiti svu svoju snagu da izađe iz kuće a da se pritom ne slomi i ne zatuli kao malo dijete.

Dok se udaljavao od kuće i hodao travnjakom, nije imao pojma što da radi ni kamo da ode. Vjerojatno bi trebao nazvati Tohra, saznati gdje su ostala braća, povezati se s njima.

Umjesto toga zastao je kao ukopan. Pred njim se Mjesec izdizao nad drvećem — pun, debeo, sjajan disk u hladnoj noći bez oblaka. Pružio je ruku prema njemu i zatvorio jedno oko. Namjestio se tako da mu je lunarni sjaj ležao u dlanu i brižno držao utvaru u ruci.

U magli je čuo nekakvo nabijanje u Bellinoj kući. Nekakve ritmične udarce.

Bacio je pogled preko ramena kada je zvuk postao glasniji.

Ulazna su se vrata rastvorila, a Mary je izjurila iz kuće i skočila s trijema, ne zamarajući se stubama koje su vodile do tla. Pretrčala je smrznutu travu bosim nogama i bacila se na njega, grleći ga oko vrata objema rukama. Stisnula ga je tako jako da mu je kralježnica zapucketala.

Jecala je. Tulila. Plakala je takvom jačinom da joj se cijelo tijelo treslo.

Nije ništa pitao, samo se stisnuo uz nju.

»Nisam dobro«, promuklo je rekla između dva udaha. »Rhage... nisam dobro.«

Zatvorio je oči i čvrsto je zagrlio.

Deseto poglavlje

O. je podignuo rešetkasti poklopac s kanalizacijske cijevi i ručnom svjetiljkom obasjao rupu. Mladi mužjak u njoj bio je onaj kojega su večer prije uhvatili kamionetom. Bio je živ, što je značilo da je preživio dan. Prostor za skladištenje izvrsno je ispunio svoju svrhu.

Vrata centra naglo su se otvorila. Ušao je gospodin X., lupajući čizmama i bljeskajući ostrim pogledom. »Je li preživio?«

O. je klimnuo glavom i vratio rešetkasti poklopac na mjesto. »Da.«

»Dobro.«

»Upravo sam ga namjeravao ponovno izvaditi.«

»Za sada nećeš. Želim da posjetiš ove članove.« Gospodin X. pružio mu je papir na kojem je bilo ispisano sedam adresa. »Prijave putem e-pošte su učinkovite, no pokazale su se donekle nepouzdanima. Primam prijave od ovih *beta*, ali kada razgovaram s njihovim eskadronima, čujem priče o tome da ih nitko nije vidio danima, pa čak i dulje.«

Instinkt je upozorio O.-a da bude oprezan. Gospodin X. praktički ga je optužio da je poubijao *bete* u parku, a sada želi da ode provjeriti što je s njima?

»Nešto nije u redu, gospodine O.?«

»Ne. Sve je u redu.«

»I još jedna stvar. Dovodim tri nova novaka. Inicijacije će se obaviti tijekom sljedećih tjedan i pol. Želiš doći? Znaju biti prilično spektakularne kada ih se promatra sa strane.«

O. je odmahnuo glavom. »Bolje da se držim posla ovdje.«

Gospodin X. se nasmiješio. »Bojiš se da bi mogao omesti Omegu svojim šarmom?«

»Omegu ništa ne ometa.«

»Tu se itekako varaš. Ne prestaje govoriti o tebi.«

O. je znao da postoji prilično velika mogućnost da gospodin X. igra psihološke igrice s njime, no tijelo mu nije bilo tako sigurno u to. Koljena su mu zaklecala i oblio ga je hladan znoj.

»Odmah ću se pozabaviti ovim popisom«, rekao je posežući za jaknom i ključevima.

Gospodinu X.-u zasjale su oči. »Učini tako, sine, samo ti kreni. Ja ću se malo poigrati s našim gostom.«

»Kako god želite. Sensei.«

»Dakle, sada mi je ovo dom«, promrmljala je Mary kada je Rhage zatvorio vrata njihove spavaće sobe.

Osjetila je kako joj rukama obgrljuje struk, nakon čega ju je privukao uz sebe. Bacivši pogled na sat, shvatila je da je od Belle otišla prije samo sat i pol, no otada joj se čitav život promijenio.

»Da, ovo ti je dom. Naš dom.«

Tri kutije naslagane pokraj zida bile su pune njezine odjeće, omiljenih knjiga, nekih DVD-ova, nekoliko fotografija. Budući da su joj Vishous, Butch i Fritz došli pomoći, nije joj dugo trebalo da spakira stvari, ukrca ih u V.-ov Escalade i vrati se u kuću Bratstva. Poslije će se vratiti s Rhageom i spakirati ostatak. Ujutro će nazvati odvjetnički ured i dati otkaz. Unajmit će i agenta za nekretnine da proda štagalj.

Zaboga, zaista je to učinila. Preselila se k Rhageu i potpuno ostavila svoj stari život.

»Trebala bih raspakirati stvari.«

Rhage joj je uzeo ruke u svoje i povukao je u smjeru kreveta. »Želim da se odmoriš.

Izgledaš preumorna da bi uopće stajala na nogama.«

Dok se ona namještala na krevetu, Rhage je svukao dugački kaput te skinuo korice za bodeže i pojas za pištolj. Polako je legao uz nju, stvorivši pritom udubljenje u madracu koje ju je povuklo bliže njemu. Sve su se svjetiljke istodobno ugasile, a soba je zapala u tamu.

»Jesi li siguran da si spreman za sve ovo?« rekla je dok su joj se oči privikavale na slab sjaj s prozora. »Za sve moje... stvari?«

»Ne tjeraj me da ponovno prostačim.«

Nasmijala se. »Neću. Samo...«

»Mary, volim te. Više sam nego spreman za sve tvoje stvari.«

Stavila mu je ruku na lice pa su neko vrijeme ležali u tišini, dišući zajedno.

Već je skoro utonula u san kada je rekao: »Mary, što se tiče mog hranjenja. Dok si bila kod kuće, obratio sam se Odabranicama. Sada kada si ponovno sa mnom, morat ću ih koristiti.«

Ukočila se. Ali kvragu, ako namjerava biti s vampirom, a on ne može živjeti od njezine krvi, morat će pronaći neki način da riješe taj problem.

»Kada ćeš to obaviti?«

»Večeras bi trebala doći jedna ženka, a kao što sam već prije rekao, volio bih da budeš sa mnom. Ako bi to bilo u redu.«

Kako bi to izgledalo? zapitala se. Bi li držao tu ženu u naručju i pio joj iz vrata? Zaboga, čak i ako se ne bi seksao s njom, Mary nije bila sigurna da bi mogla to gledati.

Poljubio joj je ruku. »Vjeruj mi. Tako će biti bolje.«

»A, ako ne budem, mislim, ako ne budem to mogla podnijeti...«

»Neću te prisiljavati da gledaš. Stvar je samo u tome... U cijeloj stvari postoji neizbježna doza intimnosti, a mislim da bi nam oboma bilo lakše da si i ti prisutna. Tako ćeš točno znati što to podrazumijeva. Da nema ničeg skrivenog ni tajnovitog.«

Klimnula je. »U redu.«

Duboko je udahnuo. »To je biološka činjenica koju ne mogu promijeniti.«

Mary mu je prošla rukom niz prsa. »Znaš, iako zvuči pomalo zastrašujuće, voljela bih biti na njezinu mjestu.«

»O, Mary, i ja bih to volio.«

John je bacio pogled na sat. Tohrment će doći po njega za pet minuta, što znači da je vrijeme da se spusti pred zgradu. Dohvatio je kovčeg objema rukama i uputio se prema vratima. Molio se da na stubištu ili ispred zgrade ne naleti na bljedolikog čovjeka, no želio je Tohrmenta dočekati vani. Nekako mu se činilo da će tako biti ravnopravniji.

Kada je izašao na pločnik, podignuo je pogled prema dvama prozorima s kojih je tolike sate gledao svijet. Za sobom je ostavljao madrac i komplet utega, kao i depozit i prošlomjesečnu najamninu jer je raskinuo ugovor. Kada Tohrment dođe, morat će još skoknuti unutra po bicikl, no osim toga, bio je slobodan od tog mjesta.

Bacio je pogled niz ulicu, pitajući se iz kojeg će smjera doći. I kakav automobil vozi. I gdje živi. I s kime je u braku.

Drhtureći na hladnoći, John je ponovno pogledao na sat. Točno devet.

S desne strane niz ulicu bljesnulo je jedno svjetlo. Bio je prilično siguran da Tohrment neće po njega doći na motociklu. No bilo je lijepo zamišljati kako uz urlik nestaje u noći.

Dok je Harley tutnjao pokraj njega, pogledao je preko ulice na ured udruge za prevenciju samoubojstava. Mary nije odradila ni smjene u petak i subotu navečer, a on se iskreno nadao da je samo otišla na odmor. Čim se smjesti, ponovno će otići do nje da se uvjeri da je dobro.

Samo što... ideš, nije imao pojma kamo ide. Pretpostavljao je da će ostati negdje u blizini,

ali tko zna? Možda će otići nekamo daleko. Zamisli ti to, otići iz Caldwell. Zaboga, volio bi početi iz početka. A uvijek bi mogao pronaći način da posjeti Mary, čak i ako bi morao ići autobusom.

Ulicom su prošla još dva automobila i kamion.

Bilo je tako jednostavno raskrstiti s tim jadnim dosadašnjim životom. Nikoga u restoranu *Moe's* nije bilo briga što odlazi bez najave jer je kandidata za posao čistača stolova bilo kao pljeve. Samo se po sebi podrazumijevalo da u zgradi nikome neće nedostajati. Slično tome, adresar mu je bio čist kao suza — nije imao ni prijatelja ni obitelji koje bi morao nazvati.

Zapravo, nije čak ni imao adresar. Nije li to jadno?

John se pogledao, pomislivši kakav bijedan prizor zacijelo predstavlja. Tenisice su mu bile toliko prljave da su bijeli dijelovi posivjeli. Odjeća mu je bila čista, no traperice su bile stare dvije godine, a košulja, najbolja koju je imao, izgledala je kao nešto što ni Caritas nije htio uzeti. Nije čak imao ni jaknu jer su mu prošli tjedan u *Moe'su* ukrali parku, a nije si mogao odmah priuštiti drugi.

Poželio je da izgleda bolje.

Na uglu Ulice Trade iznenada su se pojavila svjetla, koja su zatim naglo bljesnula prema naprijed, kao da vozač pritišće gas do daske. Što nije bilo dobro. U tom je kvartu gas do daske značio bijeg od policije ili nešto još gore.

John se pomaknuo iza izubijanog poštanskog sandučića, nastojeći izgledati što je neupadljivije moguće, no crni se Range Rover zaustavio pred njim uz škripu kočnica. Zatamnjena stakla. Naplaci od kroma. Unutra je nabijao G-Unit. *Rap* glazba bila je dovoljno glasna da je čuje cijela ulica.

John je dohvatio kovčeg i uputio se prema zgradi. Čak i ako naleti na bljedolikog, u predvorju će biti sigurniji nego u blizini dilera koji vozi taj Rover. Približavao se vratima kada je glazba utihnula.

»Jesi li spreman, sine?«

John se okrenuo začuvši Tohrmentov glas. Muškarac je zaobilazio prednji dio automobila, a tako u sjeni izgledao je vrlo prijeteće, kao golema spodoba od koje normalni ljudi bježe glavom bez obzira.

»Sine? Jesi li spreman za polazak?«

Kada je Tohrment stupio na slabu svjetlost ulične svjetiljke, Johnove su se oči prikovale uz njegovo lice. Zaboga, zaboravio je koliko zastrašujuće tip izgleda s tom vojnički podiššanom kosom i čvrstom čeljusti.

Možda ovo i nije najbolja zamisao, pomislio je John. Odluka donesena zbog straha od jedne stvari koja će ga samo još dublje zakopati u probleme druge vrste. Nije čak znao ni kamo ide. A mladići poput njega znaju završiti u rijeci nakon što uđu u takve automobile. S takvim ljudima.

Kao da osjeća Johnovu neodlučnost, Tohrment se naslonio na Rover i prekrizio noge u gležnjevima.

»Ne želim da osjećaš pritisak, sine. Ali moram ti reći, moja *šelan* je skuhala odličnu večeru, a ja sam gladan. Zašto ne bi došao, večerao s nama, razgledao kuću. Možeš vidjeti kako ti se činimo. Možemo čak i ostaviti tvoje stvari ovdje. Kako ti to zvuči?«

Glas mu je bio tih, uravnotežen. Nimalo prijeteći. No bi li se zaista ponašao drugačije ako želi da John uđe u automobil?

Zazvonio je mobitel. Tohrment je posegnuo u svoju kožnu jaknu i otklopio ga.

»Da. Ne, ne, tu je sa mnom.« Na usnama mu je zaigrao lagan osmijeh. »Pokušavamo

odlučiti što ćemo. Može, reći ću mu. Aha. Dobro. Hoću. Okej, i to ću isto. Wellsie, ma... znam. Gle, nisam namjerno ostavio... Neću više. Obećajem. Ne... Da, stvarno... Aha. Oprosti, *leelan*.«

To mu je žena, pomislio je John. Koja tom velikom frajeru upravo servira jezikovu juhu. A tip je prihvaća bez pogovora.

»Dobro. Volim te. Bok.« Tohrment je zaklopio mobitel i vratio ga u džep. Kada je vratio pogled na Johna, pokazao je koliko poštuje svoju ženu time što nije okrenuo očima i nabacio neki mačistički, seratorski komentar o tome kako su žene naporne. »Wellsie kaže da jedva čeka da te upozna. Nada se da ćeš ostati kod nas.«

Pa... dobro onda.

John je odlučio poslušati svoje instinkte, koji su mu govorili da Tohrment za njega znači sigurnost bez obzira na to kako izgleda, pa je dovukao prtljagu do automobila.

»To je sve što imaš?«

John se zacrvenio i klimnuo.

»Ne moraš se sramiti, sine«, nježno je rekao Tohrment. »Ne kad si sa mnom.«

Ispružio je ruku i dohvatio kovčeg kao da je od zraka te ga nemarno ubacio na stražnje sjedište.

Kada se Tohrment uputio prema vozačevim vratima, John je shvatio da je zaboravio bicikl. Lagano je udario po poklopcu motora Rovera da privuče Tohrmentovu pozornost, a zatim je pokazao na zgradu i uperio kažiprst uvis.

»Još nešto trebaš?«

John je klimnuo glavom i jurnuo uz stubište do stana. Uzeo je bicikl i upravo ostavljao ključeve na stolu, kada je zastao i ogledao se oko sebe. Sada, kada je stvarno odlazio iz svoje garsonijere, shvatio je koliko je oronula. Ipak, neko je vrijeme bila njegova, najbolje što si je mogao priuštiti uz ono malo novca što je imao. Naglo je izvukao kemijsku olovku iz džepa na hlačama, otvorio jedan od razmrdatih kuhinjskih elemenata te s unutrašnje strane zapisao svoje ime i datum.

Zatim je odvezao bicikl u hodnik, zatvorio vrata i požurio niz stubište.

Jedanaesto poglavlje

Mary? Mary, probudi se. Stigla je.« Mary je osjetila kako je netko tapša po ramenu, a kada je otvorila oči, zatekla je Rhagea kako je promatra. Bio se presvukao u nekakvu bijelu odjeću, dugačkih rukava i širokih hlača.

Uspravila se, nastojeći se pribрати. »Daš mi samo minutu vremena?«

»Apsolutno.«

Otišla je u kupaonicu i umila se. Dok joj je s brade kapala hladna voda, promatrala je svoj odraz u zrcalu. Njezin će ljubavnik uskoro piti krv. Pred njom.

A to čak nije ni bilo ono najčudnije. Osjećala se nedovoljno dobro jer ono od čega će se nahraniti neće biti njezino.

Odlučivši da si neće dopustiti da se izgubi u takvim mentalnim previranjima, dohvatila je ručnik i obrisala lice snažnim trljanjem. Nije imala vremena presvući se u nešto drugo. A i nije joj padalo na pamet ništa što bi radije odjenula osim traperica i džempera.

Kada je izašla, Rhage je upravo skidao sat.

»Želiš da ti to pričuvam?« upitala je prisjetivši se kada mu je zadnji put pazila na Rolex.

Prišao joj je i utisnuo joj teški sat u dlan. »Poljubi me.«

Izdigla se na vrške prstiju dok se on priginjao. Usne su im se na trenutak srele.

»Dođi.« Uzeo ju je za ruku i izveo u hodnik. Primijetivši njezin zbunjeni izraz, rekao je: »Ne želim da to radimo u našoj spavaćoj sobi. To je naš prostor.«

Poveo ju je galerijom do neke sobe za goste. Kada je otvorio vrata, zajedno su ušli.

Mary je najprije osjetila miris ruža, a zatim ugledala ženu u kutu. Raskošno joj je tijelo bilo prekriveno lepršavom bijelom haljinom, a crvenkastoplava kosa uvijena i podignuta. S obzirom na dubok i širok izrez haljine i takvu frizuru, vrat joj je bio izložen koliko je god to bilo moguće.

Nasmiješila se i poklonila, progovorivši na onom nepoznatom jeziku.

»Ne«, rekao je Rhage. »Engleski. Govorit ćemo engleski.«

»Naravno, ratniče.« Glas joj je bio visok i čist, kao cvrkut ptice pjevice. Njezine oči, blijedozelene i prekrasne, zadržale su se na Rhageovu licu. »Zadovoljstvo mi je biti ti na usluzi.«

Mary se promeškolljila, nastojeći suzbiti poriv da obrani svoj teritorij. *Biti mu na usluzi?*

»Kako se zoveš, Odabranice?« upitao je Rhage.

»Layla.« Ponovno se naklonila. Dok se ispravljala, oči su joj klizile Rhageovim tijelom.

»Ovo je Mary.« Obgrlio ju je jednom rukom. »Ona mi je...«

»Djevojka«, oštro je rekla Mary.

Rhageova su se usta trznula. »Ona mi je družica.«

»Naravno, ratniče.« Žena se ponovno naklonila, ovaj put u Marynu smjeru. Kada je podignula pogled, toplo se osmjehnula. »Gospo, zadovoljstvo mi je i vama biti na usluzi.«

Dobro, fino, pomislila je Mary. *Što onda kažeš na to da pokupiš tu svoju mršavu guzicu i središ da nam kao zamjenu pošalju neku odvratnu, krezubu gorgonu u prnjama?*

»Gdje me želite?« upitala je Layla.

Rhage se ogledao po sobi, a onda mu se pogled zaustavio na luksuznom krevetu s baldahinom. »Tamo.«

Mary se potajno namrštila. To definitivno ne bi bio njezin prvi izbor.

Layla se uputila prema krevetu, kako joj je rečeno, a svilena je haljina lepršala za njom.

Sjela je na satenski pokrivač, no kada je krenula podignuti noge, Rhage je odmahnuo glavom.

»Ne. Ostani sjediti.«

Layla se namrštila, ali nije se usprotivila. Ponovno se osmjehnula kada je zakoračio prema njoj.

»Dođi«, rekao je povukavši Mary za ruku.

»Ovo mi je dovoljno blizu.«

Poljubio ju je i prišao ženi, spustivši se na koljena pred njom. Kada je prinijela ruke haljini kao da je namjerava razmotati s tijela, Rhage ju je zaustavio.

»Pit ću ti sa zapešća«, rekao je. »I ne smiješ me dirati.«

Laylinim se licem proširio strah i zabrinutost. Raširila je oči. Kada je ovaj put pognula glavu, činilo se da to radi iz srama, a ne iz poniznosti. »Propisno sam očišćena da biste me mogli koristiti. Možete me pregledati, ako želite.«

Mary je prekrila usta rukom. Bilo je strašno vidjeti da se ta žena smatra tek predmetom kojim netko treba rukovati.

Rhage je odmahnuo glavom. Očito je i sam osjećao nelagodu zbog takvog odgovora.

»Želiš li neku drugu od nas?« tiho je upitala Layla.

»Ne želim ništa od ovoga«, promrmljao je.

»Ali zašto si se obratio Odabranicama ako se nisi namjeravao poslužiti?«

»Nisam mislio da će biti tako teško.«

»Teško?« Laylin se glas produbio. »Ispričavam se, ali ne vidim što sam učinila da ti otežam.«

»Nije stvar u tome i ne želim te uvrijediti. Moja Mary... ona je čovjek, pa ne mogu piti od nje.«

»Dakle, pridružiti će nam se samo u erotskim zadovoljstvima. Bit će mi čast poslužiti je na taj način.«

»No da, to nije... Nisam je doveo zato da... Mislim, nas troje nećemo...« Za Boga miloga, Rhage se zacrvenio. »Mary je ovdje zato što ne želim nijednu drugu ženku, ali moram se hraniti, razumiješ?« Rhage je opsovao i ustao. »Ovo neće ići. Previše mi je čudno.«

Layla je bljesnula očima. »Kažeš da se moraš hraniti, ali ne možeš piti iz njezine vene. Ja sam ovdje. Voljna sam. Bilo bi mi zadovoljstvo dati ti što trebaš. Zašto bi ti bilo neugodno? Ili možda želiš još čekati? Dok te glad sasvim ne obuzme i tvoja se družica ne nađe u opasnosti?«

Rhage je zario ruku u kosu. Zgrabio je šakom. Povukao.

Layla je prekrizila noge, a haljina joj se otvorila do bedra. Dok je tako sjedila na tom raskošnom krevetu, izgledala je kao oličenje pristojnosti i nevjerojatne seksualnosti.

»Jesu li ti se iz uma izbrisale tradicije, ratniče? Znam da je puno vremena prošlo, ali kako te može uznemirivati pomisao da bih se ja mogla pobrinuti za tebe? To je jedna od mojih dužnosti, a ja je smatram velikom čašću.« Layla je odmahnuo glavom. »Ili bih trebala reći *smatrala sam. Mi smo smatrale*. Odabranice pate ovih zadnjih stoljeća. Nitko iz Bratstva više nam se ne obraća, neželjene smo, nekorištene. Kada si nam se napokon obratio, bilo nam je tako drago.«

»Žao mi je.« Rhage je bacio pogled na Mary. »Ali ne mogu...«

»Ona je ta zbog koje najviše brineš, nije li?« promrmljala je Layla. »Brineš se o tome što će misliti kada te vidi na mom zapešću.«

»Nije naviknuta na naše običaje.«

Žena je ispružila ruku. »Gospo, dođi sjesti pokraj mene tako da te može gledati dok pije, da može osjećati tvoj dodir i miris, da budeš dio ovoga. U suprotnom će me odbiti, a što ćete

onda vas dvoje?» Mary je ostala stajati na mjestu u tišini, pa je žena napravila nestrpljiv pokret rukom. »Zasigurno ti je jasno da drugačije neće piti. Moraš to učiniti za njega.«

»To je to«, rekao je Tohrment kada je parkirao Rover ispred elegantne, moderne kuće.

Nalazili su se u dijelu grada koji Johnu nije bio poznat, u kojem su kuće bile uvučene od ulice i daleko jedna od druge. Bilo je tu mnogo crnih željeznih vrata i prostranih travnjaka, a drveće nisu bili samo javori i hrastovi, već neke egzotične vrste čija imena nije znao.

John je zatvorio oči, priželjkujući da ne nosi košulju na kojoj nedostaje gumb. Možda, ako bude držao ruku na trbuhu, Tohrmentova supruga neće primijetiti.

Zaboga... što ako imaju djecu? Koja će mu se rugati...

Imate li djece? pokazao je John ne razmišljajući.

»Što kažeš, sine?«

John je iz džepova iskopao nekoliko presavijenih listova papira. Kada je pronašao kemijsku, brzo je ispisao riječi i okrenuo papir.

Tohrment se ukočio i zagledao u kuću, a grubo mu se lice napelo kao da se boji nečega u njoj.

»Možda ćemo dobiti dijete. Za nešto više od godinu dana. Moja Wellsie je trudna, no naše ženke imaju vrlo teške porode.« Tohrment je odmahnuo glavom, a usne su mu se stisnule. »Kada budeš stariji, naučit ćeš se bojati trudnoće. To je prokleta kradljivica *šelan*. Iskreno, radije ne bih uopće imao djece nego da je izgubim.« Nakašljao se. »No dobro, uđimo. Večerat ćemo, a onda ću ti pokazati cijeli centar za obuku.«

Tohrment je pritisnuo gumb na daljinskom upravljaču za otvaranje garaže i izašao. Dok je John izvlačio kovčeg sa stražnjeg sjedala, Tohrment je izvadio bicikl iz prtljažnika. Ušli su u garažu, a Tohrment je upalio svjetla.

»Ostavit ću ti bicikl tu uza zid, može?«

John je klimnuo glavom i ogledao se. U garaži se nalazio karavan marke Volvo i... kabriolet Corvette Sting Ray iz šezdesetih.

John je samo buljio u njega.

Tohrment se lagano nasmijao. »Zašto ga ne odeš pozdraviti?«

John je ostavio kovčeg i prišao Corvetti omamljen ljubavlju. Ispružio je ruku s namjerom da pomiluje glatki metal, no onda ju je povukao.

»Ne, slobodno ga dotakni. Voli pažnju.«

O, bio je to prekrasan automobil. Blistave, metalik ledenoplave boje. Krov je bio spušten pa je vidio unutrašnjost. Bijela su sjedala bila predivna. Upravljač je blistao. Kontrolna je ploča bila prepuna brojanika. Okladio bi se da zvuči kao grmljavina kada se motor pokrene.

Vjerojatno se, kada se uključi grijanje, osjeća miris svježeg ulja.

Pogledao je Tohrmenta, pomislivši da će mu oči iskočiti. Želio je da može govoriti samo da bi mu mogao reći koliko je automobil prekrasan.

»Da, krasan je, zar ne? Sam sam ga renovirao. Namjeravao sam ga pospremiti za zimu, ali možda se večeras provozamo u njemu do centra, što kažeš? Hladno je, ali možemo obući nekoliko jakni.«

John mu je uputio široki osmijeh. I nastavio se osmjehivati kada mu je muškarac položio tešku ruku na mršava ramena.

»Idemo te nahraniti, sine.«

Tohrment je uzeo kovčeg, pa su se uputili prema vratima pokraj kojih je stajao Johnov bicikl. Kad su ušli u kuću, zrak je ispunio miris meksičke hrane, bogat i začinjen.

Johnov je nos bio oduševljen. Želudac mu se okrenuo. Dovraga, neće moći pojesti ništa

od toga. Što ako se Tohrmentova supruga naljuti...?

Pred njih je stupila prekrasna crvenokosa žena. Bila je visoka sigurno metar osamdeset, koža joj je bila fina kao bijeli porculan, a nosila je široku žutu haljinu. Kosa joj je bila upravo nevjerojatna, rijeka valova koji su joj s vrha glave padali niz leđa.

John je stavio ruku preko trbuha da sakrije rupicu bez gumba.

»Kako je moj *helren*?« rekla je žena, podižući usne Tohrmentu na poljubac.

»Dobro sam, *leelan*. Wellsie, ovo je John Matthew. John, ovo je moja *šelan*.«

»Dobro došao, John.« Pružila mu je ruku. »Baš mi je drago što ćeš ostati kod nas.«

John se rukovao s njom i brzo vratio ruku na mjesto.

»Hajde, dečki. Večera je spremna.«

Kuhinju su činili elementi od trešnjina drveta, granitne radne plohe i sjajni crni aparati. U udubini s prozorima nalazio se okrugli stol od stakla i željeza postavljen za troje. Sve se činilo novo novcato.

»Vas dvojica sjednite«, rekla je Wellsie. »Donijet ću hranu.«

Pogledao je prema sudoperu. Bio je od bijelog porculana s elegantnom mjedenom slavinom koja se uzdizala visoko nad njega.

»Želiš oprati ruke?« upitala je. »Samo izvoli.«

U maloj se posudi nalazio sapun, a John je pažljivo i temeljito oprao ruke, čak i ispod noktiju. Kada su on i Tohrment sjeli za stol, Wellsie je donijela plate i zdjele prepune hrane. *Enchilade. Quesadille*. Otišla je po ostatak.

»E to te ja pitam«, rekao je Tohrment dok se posluživao hranom, natrpavajući si tanjur. »Wellsie, ovo izgleda fantastično.«

John je promatrao gozbu. Na stolu nije bilo ničega što bi njegov želudac mogao podnijeti. Možda bi im mogao jednostavno reći da je već jeo...

Wellsie je pred njega stavila tanjur. Bio je pun bijele riže prelivene nekakvim blijedim umakom. Miris je bio nježan, ali privlačan.

»Od ovoga će ti biti lakše u želucu. Ima đumbira«, rekla je. »U umaku ima puno masnoće, od čega ćeš se lakše udebljati. Za desert sam ti napravila puding od banana. Nije težak za želudac, a ima puno kalorija.«

John je buljio u hranu. Znala je. Točno je znala što ne može jesti. I što može.

Tanjur se zamaglio. Brzo je zatrepao. Zatim još brže, u panici.

Čvrsto je stisnuo usta i napeo ruke u krilu takvom silinom da su mu članci prstiju zapucketali. *Neće* plakati kao malo dijete. *Neće* se tako osramotiti.

Wellsien je glas bio tih. »Tohr? Hoćeš nas malo ostaviti?«

Začuo se zvuk odmicanja stolice, a onda je John osjetio čvrstu ruku na ramenu. Pritisak je popustio, a teški su se koraci udaljili iz sobe.

»Sada se možeš opustiti. Otišao je.«

John je zatvorio oči i objesio se u stolici, a niz obraze su mu kliznule suze.

Wellsie je privukla stolicu do njega. Počela mu je gladiti leđa laganim, širokim pokretima.

Osjećao je neizmjernu zahvalnost što ga je Tohrment pronašao u zadnji čas. Što je ta kuća u kojoj će živjeti tako lijepa i čista. Što mu je Wellsie pripremila nešto posebno, nešto što mu želudac može podnijeti.

Što su mu oboje dopustili da zadrži ponos.

John je osjetio kako ga netko povlači u stranu, a zatim grli. Ljulja.

Potpuno isušen, upijao je tu nježnost.

Nešto kasnije podignuo je glavu i osjetio kako mu netko gura ubrus u ruku. Obrisao je lice, ispravio ramena i pogledao Wellsie.

Nasmiješila se. »Bolje?«

Klimnuo je.

»Idem po Tohra, u redu?«

John je ponovno klimnuo i uzeo vilicu. Kada je kušao rižu, zastenjao je. Nije imala neki jaki okus, no kada mu je stigla do želuca, u utrobi je umjesto grčeva osjetio prekrasno olakšanje. Kao da je posebno kalibrirana prema potrebama njegova probavnog sustava.

Nije se mogao natjerati da podigne pogled kada su Tohrment i Wellsie ponovno sjeli za stol, pa mu je laknulo kada su počeli razgovarati o uobičajenim stvarima. Obavezama. Prijateljima. Planovima.

Pojeo je svu rižu i pogledao prema štednjaku, pitajući se ima li još. Prije nego što je stigao pitati, Wellsie mu je uzela tanjur i donijela ga natrag ponovno napunjenog. Pojeo je tri porcije. I puding od banane. Kada je spustio žlicu, shvatio je da mu je to prvi put u životu da se do sita najeo.

Duboko je udahnuo, zavalio se u stolicu i zatvorio oči, slušajući duboki ton Tohrmentova glasa i Wellsiene milozvučne odgovore.

Kao uspavanka, pomislio je. Naročito kada su počeli govoriti nekim jezikom koji nije razumio.

»John?« rekao je Tohrment.

Pokušao se uspraviti, no toliko mu se spavalo da je uspio samo otvoriti oči.

»Što kažeš na to da te odvedem u tvoju sobu da možeš prileći? U centar ćemo otići za koji dan, može? Tako da se stigneš malo prilagoditi.«

John je klimnuo glavom, pomislivši da se i ne osjeća sposobnim za išta osim dubokog sna.

Ipak, odnio je tanjur do sudopera, isprao ga i stavio u perilicu. Kada se vratio do stola da pomogne s pospremanjem, Wellsie je odmahнула glavom.

»Ne, ja ću to srediti. Ti idi s Tohrom.«

John je izvadio papir i olovku. Kada je završio s pisanjem, okrenuo je riječi prema Wellsie.

Nasmijala se. »Nema na čemu. I da, pokazat ću ti kako se priprema.«

John je klimnuo glavom. A zatim je stisnuo oči.

Wellsie se osmjehivala toliko široko da su joj se vidjeli zubi. Dva prednja zuba bila su vrlo dugačka.

Skupila je usne, kao da se sjetila. »Samo ti pođi na spavanje, John, i ni o čemu ne brini. Sutra će biti dovoljno vremena za razmišljanje.«

Pogledao je Tohrmenta, čije je lice bilo zamišljeno.

I tada je shvatio. Shvatio a da mu nitko nije rekao. Oduvijek je bio svjestan da je drugačiji, a sada će napokon saznati zašto: ovo dvoje krasnih ljudi reći će mu što je on.

John je pomislio na svoje snove. Na ugrize i krv.

Imao je osjećaj da ti prizori nisu mašta.

Već sjećanja.

Dvanaesto poglavlje

Mary je promatrala Odabraničinu ispruženu ruku, a zatim je pogledala Rhagea. Lice mu je bilo mračno, a tijelo napeto.

»Zar mu nećeš pomoći?« upitala je Layla.

Mary je duboko udahнула, stupila naprijed i stavila dlan u ruku pruženu prema njoj.

Layla ju je povukla k sebi i lagano se osmjehnula. »Znam da si nervozna, ali nemoj brinuti, sve će brzo biti gotovo. Nakon toga ću otići, a ostat ćete samo ti i on. Možete se zagrliti i izbaciti me iz misli.«

»Kako možeš podnijeti... da te se ovako iskorištava?« upitala je Mary.

Layla se namrštila. »Pružam ono što je potrebno, to nije iskorištavanje. A kako ne bih davala Bratstvu? Braća nas štite i omogućuju nam da živimo. Daju nam kéeri da bi se naše tradicije mogle održati... ili su barem to nekada činili. U zadnje nas je vrijeme sve manje jer nam braća više ne dolaze. Očajnički trebamo djecu, no prema zakonu nam je dopušteno pariti se samo s članovima Bratstva.« Pogledala je Rhagea. »To je razlog zbog kojega sam ja odabrana za večeras. Blizu sam potrebe, pa smo se nadali da ćeš me uzeti.«

»Neću leći s tobom«, tiho je rekao Rhage.

»Znam. Ali ipak ću te poslužiti.«

Mary je zatvorila oči zamišljajući kakvo bi dijete Rhage mogao podariti ženi. Rukom je dotaknula svoj ravan trbuh i pokušala zamisliti kako postaje velik i težak. Bila bi to radost koja se ne da opisati riječima, u to je bila sasvim sigurna. Jer je i bol spoznaje da se to neće nikada dogoditi bila golema.

»Dakle, ratniče, što ćeš učiniti? Hoćeš li uzeti ono što ti drage volje nudim? Ili ćeš riskirati da ozlijediš svoju družicu?«

Dok je Rhage oklijevao, Mary je shvatila da im je jedino rješenje ono koje sjedi pred njim. Morao je to učiniti.

»Pij«, naredila mu je.

Pogledao ju je u oči. »Mary?«

»Želim da se nahraniš. Sada.«

»Jesi li sigurna?«

»Da.«

Na trenutak je vladala ledena tišina. Zatim se ponovno spustio na pod pred Laylom. Kada se nagnuo prema naprijed, žena je podignula rukav i polegnula ruku na bedro. Vene s unutarnje strane zapešća bile su joj blijedoplave pod bijelom kožom.

Rhage je uzeo Marynu ruku dok je otvarao usta. Očnjaci su mu se izdužili, postavši tri puta dulji nego inače. Lagano je zasiktao, a zatim se prignuo i položio usta na Laylu. Žena se trznula, a zatim opustila.

Rhage je palcem gladio Maryno zapešće, a ruka mu je bila topla u njezinoj. Nije dobro vidjela što radi, no lagani pokreti glave upućivali su na sisanje. Kada joj je stisnuo dlan, slabašno je uzvratila stisak. Čitav joj je taj doživljaj jednostavno bio previše stran, a i bila je istina ono što je Rhage rekao: u svemu je tome bilo neke šokantne intimnosti.

»Pomiluj ga«, prošaptala je Layla. »Sprema se prestati, a prerano je. Nije dovoljno popio.«

Kao u magli, Mary je ispružila slobodnu ruku i spustila mu je na glavu. »U redu je.

Dobro mi je.«

Kada je Rhage napravio pokret kao da će se uspraviti, kao da zna da laže, sjetila se svega što je bio spreman proći zbog nje, svega što *jest* prošao zbog nje.

Mary mu je zadržala glavu na mjestu, pritišćući je prema dolje. »Ne žuri se. Stvarno, sve je u redu.«

Stisnula mu je dlan, nakon čega su mu se ramena opustila i pomaknuo se bliže njoj, premještajući tijelo. Raširila je noge tako da se može smjestiti između njih, prsa naslonjenih na njezino bedro, širokih leđa uz koja je izgledala poput patuljka. Provukla mu je ruku kroz plavu kosu, a gusti su joj glatki valovi tonuli među prste.

I odjednom cijela stvar više nije bila tako čudna.

Iako je osjećala kako povlači iz Laylina zapešća, pritisak Rhageova tijela o njezino bio joj je poznat, a pokret kojim joj je milovao ruku govorio joj je da misli na nju dok se hrani. Pogledala je Laylu. Žena ga je promatrala, no koncentracija na njezinu licu bila je klinička.

Mary se sjetila što je rekao o hranjenju: da bi, da je ugrize, osjećala njegovo zadovoljstvo. Između njega i Odabranice očito nije bilo nikakve razmjene zadovoljstva. Oboma su im tijela bila nepomična, mirna. Ni traga grčevima bilo kakve strasti.

Layla je podignula oči i osmjehnula se. »Dobro mu ide. Još samo koju minutu.«

A onda je sve bilo gotovo. Rhage je malo podignuo glavu i okrenuo se prema Mary, utonuvši u zaštitu njezinih bokova i obgrlivši je rukama. Naslonio joj je glavu na bedro, a iako mu nije vidjela izraz lica, mišići su mu bili opušteni, a disanje duboko i ravnomjerno.

Pogledala je Laylino zapešće. Vidjele su se dvije ugrizne rane i crvenilo, samo par kapljica krvi.

»Treat će mu neko vrijeme da se pribere«, rekla je Layla polizavši si ranu i spuštajući rukav. Ustala je.

Mary je gladila Rhageova leđa dok je gledala drugu ženu. »Hvala ti.«

»Zaista, nema na čemu.«

»Hoćeš li ponovno doći kada te bude trebao?«

»Željeli biste mene? Baš mene osobno?«

Mary je pokušala prihvatiti ženino oduševljenje. »Pa... da, hm, mislim da da.«

Layla je doslovno zablistala, a oči su joj sjale od sreće.

»Gospo, bila bi mi čast.« Poklonila se. »On zna kako me dozvati. Pozovite me kad god vam zatreba.«

Žena je otišla iz sobe živahna koraka.

Kada su se vrata zatvorila, Mary se sagnula i poljubila Rhagea u rame. Promeškoltio se. Malo je podignuo glavu. Zatim je dlanom obrisao usta, kao da ne želi da vidi krv koja je možda ostala na njemu.

Kada je podignuo pogled prema njoj, kapci su mu bili napola spušteni, a sjajne tirkizne oči pomalo zamućene.

»Bok«, rekla je gladeći mu kosu.

Osmjehnuo se onim svojim posebnim osmijehom, onim zbog kojega je izgledao poput anđela. »Bok.«

Palcem mu je dotaknula donju usnu. »Je li bila fina?« Oklijevao je, pa je rekla: »Reci mi istinu.«

»Bila je. Ali više bih volio da si to bila ti, i cijelo sam vrijeme mislio na tebe. Zamišljao sam da si to ti.«

Mary se sagnula se i liznula mu usta. Oči su mu iznenađeno bljesnule, a ona mu je

jezikom kliznula u usta i osjetila ostatak arome, nalik slatkom crnom vinu.

»Dobro«, promrmljala mu je o usne. »Želim da misliš na mene kada to radiš.«

Položio joj je ruke na vrat, s palcima točno na venama. »Uvijek.«

Usnama je pronašao njezina, a ona ga je uhvatila za ramena, potičući ga da se približi.

Kada joj je povukao donji dio džempera, podignula je ruke da bi joj ga mogao skinuti, a zatim se spustila unatrag na krevet. Skinuo joj je hlače i gaćice, a zatim se riješio vlastite odjeće.

Nadnio se nad nju, podignuo je jednom rukom i položio je dalje na krevet. Stavio joj je bedro između nogu, a zatim ju je tijelom pritisnuo o krevet, dok se njegova teška erekcija pružala uz samo središte njezina užitka. Izvijala se pod njim, milujući istovremeno i sebe i njega.

Snažno je pritiskao usne uz nju dok su se ljubili, no u nju je ušao polako, nježno joj razmičući noge, istežući je, spajajući ih. Ud mu je bio debeo, tvrd i božanski, a kretao se opušteno, duboko. Iz kože mu je izbio onaj slastan, taman miris i čitavu je prekrrio.

»Ne želim nijednu drugu«, rekao joj je o grlo. »Neću uzeti nikoga osim tebe.«

Mary mu je omotala noge oko bokova i pokušala ga pritisnuti tako duboko u sebe da bi morao zauvijek ostati s njom.

John je slijedio Tohrmenta kroz kuću. Imala je mnogo soba, a sav namještaj i dekoracije bili su vrlo lijepi i vrlo stari. Zastao je pokraj slike planinskog krajolika. Na mjedenoj pločici s imenom na pozlaćenom okviru pisalo je Frederic Church. Pitao se tko je to i zaključio da je tip stvarno dobro radio svoj posao.

Tohrment je otvorio vrata na kraju hodnika i upalio svjetlo. »Već sam ti stavio kovčeg unutra.«

John je ušao u sobu. Zidovi i strop bili su tamnoplavi, a u sobi se nalazio veliki krevet s elegantnim uzglavljem i mnogo debelih jastuka. Bio je tu i radni stol i komoda. I klizna staklena vrata koja su vodila na terasu.

»Kupaonica je ovdje.« Tohrment je upalio još jedno svjetlo.

John je povirio unutra i ugledao mnogo tamnoplavog mramora. Tuš-kabina bila je od stakla, a... ideš, tuš je imao četiri glave za vodu.

»Ako ti bilo što zatreba, Wellsie je ovdje, a ja ću se vratiti oko četiri ujutro. Otprilike u to doba svake večeri idemo dolje. Ako ti zatrebamo tijekom dana, samo podigni bilo koju slušalicu i biraj ljestve pa jedan. Rado ćemo popričati s tobom u bilo koje doba. E da, i imamo dva *slugana*, odnosno osoblje, koji nam pomažu u kući. Zovu se Sal i Regine. Oboje znaju da si sada kod nas. Dolaze oko pet. Ako moraš ići van, samo zamoli nekoga od njih da te odvede.«

John je prišao krevetu i dodirnuo jastučnicu. Bila je toliko mekana da ju je jedva osjećao.

»Bit će ti dobro ovdje, sine. Možda će ti trebati neko vrijeme da se privikneš, ali bit će ti dobro.«

John je pogledao preko sobe. Prikupio je hrabrost, a zatim prišao Tohrmentu i otvorio usta. Zatim je pokazao na njega.

»Siguran si da sad želiš o tome?« promrmljao je Tohrment.

Kada je John klimnuo glavom, Tohrment je polako rastvorio usta. I otkrio dva očnjaka. *O... čovječe. O...*

John je progutao knedlu i prinio prste vlastitim ustima.

»Da, i ti ćeš ih dobiti. U nekom trenutku tijekom sljedećih nekoliko godina.« Tohrment je prešao preko sobe i sjeo na krevet, naslonivši laktove na koljena. »Kroz promjenu prolazimo negdje oko dvadeset i pete godine. Nakon toga ćeš morati piti da bi preživio. I pritom ne mislim na mlijeko, sine.«

John je skupio obrve, pitajući se od koga će to piti.

»Pronaći ćemo ti ženu koja će ti pomoći da prođeš kroz promjenu, a ja ću ti objasniti što moraš očekivati. Nije lako, ali kada to bude iza tebe, bit ćeš snažan i smatrat ćeš da je vrijedilo truda.«

Johnove su oči bljesnule dok je odmjeravao Tohrmenta. Odjednom je raširio ruke vodoravno i po duljini, a zatim palcem pokazao na vlastita prsa.

»Da, i ti ćeš biti otprilike moje veličine.«

John je ustima oblikovao riječi *daj me nemoj*.

»Stvarno. Zbog toga je prijelaz opak. Tijelo ti prođe kroz velike promjene u svega nekoliko sati. Poslije ćeš morati iznova učiti razne stvari, na primjer hodati, kretati se.« Tohr je spustio pogled na sebe. »Isprva je teško kontrolirati ova naša tijela.«

John je odsutno protrljao prsa na mjestu na kojem se nalazio kružni ožiljak.

Tohrmentove su oči pratile njegovu kretnju.

»Moram biti iskren s tobom, sine. Mnogo toga o tebi ne znamo. Kao prvo, nemoguće je reći koliko nas ima u tvojoj krvi. I nemamo pojma iz koje loze potječeš. Što se tiče tog ožiljka, ne mogu ga objasniti. Kažeš da ga imaš cijeli život i ja ti vjerujem, ali ta je oznaka nešto što se dobiva, a ne nešto s čime se rađaš.«

John je izvadio papir i napisao: *Svi ga imaju?*

»Ne. Samo moja braća i ja. Zato te Bella i dovela k nama.«

Tko ste vi? napisao je John.

»Bratstvo crnog bodeža. Mi smo ratnici, sine. Borimo se da održimo svoju vrstu na životu, a i tebe ćemo za to obučiti. Ostali mužjaci u tvojoj klasi postat će vojnici, ali ti, s tom oznakom, mogao bi završiti kao jedan od nas. Ne znam.« Tohrment si je protrljao vrat. »Za koji dan odvest ću te da upoznaš Wratha. On je šef koji sve vodi, naš kralj. Htio bih i da te pregleda naš liječnik, Havers. On bi možda mogao rasvijetliti pitanje tvog porijekla. Slažeš li se s time?«

John je klimnuo glavom.

»Drago mi je što smo te pronašli, John. Da nismo, umro bi jer ne bi bilo nikoga da ti da ono što će ti trebati.«

John je prišao Tohrmentu i sjeo pokraj njega.

»Želiš me nešto pitati?«

John je klimnuo glavom, no nije uspijevaao organizirati misli u suvisle rečenice.

»'Ajmo ovako, noćas razmisli o svemu. Sutra ćemo još razgovarati.«

John je shvatio da mu glava potvrdno klima. Tohrment je ustao i uputio se prema vratima. John je odjednom osjetio kako ga, ničim izazvan, preplavljuje val panike. Pomisao da će ostati sam prestravila ga je, usprkos tome što je bio u lijepoj kući, s dragim ljudima, u vrlo sigurnom kvartu. Jednostavno se osjećao... tako malen.

Pred očima su mu se pojavile Tohrmentove vojničke čizme.

»Čuj, John, a da malo posjedim ovdje s tobom? Imaš nešto protiv? Možemo malo mijenjati programe.«

Hvala, pokazao je ne razmišljajući. *Osjećam se malo čudno*.

»Shvatit ću to kao *da*.« Tohrment se izvalio na jastuke, dohvatio daljinski i uključio televizor. »Vishous, jedan od moje braće, proveo je sve žice u ovoj kući. Mislim da imamo nekih sedam stotina programa. Što voliš gledati?«

John je slegnuo ramenima i naslonio se na uzglavlje.

Tohrment pritiskao gumbe dok nije naišao na *Terminatora 2*. »Može?«

John je tiho zazviždao kroz zube i klimnuo.

»Da, slažem se. Ovo je klasik, a Linda Hamilton je opako zgodna.«

Trinaesto poglavlje

Rhage je spavao dokasna, zaista dokasna, a ono što ga je probudilo nije bilo dobro. Onaj poznati nemir, onaj grozan poriv, ponovno je oživio u njemu. Čuvardevina je pošteda bila gotova. Zvijer se vratila.

Otvorio je oči i ugledao Marynu kosu na svom jastuku. Oblinu njezina vrata. I njezina gola leđa.

Oblio ga je znoj, a erekcija mu je skočila u tren oka.

Pomislio je na njihovo zajedničko svršavanje nakon hranjenja. I ono nakon što su se vratili u svoju sobu. Posegnuo je za njom još dva puta tijekom dana, posramljen što to traži od nje jer joj nije davao nimalo mira. Ipak, svaki mu se put nasmiješila i toplo ga prihvatila u sebi, iako je zacijelo bila iscrpljena, a vjerojatno su joj neki dijelovi tijela već bili i pomalo osjetljivi na dodir.

A sada ju je ponovno želio, ali uz agresivnu potrebu koja se razlikovala od onoga što je prije osjećao. Glad je bila divljačka, kao da je nikada nije imao ili da je nije vidio mjesecima. Dok se odupirao žudnji, ruke su mu se grčile, prsti su ga peckali, a koža mu se počela zatezati. Bio je napet do krajnjih granica, čak su mu i kosti u tijelu vibrirale.

Ustao je iz kreveta i uputio se pod tuš. Kada se vratio, uspio je vratiti dio kontrole, no tada je vidio da je Mary zbacila pokrivače sa sebe. Veličanstveno gola, ležala je na trbuhu, a njezina prekrasna stražnjica bila je napast koja ga je izjedala.

»Želiš nešto iz kuhinje?« upitao je promuklim glasom.

»Spavaj«, promrmljala je okrenuvši se na leđa. Ružičaste bradavice zategnule su se kada ih je dodirnuo hladan zrak.

O blagi Isuse... Čekaj, nešto nije bilo u redu. Lice joj se rumenjelo kao da ga je išibao vjetar, a noge su se trzale na krevetu.

Prišao joj je i položio joj ruku na čelo. Bila je vruća i suha.

»Mary, mislim da imaš vrućicu.«

»Nisku. To nije neobično.«

Strah mu je zatomio požudu. »Da ti donesem aspirin?«

»Samo moram odspavati.«

»Želiš li da ostanem s tobom?«

Otvorila je oči. Nije mu se sviđala njihova tupost. »Ne, to se događa. Dobro sam, zaista. Samo moram to odležati.«

Rhage je ostao uz nju još neko vrijeme, a zatim je navukao crne najlonske hlače od trenirke i majicu. Zagledao se u nju prije odlaska. Jedva da je mogao podnijeti pomisao da ima i vrlo nisku vrućicu. Kako će to dovraga izgledati kada se zaista razboli?

Havers. Havers mu se još nije javio, iako je sada već dovoljno dugo imao njezinu medicinsku dokumentaciju. Rhage je dohvatio mobitel i izašao u hodnik.

Razgovor s liječnikom nije dugo trajao jer nije bilo ničega čime bi joj mogao pomoći. Budući da vampiri ne dobivaju rak, nije se bavio tom bolešću, a nije ni nitko od njegovih kolega.

Rhage je upravo namjeravao spustiti slušalicu, kada je drugi mužjak rekao: »Oprostite, gospodine, zaista se ne želim miješati. Ali jeste li... znate li koliko je opsežno bilo njezino liječenje?«

»Znam da se dugo liječila.«

»Znate li, međutim, koliko su terapije bile intenzivne? Ako se leukemija vratila, vrlo je moguće da joj je preostalo vrlo malo opcija...«

»Hvala vam što ste joj pogledali povijest bolesti. Cijenim to.« Kao da mu netko treba naglašavati koliko je situacija ozbiljna?

»Čekajte... Molim vas, znajte da sam tu da vam pomognem na bilo koji način. Iako ne mogu biti od pomoći kada je riječ o kemoterapiji, imamo formule mnogih lijekova protiv bolova i mnogih drugih pripravaka koje je uzimala. Mogu joj olakšati i pratiti joj stanje, iako će terapiju primati u ljudskoj bolnici. Morate me nazvati.«

»Hoću. I... hvala, Havers.«

Spustio je slušalicu i uputio se u Wrathovu radnu sobu, no prostorija je bila prazna pa se okrenuo s namjerom da ode dolje. Možda su Wrath i Beth otišli nešto pojesti.

Iznenada se pred njim iz ničega materijalizirao zid kožne odjeće nad kojim se nadvijala glava s dugačkom crnom kosom. Wrath je danas nosio srebrne sunčane naočale.

»Tražiš mene?« rekao je kralj.

»Ej. Da. Mary se uselila. Trajno.«

»Čuo sam. Fritz je rekao da je donijela stvari sa sobom.«

»Aha. Slušaj, imaš li što protiv da večeras ovdje organiziram malo druženje? Želim omogućiti Mary da se vidi sa svojom prijateljicom, Bellom, pa sam mislio da bi se Bratstvo moglo malo isprситi. Znaš ono, odijela i sve to. Možda bi i Wellsie mogla doći. Mary ima mene, ali mora se družiti i s drugim ljudima. Ne želim da se osjeća izolirano.«

»Vrlo dobra ideja. Beth je htjela da večeras odemo do grada, ali...«

»Nemojte mijenjati planove. Ovo je stvarno maksimalno neobavezno.«

»Pa, *šelan* mi se veselila što ćemo se malo maknuti. Ono, voli me imati samo za sebe.

A... hm, pa, i ja volim kada me tako ima, ako me pratiš?«

Rhage se lagano osmjehnuo osjetivši val topline koji je nadro iz Wrathova tijela. »Da. Pratim.«

Neko je vrijeme vladala tišina. Kralj je rekao: »Želiš li još nešto reći, brate?«

»Pa... da. Mary će se uskoro jako razboljeti. Izlazit ću s braćom svake noći dok god budem mogao, ali kada stvari postanu gadne...«

»Naravno. Učini što moraš.«

»Hvala, stari.«

Wrath je odmahnuo glavom. »Znaš što ću ti reći... ti si dostojan mužjak. Zaista jesi.«

»Hm, da, ali zadrži to za sebe. Bije me glas egocentričnog kretena koji moram sačuvati.«

»Za Tohra mogu zamisliti da bi takvo što učinio. Za Phuryja apsolutno. Možda i za V.-a.«

Rhage se namrštio. »Kada tako to kažeš, zvuči kao da se žrtvujem, za Boga miloga. Volim je.«

»To i jest žrtva. Voliš je iako znaš da će oputovati u Sjenosvijet.«

»Nikamo ona neće oputovati.« Rhage je stisnuo zube. »Bit će sve u redu. Bit će teško, ali ozdravit će.«

»Oprosti mi.« Wrath je pognuo glavu. »Naravno da će ozdraviti.«

Rhage je spustio pogled. Nije znao što bi s tom isprikom jer je u svom dosadašnjem životu uvijek on bio taj koji se ispričavao. Osim toga, kad god je pomislio na mogućnost da Mary umre, osjećao se kao da mu netko varilicom spaljuje prsnu šupljinu.

»Vidimo se, gospodaru«, rekao je, želeći otići prije nego što se osramoti izljevom emocija.

No kada je podignuo pogled, prvi se put u životu zatekao kako gleda Wratha u oči. Kralj nikada nije skidao sunčane naočale. Nikada.

Rhage je prestao disati i usredotočio se na svjetlucave, srebrnozeleno šarenice koje su ga promatrale. Zjenica gotovo da nije ni bilo, samo dvije sitne crne točkice. Toplina u tim slijepim, sjajnim krugovima bila je nevjerovatna.

»Ponosan sam što te mogu zvati bratom«, rekao je Wrath.

Rhage je osjetio kako ga obgrljuju teške ruke i privlače na snažna prsa. Napeo se, ali onda se opustio na Wrathovim golemim ramenima.

»Wrath?«

»Da?«

Rhage je otvorio usta da nešto kaže, ali je ostao bez glasa.

Wrath je odgovorio u tišinu: »Svi ćemo biti uz tebe. Dakle, zatražit ćeš pomoć kada ti bude trebala. A ako dođe do toga, dobit će potpun sjenosvjetski obred, kao što ratnikova *šelan* i zaslužuje.«

Rhage je stisnuo oči. »Hvala ti... gospodaru.«

Kasnije te večeri Mary je stajala u njihovoj kupaonici i raščešljavala i sušila kosu. Kada je završila, pogledala se u zrcalu i zagladila smeđe valove. Bili su joj mekani pod prstima, a pri tom svjetlu zaista su se vidjele i naznake zlatnih i crvenih nijansi.

Odbijala je misliti o tome da će opet očelavjeti. Jednostavno je izbacila tu misao iz uma. Bog zna da će biti dovoljno vremena da razmišlja o tome kada se zaista i dogodi.

»Još uvijek si jednako prekrasna kao i jučer«, rekao je Rhage izlazeći iz tuša. Dok se brisao, prišao joj je straga i poslao poljubac njezinu odrazu u zrcalu.

Nasmiješila se. »Hvala ti što si pozvao Bellu i Johna. Ona mi je postala jako dobra prijateljica, a za njega sam se brinula.«

»Ne želim da prekineš kontakte s drugima samo zato što si ovdje. Osim toga, Bratstvo se mora povremeno ponašati civilizirano. To nam čini dobro.«

»Znaš, baš je lijepo od Tohrmenta i Wellsie da su uzeli Johna pod svoje.«

»Ma oni su super.«

Dok je Rhage izlazio iz kupaonice, oči na njegovoj tetovaži buljile su u nju. Učinak je bio sablastan, pomislila je, ali ne baš i neugodan. Pomalo kao da te promatra pas čuvar koji zaista želi da ga pomiluješ.

Otišla je u sobu i sjela na rub kreveta. »Čuj, oprost ako jutros nisi mogao spavati zbog mene. Puno se prevrćem kada počnu vrućice.«

Rhage je izašao iz garderobe zakopčavajući crne hlače. »Nisi mi uopće smetala. No možemo li nešto učiniti u vezi s vrućicama?«

»Baš i ne. Otići ću spavati u drugu sobu ako ti smeta.« Nasmijala se vidjevši pogled koji joj je uputio. »Okej, onda neću.«

»Što se tiče Haversa. Nadao sam se da će moći nešto učiniti za tebe.«

»Ne brini. Cijenim što si se potrudio.«

»Kada opet ideš onkologu?«

»Uskoro, ali nemojmo više razgovarati o tome, u redu? Večeras ćemo se baviti životom. Osjećam se dobro i nemam namjeru potratiti ni minutu tog osjećaja.«

Kutovi Rhageovih usana su se podignuli, a u očima mu je zasjalo odobravanje i poštovanje.

Kako joj je i na trenutak moglo pasti na pamet da ga isključi iz svog života? *Glupača*. Uzvratila mu je osmijeh, pomislivši kako jedva čeka kraj te večeri, kada će moći biti

sami. U mraku. Ništa između njih.

Kada je otišao u garderobu, krenula je za njim, zaključivši da imaju par minuta prije početka zabave, pa bi možda mogli početi raditi na završetku večeri. Dok je promatrao svečane košulje poredane na vješalicama, stavila mu je ruku na leđa, točno na rame zvijeri.

Rhage se trgnuo i odmaknuo.

»Jesi li ozlijeđen?« upitala je.

Dok je kružila oko njega, uporno se okretao, pa su tako nekoliko puta zamijenili mjesta.

»Rhage...«

»Moramo se požuriti, inače ćemo zakasnuti.« Glas mu je bio pomalo promukao, a prsni su mu se mišići trzali.

»Što ti je s leđima?«

Dohvatio je košulju s vješalice i navukao je, brzo je zakopčavajući. »Sve je u redu s leđima.«

Rhage ju je poljubio u obraz i brzo se provukao pokraj nje. Vrativši se u spavaću sobu, otvorio je vrata koja su vodila na hodnik, a zatim dohvatio sat s komode i stavio ga na zapešće. Prsti su mu drhtali dok je zakopčavao kopču.

Upravo ga je namjeravala pitati što se događa kada se na vratima pojavio Phury.

»Hej, brate, Mary«, rekao je s osmijehom. »Idemo zajedno dolje?«

Mary je prikrla frustraciju. I zaključila da, ako ih je netko već morao prekinuti, teško da je mogao biti zgodniji. Phuryjeva veličanstvena, višebojna kosa padala mu je po širokim ramenima, a bio je odjeven da ti pamet stane. Doslovno. Odijelo mu je bilo plavo-crne boje s nenametljivim prugama, a blijedoružičasta košulja isticala mu je širok vrat i nepojmljivo lijepu boju. Mokasinke su mu bile elegantne za ne povjerovati, francuske manžete bile su obrubljene debelim zlatnim nitima, a na malom je prstu nosio dijamantni prsten.

Brat je apsolutno bio materijal za naslovnice modnih časopisa. A Bella i on stvarno bi dobro izgledali zajedno, pomislila je.

»Reci mi, Phury, jesi li upoznao Bellu?«

Phury je petljao s rupčićem u džepu na prsima, iako je bio na mjestu. »Da, upoznao sam je. One večeri kada ste ti i dečko došli u centar.«

»Doći će večeras.«

»Ehm, da, znam.«

»I trenutno se ni s kim ne viđa.«

Čovječe, to rumenilo zaista je završni dodir, pomislila je. Phury je izgledao preslatko.

»Ne zanima ga«, rekao je Rhage zatičući pištolj za stražnju stranu pojasa.

Mary je dobacila prijekoran pogled svom muškarcu, no on ga nije primijetio jer je upravo oblačio sako.

»Ali i ti si solo«, rekla je Phuryju. »Zar ne?«

»O, itekako je solo.«

»Rhage, a da pustiš njega da odgovori? Dakle, Phury, ako ste oboje slobodni, zašto je ne bi pozvao na večeru jedan dan?«

Phury je zagladio revere sakoa i još se jače zarumenio. »Nda, ne znam baš.«

»Stvarno je prekrasna...«

Rhage je odmahnuo glavom i izveo je u hodnik. »Ostavi se toga, Mary. Idemo.«

Na polovici stubišta zaustavila je Rhagea. Kada se Phury malo udaljio, prošaptala je:

»Daj se opusti malo. Bella i on mogli bi se dobro slagati.«

»Jedino što bi Bella mogla dobiti od Phuryja jest razgovor.«

»Što bi to...«

»Ne bavi se ženkama.«

»Homić je?«

»Nije, ali nemoj mu nametati Bellu, u redu? Nije pošteno ni prema njemu ni prema njoj.«

Mary je bacila pogled na Phuryja, koji je upravo zakoračio na mozaikom ukrašen pod predvorja. Čak i uz lagano šepanje, odavao je dojam muškarca kojemu svi organi dobro funkcioniraju. No možda je to samo privid. Možda je ozlijeđen u borbi.

»Je li, znaš, impotentan?«

»Ne koliko ja znam. U celibatu je.«

Zaboga, kakva šteta, pomislila je, promatrajući njegove kretnje.

»U nekakvom je vjerskom redu?«

»Ne.«

»Pa zašto onda?«

»Kada je o Phuryju riječ, svi putevi vode do njegova brata blizanca, Zsadista. I da, znam da ne sliče jedan drugome.« Rhage ju je lagano pogurnuo, pa je opet krenula niz stube.

»Zašto Phury šepa?«

»Ima protezu. Ostao je bez pola lijeve noge.«

»Za Boga miloga, kako?«

»Pucao si je u nju.«

Mary se zaustavila. »*Molim?* Nesretnim slučajem?«

»Ne, namjerno. Mary, dođi, o ovom možemo i poslije.« Uzeo ju je za ruku i povukao naprijed.

Bella je izašla iz ulaznog hodnika kuće sa *sluganom* koji ju je dovezao do imanja. Zaprepašteno je gledala oko sebe. Njezina je obitelj imala raskošnu kuću, ali ni blizu nalik ovoj. Ovo je bilo... kraljevski. Što je zapravo imalo i smisla, s obzirom na to da su Slijepi Kralj i njegova kraljica tu imali svoju rezidenciju.

»Dobro došla, Bella«, rekao je dubok muški glas.

Okrenula se i ugledala brata s raskošnom kosom, onoga koji je prekinuo nju i Zsadista one noći u centru za obuku.

»Ja sam Phury. Upoznali smo se. U teretani.«

»Ratničee«, rekla je, naklonivši se do poda. Bilo je teško ne osjećati strahopoštovanje prema braći, a naročito nekom ovakvom. Tako krupan. Tako... Je li ta kosa prava?

»Drago nam je što si došla.« Nasmiješio se, a iz žutih mu je očiju izbijala toplina.

»Dopusti da ti pomognem s kaputom.«

Kada ga je skinula, prebacila ga je preko ruke. »Iskreno rečeno, ne mogu vjerovati da sam ovdje. Mary! Bok!«

Zagrlile su se, a zatim se upustile u razgovor s Phuryjem. Uskoro se Bella osjećala sasvim ugodno u ratnikovu društvu. Nešto je u njemu odisalo smirenošću i pouzdanošću, a od tih njegovih očiju zastajao je dah. Bile su zaista, stvarno žute.

No ma koliko bio privlačan, Bella je tražila brata s ožiljkom. Dok su razgovarali, diskretno se ogledavala po prostranom, šarenom predvorju. Zsadista nije bilo na vidiku. Možda neće doći na zabavu. Na kraju krajeva, definitivno nije izgledao kao društveni tip.

Mary je otišla do Rhagea, a Bella je čvrsto odlučila da se neće osjećati razočarano. Za Boga miloga, ionako joj nije bilo pametno naganjati osobe kao što je Zsadist.

»Dakle, Phury«, rekla je. »Mogu li... Znam da je nepristojno, ali jednostavno ti moram dodirnuti tu kosu.« Pružila je ruku prije nego što je stigao reći ne i primila nekoliko gustih plavo-

crvenih pramenova, trljajući ih u ruci. »Apsolutno prekrasno. Boje su upravo nevjerojatne. I... mmm, tako lijepo miriše. Koji šampon koristiš?«

Pogledala ga je u oči, očekujući nekakav šaljivi komentar. Umjesto toga, stajao je skamenjen na mjestu. Nije čak ni treptao dok ju je gledao.

Odjednom je shvatila da je Rhage gleda s vrata sa šokiranim izrazom na licu. Baš kao i još jedan ratnik s kozjom bradicom. I krupan ljudski mužjak. I...

E pa zabava je stvarno umrla, zar ne?

Spustila je ruku i prošaptala: »Ispričavam se. Učinila sam nešto užasno neprilično, zar ne?«

Phury se trgnuo iz svog transa. »Ne. U redu je.«

»Zašto onda svi gledaju u mene?«

»Nisu naviknuti vidjeti me s... hoću reći, ženke ne... ovaj...« Phury ju je primio za ruku i stisnuo je. »Bella, nisi ništa loše učinila. Stvarno. I ne brini zbog braće, u redu? Samo su ljubomorni zato što žele da njima diraš kosu.«

No nešto s njime i dalje nije bilo u redu, pa se nije iznenadila kada se trenutak poslije ispričao i otišao.

Pred nju je stupio *slugan*. »Ispričavam se, gospođo, trebao sam vam prije uzeti kaput.«

»O, hvala.«

Kada mu je predala kaput, shvatila je da se zabava preselila u prostoriju koja je izgledala kao soba za biljar. Upravo im se krenula pridružiti kada je negdje iza sebe osjetila hladan propuh. Zar su se otvorila ulazna vrata?

Okrenula se.

Zsadist je stajalo u mračnom kutku pokraj ulaznog hodnika i promatrao je iz sjene. Bio je odjeven u istu onakvu crnu dolčevitu i široke crne hlače kakve je nosio kada ga je zadnji put vidjela, a baš kao i tada, mračne su mu oči bile divlje. Seksualne.

Ah, da, pomislila je zarumenjevši se. To je razlog zbog kojeg je došla. Željela je ponovno vidjeti tog mužjaka.

Duboko je udahnula i prišla mu.

»Bok.« Budući da nije odgovorio, prisilila se da se nasmiješi. »Krasna večer, zar ne?«

»Je li ti se sviđjelo dirati mog brata blizanca?«

To mu je bio brat *bliznac*? Kako bi njih dvojica... Pa dobro, bilo je neke sličnosti. Ako zamisli Zsadista bez ožiljka, s duljom kosom.

»Nešto sam te pitao, ženko. Je li ti se sviđjelo dirati mu kosu?« Crne su se oči spustile njezinim tijelom, prateći joj obrise svilene bluze i uske suknje. Kada joj je vratio pogled na lice, zadržao se na njezinim ustima. »Misliš li mi odgovoriti, ženko?«

»Bella«, automatski je promrmljala. »Molim te, zovi me Bella.«

Zsadistov se pogled zamaglio. »Misliš li da je moj brat lijep?«

»Ovaj... pa zgodan je, da.«

»Zgodan. Da, tako se kaže. Reci mi, želiš li ga dovoljno da bi legla sa mnom?«

U njoj se probudila vrućina, vatra koju se zapalile njegove riječi i način na koji ju je gledao očima prepunim seksa. No tada je shvatila što je rekao.

»Oprosti, ne razumijem...«

»Moj brat bliznac je u celibatu od glave do pete. Dakle, bojim se da sam ja najbliže Phuryju što ćeš ikada dobiti.« Ispustio je neki grgljavi zvuk. »No ja sam loša zamjena, zar ne?«

Bella je stavila ruku na grlo, utapajući se u prizorima u kojima je ležala pod Zsadistovim tijelom dok se on kretao u njoj.

Kakav bi to osjećaj bio? Da je on uzme? Neobuzdani dio nje očajnički je to želio saznati.
O Bože. Tresla se od same pomisli.

Zsadist se hladno nasmijao.

»Jesam li te šokirao? Oprosti. Samo ti pokušavam pomoći da se izvučeš iz nevolje. Mora da je gadno željeti nešto što ne možeš imati.« Oči su mu se zaustavile na njezinu grlu. »Osobno, nikada nisam imao taj problem.«

Progutala je knedlu, a on je pratio tu kretnju. »Problem?« prošaptala je.

»Ono što želim, to i uzmem.«

Da, pomislila je. Zaista je tako, zar ne.

U navali vrućine zamislila ga je kako je gleda dok su im tijela spojena, a lice mu je samo nekoliko centimetara udaljeno od njezina. Ta ju je maštarija nagnala da podigne ruku. Željela mu je prstom slijediti ožiljak dok mu ne dodirne usta. Samo da zna kakav je osjećaj dodirnuti ga.

Zsadist se brzo trznuo u stranu i izbjegao kontakt, a oči su mu bljesnule kao da ga je šokirala. Brzo je sakrio taj izraz.

Bezizražajnim, hladnim glasom rekao je: »Oprezno, ženko. Grizem.«

»Hoćeš li me ikada nazvati imenom?«

»Jesi li za piće, Bella?« prekinuo ih je Phury. Uzeo ju je za lakat. »Bar je u sobi za biljar.«

»Da, odvedi je«, otegnuo je Zsadist. »Baš si pravi junak, brate. Uvijek nekoga spašavaš. I samo da znaš, misli da si zgodan.«

Phuryjevo se lice napelo, ali nije ništa rekao dok ju je vodio predvorjem.

Kada se okrenula, Zsadista više nije bilo.

Phury joj je stisnuo ruku da joj privuče pozornost. »Moraš se držati podalje od njega.« Budući da nije odgovarala, ratnik ju je povukao u kut i uhvatio je za ramena. »Moj brat blizanac nije oštećen. On je uništen. Razumiješ li u čemu je razlika? Kada je netko oštećen, postoji mogućnost da ga popraviš. Kada je uništen? Možeš samo čekati da ga pokopaš.«

Usta su joj se lagano otvorila. »To je tako... bezdušno.«

»To je stvarnost. Ako umre prije mene, to će me ubiti. Ali to ne mijenja ono što on jest.«

Naglašenim se pokretima odvojila od mužjaka. »Imat ću to na umu. Hvala.«

»Bella... «

»Nisi li mi nudio neko piće?«

Četrnaesto poglavlje

O. je bočno parkirao pred visokom stambenom zgradom. Taj monolitni prst u oko bio je jedan od caldwellskih luksuznih nebodera, pokušaj nekih urbanista da preobrazu obalu rijeke. C.-ov stan nalazio se na dvadeset i šestom katu, s pogledom na rijeku.

Pretenciozno. Ozbiljno pretenciozno.

Većina je *degrada* živjela u rupčagama jer je Društvo smatralo da novac treba ulagati u ratovanje. C. je uspijevao živjeti luksuzno jer si je to mogao priuštiti. Prije nego što se pridružio Društvu sedamdesetih godina, bio je bogato derište s pobunjeničkim tendencijama i nekako je uspio zadržati novac. Tip je bio neobična kombinacija: diletant sa sklonostima serijskog ubojice.

Već je bilo prošlo deset sati, pa nije bilo portira, a O.-u je trebao samo trenutak da obije elektroničku bravu na ulaznim vratima zgrade. U dizalu od čelika i stakla odvezao se na dvadeset i sedmi kat te spustio stubištem jedan kat niže, više iz navike nego iz potrebe. Nije bilo nikakvog razloga da misli da je ikoga briga tko je ni kamo ide. Osim toga, zgrada je u to doba noći izgledala kao grad duhova — njezini dekadentni stanari bili su vani i u *Zero Sumu* se pucali *ecstasyjem* i kokainom.

Pokucao je na C.-ova vrata.

Bila je to peta adresa koju je posjetio s popisa neobjašnjivo odsutnih članova koji mu je dao gospodin X. i prva te večeri. Večer prije bila je prilično uspješna. Jedan od ubojica bio je izvan grada jer je samostalno odlučio skoknuti do Washingtona, D.C., i pomoći prijatelju. Dvojica odsutnih, cimeri, ozlijedila su se u međusobnoj tučnjavi; ozljede su im zacjeljivale i za nekoliko će dana opet biti u akciji. Zadnji *degrad* kojega je dan prije posjetio bio je savršeno zdrav kurvin sin koji je dane provodio jednostavno gledajući televiziju i izležavajući se. Točnije, bio je savršeno zdrav dok ga nije zadesio nesretni slučaj upravo kada je O. odlazio. Trebat će mu barem tjedan dana da se oporavi, ali prioriteti su mu definitivno bili jasniji.

Zanimljivo kako slomljena koljena znaju imati takav utjecaj na čovjeka.

O. je ponovno pokucao na C.-ova vrata, a zatim je obio bravu. Kada je otvorio vrata, ustuknuo je. *Sranje*. Stan je ozbiljno zaudarao. Na trulo smeće.

Uputio se u kuhinju.

Ne, nije to bilo smeće. Bio je to C.

Degrad je ležao licem na podu, a oko njega se širila lokva osušene crne krvi. Pokraj ruke su mu ležali zavoji, igla i konac, kao da je pokušao sanirati ozljede. Pokraj pribora za prvu pomoć ležao mu je BlackBerry, tipkovnice prekrivene krvlju. Ženska torbica, također zamrljana, ležala mu je s druge strane tijela.

O. je preokrenuo C.-a. Ubojici je bio prerezan vrat. Rez je bio solidno dubok. Sudeći prema spaljenoj koži, zarezan je jednim od onih gadnih crnih bodeža kojima se služilo Bratstvo. Čovječe, što god imali u tom metalu, na *degradske* rane djelovalo je kao kiselina iz akumulatora.

C.-ovo je grlo još uvijek funkcioniralo i proizvodilo neke krkljave zvukove, dokazujući tako da je zaista moguće biti malo mrtav. Kada je podignuo ruku, O. je vidio da u njoj drži nož. Na košulji mu se vidjelo nekoliko plitkih porezotina, kao da si je pokušao probosti prsa, ali nije imao dovoljno snage da to učini.

»U lošem si stanju, stari moj«, rekao je O. uzimajući mu nož. Spustio se na pete i promatrao kako se drugi *degrad* lagano bacaka. Dok je tako ležao na leđima i beskorisno pomicao ruke i noge, izgledao je kao žohar koji samo što nije izdahnuo.

O. je bacio pogled na torbicu.

»Planiraš promijeniti životni stil, C.?« Dohvatio ju je i pretražio. Bočica s lijekovima. Papirnate maramice. Tampon. Mobitel.

Oho, novčanik.

Izvadio je vozačku dozvolu. Smeđa kosa. Sive oči. Bilo je nemoguće procijeniti je li ženka vampir ili čovjek. Adresa je bila u blizini ceste 22 u šumi.

»Reci mi jesam li dobro shvatio«, rekao je O. »Ti i jedan od braće sukobili ste se prsa o prsa. S ratnikom je bila ženka. Pobjegao si nakon što te sasjekao i ponio torbicu da bi mu poslije mogao dokrajčiti prijateljicu. Nažalost, rane su ti bile preteške i zato tu ležiš otkad si stigao kući. Kako mi ide?«

O. je ubacio novčanik u torbicu i spustio pogled na drugog *degrada*. C. je prevrtao očima nalik pikulama u sve praznijoj glavi.

»Znaš, C., da se mene pita, jednostavno bih te ostavio ovdje. Ne znam jesi li znao, ali kada prestanemo postojati u ovoj dimenziji, vraćamo se Omega. Vjeruj mi, od onoga što te čeka s njim na drugoj strani činit će ti se da je ovo sad bio jebeni odmor.« O. je pogledao oko sebe.

»Nažalost, sve si usmrdio. Privući ćeš pozornost nekog čovjeka, a onda ćemo imati problem.«

O. je dohvatio nož i čvrsto stisnuo držak. Kada ga je podignuo iznad razine ramena, C. se od olakšanja prestao trzati na podu.

»Zaista se ne bi trebao osjećati bolje zbog ovoga«, tiho je rekao O.

Zario je oštricu *degradu* u prsa. Pojavio se bljesak svjetlosti i začuo prskavi zvuk. I C.-a više nije bilo.

O. je uzeo torbicu i izašao iz stana.

Mary je prišla Rhageu držeći ruku iza leđa dok je čekala pravi trenutak. Bio je usred partije biljara, a on i Butch gazili su V.-a i Phuryja.

Dok ih je promatrala kako igraju, zaključila je da joj se braća zaista sviđaju. Čak i Zsadist, usprkos svoj toj smrknutosti. Bili su tako dobri prema njoj, a s njome su se ophodili s poštovanjem i svečanošću za koje nije bila sigurna čime ih je zaslužila.

Rhage joj je namignuo dok se naginjao nad stol i namještao štap.

»Stvar je u tome kako se brineš za njega«, netko joj je rekao u uho.

Poskočila je na mjestu. Vishous je stajao tik iza nje.

»O čemu ti to?«

»Zato te obožavamo. I prije nego što mi kažeš da ti prestanem čitati misli, reći ću ti da je nisam namjerno čuo. Jednostavno je bila preglasna da bih je mogao zanemariti.« Vampir je otpio gutljaj iz niske čaše s votkom. »No to je razlog zbog kojeg te prihvaćamo. Kada si dobra prema njemu, iskazuješ počast svakom od nas.«

Rhage je podignuo pogled i namrštio se. Čim je udario kuglu, obišao je stol i naglašeno tijelom odgrnuo V.-a.

Vishous se nasmijao. »Polako, Hollywood. Zanimaš je samo ti.«

Rhage je zabrundao i privio je uz sebe. »Zapamti to, pa će ti ruke i noge ostati gdje jesu.«

»Znaš, nikad prije nisi bio posesivan tip.«

»To je zato što nikad nisam imao nešto što sam želio zadržati. Na redu si za stolom, brate.«

Kada je V. odložio piće i ozbiljno se posvetio igri, Mary je ispružila ruku. Među prstima joj je visjela trešnja.

»Želim vidjeti tvoj drugi trik«, rekla je. »Rekao si da znaš izvesti nešto sjajno s jezikom i trešnjinom peteljkom.«

Nasmijao se. »Dođi...«

»Što? A trik?«

Licem mu se polako raširio osmijeh. »Samo gledaj kako mi usta rade, ženko.«

Gledajući je kroz poluspuštene kapke, Rhage joj se prignuo do ruke. Isplazio je jezik i dohvatio trešnju, uvukavši je među usne. Prožvakao ju je, a zatim zatresao glavom dok je gutao.

»Nije baš isto«, promrmljao je.

»Što?«

»Tvoje su tajne mnogo slađe.«

Zacrvenjela se i rukom prekrila oči.

Ma naravno. Sada se želi ponašati seksi, pomislila je.

Duboko je udahnula i osjetila erotičan, taman miris kojim je odisao kad god je želio biti u njoj. Podignula je ruku i provirila prema njemu.

Gledao ju je potpuno obuzet. A zjenice su mu bile bijele i sjajne kao netom napadali snijeg.

Mary je prestala disati.

Tu ima još nešto, pomislila je. Još nešto... još nešto ju je gledalo njegovim očima.

Prišao im je Phury, osmjehujući se. »Uzmite si sobu, Hollywood, ako se namjeravaš tako ponašati. Nama ostalima ne treba podsjetnik na sve što imaš.«

Dlanom je pljesnuo Rhagea po ramenu.

Rhage se okrenuo na mjestu i škljocnuo zubima prema bratovoj ruci. Zvuk zatvaranja njegove čeljusti bio je dovoljno glasan da utiša sav razgovor u prostoriji.

Phury je odskočio, odmičući ruku. »Za Boga miloga, Rhage! Koji ti je... *Sranje*. Oči, stari. Oči su ti se promijenile.«

Rhage je probljedio, a zatim oteturao škiljeći i trepćući. »Oprosti. Kvragu, Phury, nisam ni znao da sam...«

U čitavoj su prostoriji muškarci odložili što god da su imali u rukama i prišli mu, stvarajući krug oko njega.

»Koliko si blizu promjene?« upitao je Phury.

»Izvedite ženke«, naredio je netko. »Odvedite ih gore.«

Dok je zrak ispunjavao zvuk ljudi koji su izlazili iz prostorije, Vishous je stisnuo Marynu ruku. »Dođi sa mnom.«

»Ne.« Opirala mu se. »Prestani. Želim ostati s njim.«

Rhage je pogledao prema njoj, a onaj čudan, fiksiran pogled odmah se ponovno pojavio. Zatim su njegove bijele oči prešle na Vishousa. Rhageove su se usne odvojile od zubi, a onda je zarežao, glasno kao lav.

»V., stari, pusti je. *Isti čas*«, rekao je Phury.

Vishous ju je pustio, no pritom joj je došapnuo: »Moraš se maknuti odavde.«

Jebeš to, pomislila je.

»Rhage?« nježno je rekla. »Rhage, što se događa?«

Odmahnuo je glavom i skrenuo pogled, ustuknuvši do mramornog kamina. Znoj mu je sjao na licu kada se uhvatio za kamen, a napinjavao se kao da pokušava iščupati cijelu konstrukciju iz zida.

Vrijeme se usporilo dok se borio sam sa sobom, prsa su mu se nadimala, a ruke i noge drhtale. Dugo je potrajalo dok se nije opustio, a napetost mu nestala iz tijela. Protiv čega god da se borio, pobijedio je. Ali tijesno.

Kada je podignuo pogled, oči su mu ponovno izgledale normalno, no bile su dozlaboga

mutne.

»Žao mi je, braćo«, promrmljao je. Tada je pogledao prema njoj i otvorio usta. Umjesto da nešto kaže, objesio je glavu kao da se srami.

Mary je prošla kroz obrambeni zid muških tijela i stavila mu ruke na lice.

Kada je iznenađeno dahnuo, poljubila ga je u usta. »Da vidimo to s trešnjom. Ajde.«

Muškarci koji su stajali oko njih bili su zaprepašteni; osjećala je to u njihovim pogledima. I Rhage je bio potresen. No budući da ga je samo znakovito gledala, počeo je žvakati, zubima obrađujući peteljku.

Vratila je pogled na ratnike. »Dobro mu je. Oboje smo dobro. Nastavite raditi što ste već radili, u redu? Treba mu minuta da se pribere, a ne pomaže mu što vi svi tako stojite i buljite u njega.«

Phury se lagano nasmijao i otišao do stola za biljar. »Znate, stvarno je fantastična.«

V. je dohvatio štap i čašu. »Da. Istina.«

Dok se zabava nastavljala, a Bella i Wellsie se vratile, Mary je gladila Rhagea po licu i vratu. Činilo se da se ne može natjerati da je pogleda u oči.

»Jesi li dobro?« tiho je upitala.

»Tako mi je žao...«

»Prestani s ispričama. O čemu god da se radi, ti tu ništa ne možeš, zar ne?«

Klimnuo je.

»Onda nema potrebe da se ispričavaš.«

Željela je saznati što se to upravo dogodilo, ali ne tu i ne tada. Ponekad je glumljenje normalnosti najbolji lijek za čudne situacije. Načelo *pretvaraj se dok ne uspiješ* nije samo beskorisno kvazipsihološko trabunjanje.

»Mary, ne želim da me se bojiš.«

Neko je vrijeme promatrala kako mu usta i čeljust obrađuju peteljku.

»Ne bojim se. V. i Phury možda bi malo nastradali, ali meni ne bi našao. Nema šanse. Ne znam kako to znam, ali jednostavno znam.«

Duboko je udahnuo. »Bože, volim te. Stvarno, stvarno te volim.«

A onda se osmjehnuo.

Prasnula je u glasan smijeh koji je privukao pozornost svih u prostoriji.

Trešnjina peteljka bila mu je uredno zavezana oko jednog očnjaka.

Petnaesto poglavlje

Bella je znala da bulji i da mora prestati. No nije si mogla pomoći. Jedino što je vidjela bio je Zsadist.

Nije da je sudjelovao u zabavi. Ako se izuzme onaj incident s Rhageom, Zsadist se držao podalje od svih. Ni s kim nije razgovarao. Ništa nije pio. Ništa nije jeo. Bio je poput kipa pokraj jednog od visokih prozora, a njegova ju je mirnoća fascinirala. Čak je izgledalo kao da ne diše. Samo su mu se oči micale.

I to uvijek da bi izmahnule njezinima.

Bella im je oboma priuštila pauzu otišavši po još vina. Soba za biljar bila je mračan, luksuzan prostor, prekriven šumski zelenim svilenim tapetama i ukrašen crno-zlatnim satenskim zavjesama. U kutu u kojem se nalazio bar, sjene su bile još dublje, pa se sklonila u njima.

Možda će biti diskretnije ako ga bude promatrala s tog mjesta.

Tijekom proteklih se nekoliko dana malo raspitala i čula sve moguće priče o Zsadistu. Glasine su bile istinski grozomorne, naročito one o njemu i ženka. Pričalo se da osobe njezina spola ubija iz sporta, no bilo se teško ne pitati koliko su takve priče samo predaja. Moglo se očekivati da će kolati glasine o mužjaku koji izgleda tako opasno. Isto je vrijedilo i za njezina brata. Godinama je slušala raznorazna šaputanja o Rehvengeu, a Bog zna da su sva bila neistinita.

Jednostavno nije bilo šanse da je sve ono što se priča o Zsadistu točno. Za Boga miloga, ljudi su tvrdili da živi od krvi ljudskih prostitutki. To čak nije ni fiziološki moguće, osim ako ne pije svaku drugu večer. A čak i onda, kako bi mogao biti tako jak uz tako slabu okrepu?

Bella se okrenula od bara i pogledom pretražila prostoriju. Zsadista više nije bilo.

Pogledala je u predvorje. Uopće ga nije vidjela da odlazi. Možda se dematerijalizirao...

»Mene tražiš?«

Poskočila je i okrenula glavu. Zsadist je stajao tik iza nje, trljajući jabuku Granny Smith o majicu. Dok ju je prinosiso ustima, promatrao joj je vrat.

»Zsadist...«

»Znaš, za ženku iz aristokratskih krugova, prilično si nepristojna.« Iskezio je očnjake i zvonko zagrizao sjajnozeleno meso. »Nije li te majka naučila da nije pristojno buljiti?«

Promatrala ga je kako žvače, dok mu se čeljust kretala u krugovima. Zaboga, od samog pogleda na njegove usne ostajala je bez daha. »Nisam te željela uvrijediti.«

»E pa uvrijedila si me. A mislim da uz to uznemiruješ i mog dragog brata blizanca.«

»Molim?«

Zsadistov se pogled zadržao na njezinu licu, a zatim joj kliznuo niz kosu. Odgrizao je još komad jabuke. »Phuryju se sviđaš. Mislim da ga čak i privlačiš, što je presedan, barem otkad ga ja poznajem. Ženke mu inače ne odvrćaju pozornost.«

Zanimljivo, nije to uopće primijetila. S druge strane, bila je usredotočena na Zsadista.

»Mislim da Phuryja ne...«

»Stalno te gleda. Dok ti gledaš mene, on bulji u tebe. I to ne zato što se brine za tebe. Gleda ti tijelo, ženko.« Zsadist je nagnuo glavu u stranu. »Znaš, možda sam pogriješio. Možda si ti ta koja će ga izvući iz celibata. Kvrugu, dovoljno si lijepa, a on nije mrtav.«

Zacrvenjela se. »Zsadist, moram ti reći da te, ovaj, smatram...«

»Odbojnim, zar ne? Otprilike kao da sam spektakularna automobilska nesreća.« Ponovno

je zagrizao u jabuku. »Razumijem tu fascinaciju, ali bolje ti je da te oči usmjeriš na nešto drugo. Od sada gledaj Phuryja, je li ti jasno?«

»Želim gledati tebe. Volim gledati tebe.«

Oči su mu se stisnule. »Ne, ne voliš.«

»Da, volim.«

»Mene nitko ne voli gledati. Čak ni ja.«

»Nisi ružan, Zsadist.«

Nasmijao se, namjerno prelazeći prstom preko ožiljka. »No, to je raskošan kompliment.

A osim toga i jebeno besramna laž.«

»Potpuno sam opčinjena tobom. Ne mogu prestati misliti na tebe. Želim biti s tobom.«

Zsadist se namrštio i potpuno umirio. »Kako to točno misliš, *biti sa mnom?*«

»Znaš. Biti s tobom.« Lice joj je poprimilo jarkocrvenu boju, ali zaključila je da nema što izgubiti. »Želim... leći s tobom.«

Zsadist je ustuknuo takvom brzinom da je udario u bar. Dok su boce s pićem zveckale, znala je s apsolutnom sigurnošću da priče o njemu nisu istinite. Definitivno nije bio ubojica ženki. Štoviše, činilo se da je prestravljen pomišlju da je seksualno privlačni.

Zaustila je da nešto kaže, ali ju je preduhitrio.

»Drži se podalje od mene, ženko«, rekao je bacivši napola pojedenu jabuku u smeće. »U suprotnom tko zna što bih sve mogao učiniti da se obranim.«

»Od čega? Ja ti nisam nikakva prijateljica.«

»Ne, ali možeš biti jebeno sigurna da sam ja opasan za tebe. Postoji vrlo dobar razlog zbog kojeg se ljudi drže podalje od mene.«

Izašao je iz prostorije.

Bella je pogledala grupu okupljenu oko stola za biljar. Svi su bili usredotočeni na igru. Što je bilo upravo savršeno. Nije željela da je itko od njih odgovori od onoga što je namjeravala učiniti.

Spustila je čašu s vinom i iskrala se iz sobe za biljar. Kada je ušla u predvorje, Zsadist se penjao stubama. Pustila ga je da malo odmakne, a zatim se brzo uspela stubama i nečujno zakoračila na kat. Na vrhu stubišta ugledala je kako peta njegove vojničke čizme zamiče za ugao. Brzo je potrčala po tepihu, održavajući udaljenost dok je hodao niz hodnik koji je vodio dalje od galerije i predvorja.

Zsadist je zastao. Bella se sakrila iza mramornog kipa.

Kada je provirila, više ga nije bilo. Otišla je do mjesta na kojem ga je vidjela i pronašla malo odškrinuta vrata. Gurnula je glavu kroz njih. Soba je bila u mrklom mraku, a svjetlo iz hodnika jedva da je prodiralo u crninu. Bilo je ledeno, kao da grijanje nije isključeno samo danas, već da uopće nije uključivano nakon što je ishlapjela toplina ljeta.

Oči su joj se prilagodile. U sobi se nalazio širok, raskošan krevet, prepun teškog grimiznog baršuna. I ostali je namještaj bio jednako bogat, iako je na podu u kutu ugledala nešto čudno. Slamnjaču s pokrivačima. I lubanju.

Bellu je nešto zgrabilo za ruku i povuklo unutra.

Vrata su se s treskom zatvorila, a u sobi je zavladala apsolutna tmina. U tren oka netko ju je okrenuo i gurnuo licem o zid. Bljesnule su svijeće.

»Koji *kurac* radiš ovdje?«

Pokušavala je doći do zraka, no dok joj je Zsadistova podlaktica pritiskala leđa, nije baš uspijevala udahnuti.

»Pa... ovaj... mislila sam da bismo mogli razgovarati.«

»Ma nemoj mi reći. Zbog toga si došla ovamo? Da razgovaramo?«

»Da, mislila sam...«

Rukom ju je zgrabio za vrat. »Ne razgovaram sa ženkama koje su dovoljno glupe da idu za mnom. Ali pokazat ću ti što sam im spreman učiniti.«

Teškom ju je rukom obgrlio oko struka, povukao joj bokove od zida i gurnuo glavu prema dolje. Izgubila je ravnotežu i uspjela spriječiti pad uhvativši se za reljef na zidu.

Između nogu je osjetila njegovu erekciju. Ostala je bez daška zraka u plućima.

Dok joj se vrućina širila međunožjem, njegova su joj se prsa trljala o leđa. Izvukao joj je bluzu iz suknje i stavio joj ruku na trbuh, prekrivši ga dugačkim prstima i širokim dlanom.

»Ženka kao ti trebala bi biti s nekim aristokratom. Ili su ožiljci i reputacija dio moga šarma?« Kada nije odgovorila, budući da je još uvijek bila bez zraka, promrmljao je: »Da, naravno da se o tome radi.«

Brzim joj je pokretom odgurnuo grudnjak i uhvatio dojku. Uhvaćena u vrtlog sirove požude, zasiktala je i trznula se. Malo se nasmijao.

»Prebrzo ti je?« Primio joj je bradavicu prstima i počeo je trljati u spoju zadovoljstva i boli. Kriknula je. »To ti je pregrubo? Pokušat ću se bolje kontrolirati, ali znaš, ja sam divljak. Zbog čega ovo i želiš, zar ne?«

Ali nije joj bilo ni prebrzo ni pregrubo. Tako joj Bog pomogao, sviđalo joj se. Željela je grubo i željela je odmah, i to s njim. Željela je prekršiti pravila, željela je opasnost i uzbuđenje, željela je njegovu divlju seksualnost i snagu. I bila je tako spremna, naročito kada joj je zadigao suknju preko bokova. Morao joj je još samo pomaknuti tange i mogao je prodrijeti duboko u nju.

No željela ga je gledati dok ulazi u nju i željela je i sama dirati njegovo tijelo. Počela se uspravljati, no zadržao ju je sagnutu naslonivši joj se na leđa i ne dajući joj da se miče.

»Žao mi je, ali ja nemam bogat repertoar. Radim to samo ovako.«

Opirala se, umirući od želje da ga poljubi. »Zsadist...«

»Malo je kasno za predomišljanje.« Njegov joj je glas u ušima zvučao kao senzualno režanje. »Iz nekog razloga želim te poševiti. I to jako. Zato nam učini oboma uslugu i stisni zube. Neće dugo trajati.«

Maknuo joj je ruku s dojke, gurnuo joj je između noge i pronašao prorez.

Zsadist se skamenio.

Instinktivno je počela micati bokovima, trljajući se o njegove prste, stvarajući tako slasno trenje...

Odskočio je od nje. »Gubi se odavde.«

Dezorijentirana i luđački napaljena, zateturala je dok se uspravljala. »Molim?«

Zsadist je prišao vratima, otvorio ih i zagledao se u pod. Budući da se nije micala, zaurlao je: »Gubi se!«

»Zašto...«

»Isuse, *zlo* mi je od tebe.«

Bella je osjetila kako joj se sva krv povlači iz lica. Povukla je suknju i petljala s bluzom i grudnjakom. Zatim je izjurila iz sobe.

Zsadist je zalupio vratima i otrčao u kupaonicu. Podignuo je zahodsku dasku, nagnuo se i povratio jabuku koju je pojeo.

Dok je puštao vodu, klonuo je na pod, tresući se i osjećajući mučninu. Pokušao je duboko disati, no u svemu je osjećao Bellin miris. Njezino prekrasno, neobjašnjivo uzbuđenje prekrivalo mu je prste. Strgnuo je dolčevitu i omotao je oko ruke ne bi li tako prigušio miris.

Zaboga, ono njezino satenski glatko savršenstvo. Predivna aroma njezine strasti. Sva ta

raskošna kiša.

Nijedna se ženka u stotinu godina nije ovlažila zbog njega. Još otkad je bio krvni rob. A tada... nije to želio, naučio se bojati upravo takvog uzbuđenja.

Pokušao se usredotočiti na sadašnjost, pokušao se zadržati u toj kupaonici, no prošlost ga je zgrabila i odvušla...

Ponovno je bio u ćeliji, okovan, bez vlasti nad vlastitim tijelom. Osjećao je Gospodaričine ruke, miris pomade kojom ga je morala namazati da bi postigla željenu erekciju. A onda ga je jahala, pumpala dok nije svršila. Nakon toga je trpio ugrize i hranjenje dok mu je pila iz vena.

Sve mu se vratilo. Silovanja. Poniženje. Zlostavljanja koja su trajala desetljećima, dok nije izgubio svaki pojam o vremenu, dok se nije pretvorio u ništa, dok nije bio praktički mrtav, ako se izuzme uporno kucanje srca i neumorno kretanje pluća.

Začuo je neobičan zvuk. Shvatio je da stenje.

O... Bella.

Obrisao je čelo o biceps. Bella. Bože, pred njom se tako posramio svojih ožiljaka i ružnoće, svog propalog izgleda i crne, gadne naravi.

Na zabavi je tako prirodno razgovarala s braćom i ženkama, osmjehivala se, smijala. Krasili su je šarm i neposrednost koji su svjedočili o udobnom životu kojim je živjela. Vjerojatno nikada nije čula zlonamjernu riječ ili doživjela neljubazno djelo. Zasigurno nikada prema nikome nije bila okrutna ni osorna. Bila je dostojna ženka, za razliku od svih onih propalih, ljutih ljudi od kojih je pio.

Nije joj vjerovao kada mu je rekla da želi leći s njime, ali bila je to istina. Njezina svilena vlažnost to je dokazala. Ženke mogu lagati o mnogo stvari, ali ne o tome. Nikad o tome.

Zsadi se zadržao. Kada ju je natjerao da se nagne i počeo joj dodirivati grudi, namjeravao se zaustaviti usprkos svojim riječima. Pretpostavio je da će je prestrašiti i natjerati je da ga ostavi na miru, malo je isprepadati prije nego što je otjera od sebe.

No ona ga je zaista željela.

Prisjetio se kakav je osjećaj bio zaroniti joj među bedra. Bila je tako... mekana. Tako nevjerojatno topla i nježna i glatka. Prva koju je dodirnuo koja je bila takva zbog njega. Nije imao pojma što da učini, no u trenutku zbunjenosti vratilo mu se sjećanje na Gospodaricu. Ugledao je njezino lice i osjetio njezino tijelo na svojem.

Gospodarica je uvijek bila napaljena kada bi mu dolazila i jako se trudila da on toga bude svjestan, iako ga nikada nije tjerala da je dodiruje rukama. Bila je pametna. Nakon svega što mu je učinila, da ju je mogao dohvatiti, bio bi je rastrgao kao divlja zvijer, i oboje su to znali. Zauzdana opasnost koju je predstavljao oduševljavala ju je.

Pomislio je na privlačnost koju je Bella osjećala prema njemu. Temeljila se na istoj stvari, zar ne? Seksu kao izrazu moći. Okovani divljak koji se koristi za zadovoljstvo.

Ili u Bellinu slučaju, opasan mužjak koji se koristi za avanturu.

Želudac mu se ponovno okrenuo, pa se nagnuo nad školjku.

»Mislila sam da samo želiš biti okrutan«, rekla je Bella iza njega. »Nisam znala da ti je zaista zlo od mene.«

Sranje. Nije zaključao vrata.

Nije mu uopće pala na pamet mogućnost da bi se mogla vratiti.

Bella se obujmila rukama. Od svih stvari koje je mogla zamisliti, ovo je bilo preko svake mjere. Zsadi se ležao pred školjkom polugol i raskrečen, majica mu je bila omotana oko ruke, a od teškog predisanja cijelo mu se tijelo trzalo.

Dok je psovao, promatrala mu je tijelo. *Blagi Bože, pogledaj mu leđa.* Ta je široka ploha bila izbrazdana ožiljcima, dokazima nekog davnog bičevanja koji, kao ni oni na licu, iz nekog razloga nisu pravilno zacijeljeli. Iako nikako nije mogla zamisliti kako se to dogodilo.

»Zašto si mi opet u sobi?« upitao je, a glas mu je odjekivao od porculanskog ruba.

»Pa... ovaj... htjela sam vikati na tebe.«

»Imaš nešto protiv da najprije završim s povraćanjem?« Mlaz vode grgljao je školjkom kada je povukao ruku.

»Jesi li dobro?«

»Da, ludo se zabavljam.«

Ušla je u kupaonicu i letimično primijetila da je vrlo čista, vrlo bijela i potpuno neosobna.

U tren oka Zsadić je ustao i stao pred nju.

Prikrila je iznenađenje.

Iako je očito bio snažan, mišići su mu se jako isticali, a svako se pojedino vlakno vidjelo u jasnim prugama. Za ratnika, za bilo kojeg mužjaka, bio je mršav, premršav. Iskreno rečeno, izgledao je gotovo izglednjelo. Imao je ožiljke i s prednje strane, iako samo na dva mjesta — na lijevom prsnom mišiću i na desnom ramenu. Obje su mu bradavice bile probušene, a srebrni obruči s malim kuglicama odbijali su svjetlost dok je udisao i izdisao.

No ništa je od toga nije zaprepastilo. Ono što ju je zaista šokiralo bile su debele crne trake tetovirane oko njegova vrata i zapešća.

»Zašto nosiš oznake krvnog roba?« prošaptala je.

»Zaključiti.«

»Ali to...«

»... se ne bi trebalo događati nekome kao što sam ja?«

»Pa... da. Ti si ratnik. Plemenitaš.«

»Sudbina je okrutna kučka.«

Srce joj se rastvorilo pred njim, a sve što je mislila o njemu promijenilo se. Više joj nije predstavljao uzbuđenje, već mužjaka kojemu je željela olakšati. Utješiti ga. Zagrliti. Impulzivno je zakoračila prema njemu.

Crne su mu se oči stisnule. »Zaista mi ne želiš prilaziti, ženko. Osobito ne sada.«

Nije ga slušala. Dok mu se približavala, uzmicao je sve dok nije ostao zatočen u kutu između staklenih vrata tuš-kabine i zida.

»Kog vraga radiš?«

Nije odgovorila jer nije bila sigurna.

»Odbij«, odbrusio je. Otvorio je usta, a očnjaci su mu se izduljili dok nisu postali kao u tigra.

Od tog je prizora zastala. »Ali možda bih mogla...«

»Što, spasiti me ili nešto takvo? A da, naravno. U tvojim je maštarijama ovo trenutak u kojem me općine tvoje oči. Odrekнем se svoje zvjerske prirode i klonem u ruke rajske djeve.«

»Nisam djevica.«

»E pa dobro za tebe.«

Ispružila je ruku želeći mu je položiti na prsa. Ravno na srce.

Uzmaknuo je pred njom i pripio se uz mramor. Cijelo mu je tijelo oblio znoj, a on je izvio vrat dalje od nje i iskrivio lice u bolnu grimasu. Prsa su mu se nadimala, a prsteni na bradavicama bljeskali su srebrnim sjajem.

Glas mu je toliko oslabio da je postao jedva čujan. »Ne diraj me... Ne podnosim... Ne podnosim da me diraju, u redu? Boli me.«

Bella se zaustavila.

»Zašto?« rekla je tiho. »Zašto te...«

»Hoćeš li više odjebati odavde, *molim te*.« Jedva je uspijevaao govoriti. »Uskoro ću nešto smrskati. A ne želim da to budeš ti.«

»Ne bi me ozlijedio.«

Zatvorio je oči. »Dovraga. U čemu je problem s vama profinjenim tipovima? Odgajaju vas tako da vas napaljuje mučiti druge?«

»Za Boga miloga, ne. Samo ti želim pomoći.«

»Lažeš«, prosiktao je, a oči su mu se razrogačile. »Odvratno lažeš. Ne želiš mi pomoći, želiš štapom gurkati zmiju da vidiš što će učiniti.«

»Nije istina. Barem... trenutno nije.«

Pogled mu je postao hladan, bezdušan. Iz glasa mu je nestala sva boja. »Želiš me? Dobro. Da vidiš kako ćeš me dobiti.«

Zsadist se bacio na nju. Oborio ju je na pod, okrenuo je na trbuh i povukao joj ruke na leđa. Osjećala je hladan mramor na licu dok joj je koljenima širio noge. Začuo se zvuk deranja tkanine. Njezine tange.

Obamrla je. Misli joj nisu uspijevale pratiti brzinu njegovih kretnji, a nisu ni osjećaji. No tijelo joj je znalo što želi. Bio ljut ili ne, uzet će ga u sebe.

Težina se nakratko dignula s nje, pa je začula zvuk patentnog zatvarača. Sljedećeg je trenutka ležao na njoj, a između njegove goleme erekcije i njezina toplog središta nije bilo ama baš ničega. No nije gurnuo. Samo je dahtao, smrznut na mjestu, dok joj je njegov dah glasno strujao u uho, tako glasno... Zar on to jeca?

Glava mu je klonula na njezin zatiljak. Zatim se otkotrljao s nje, pokrivši je dok joj je silazio s tijela. Legao je na leđa i pokrio lice rukama.

»O Bože«, zastenjao je. »... Bella.«

Željela je ispružiti ruku i dotaknuti ga, no bio je tako napet da se nije usudila. Nesigurnim je pokretom stala na noge i zagledala se u njega. Hlače su mu bile oko bedara, a ud mu više nije stajao uspravno.

Isuse, tijelo mu je bilo u gadnom stanju. Trbuh mu je bio upao. Kostii na kukovima stršile su iz kože. Mora da zaista pije samo od ljudi, pomislila je. I gotovo ništa ne jede.

Usmjerila je pogled na tetovirane trake koje su mu prekrivale zapešće i vrat. I ožiljke.

Uništen. Ne oštećen.

Iako se sada sramila to priznati, njegova je mračna priroda činila najveći dio njegove privlačnosti. Bila je to takva anomalija, kontrast svemu što je poznavala u životu. Zbog nje je djelovao opasno. Uzbudljivo. Seksi. No to je bila maštarija. Ovo je stvarnost.

Patio je. A u tome nije bilo ničega seksi ni uzbudljivog.

Uzela je ručnik i prišla mu, nježno mu ga položivši preko otkrivenih dijelova tijela. Poskočio je, a zatim ga grčevito stisnuo uz sebe. Kada je podignuo pogled prema njoj, oči su mu bile podlivene krvlju, ali nije plakao. Možda je pogriješila u vezi s jecanjem.

»Molim te... ostavi me na miru«, rekao je.

»Željela bih...«

»Otiđi. Odmah. Nikakve želje, nikakve nade. Ništa. Samo otiđi. I nemoj mi se nikad više približiti. Zakuni se. *Zakuni se*.«

»O... obećavam.«

Bella je brzim korakom prošla kroz njegovu spavaću sobu i izašla u hodnik. Kada se dovoljno udaljila, zastala je i prstima začesljala kosu, nastojeći je zagladiti. Osjećala je tange oko

struka i ostavila ih gdje jesu. Ne bi ih imala kamo staviti da ih je skinula.

U prizemlju je zabava i dalje bila u punom jeku, no ona se osjećala kao da tu ne pripada, izmoždena. Otišla je do Mary, pozdravila se i počela tražiti *slugana* koji će je odvesti kući.

No tada je u prostoriju ušao Zsadist. Bio se presvukao u bijelu najlonsku trenirku, a ruci je držao crnu torbu. Uopće je ne pogledavši, s leđa je prišao Phuryju, koji je stajao malo dalje.

Kada se Phury okrenuo i ugledao torbu, ustuknuo je.

»Ne, Z. Ne želim...«

»Ili ćeš ti, brate, ili ću pronaći nekoga drugoga tko hoće.«

Zsadist je ispružio torbu.

Phury ju je gledao. Kada ju je napokon uzeo, ruke su mu se tresle.

Otišli su zajedno.

Šesnaesto poglavlje

Mary je spustila prazni pladanj pokraj sudopera i pružila Rhageu poslužavnik da bi mogli zajedno skupljati prazno posuđe. Zabava je bila gotova, pa su svi pomagali s pospremanjem.

Dok su izlazili u predvorje, rekla je: »Baš mi je drago što su Wellsie i Tohr uzeli Johna k sebi. I bilo bi mi drago da sam ga večeras vidjela, no drago mi je što znam da je u dobrim rukama.«

»Tohr mi je rekao da jadni klinac uopće ne može ustati iz kreveta koliko je iscrpljen. Samo spava i jede. Inače, mislim da si imala pravo. Phuryju se nekako svidjela Bella. Stalno ju je pogledavao. Nisam još nikada vidio da to radi.«

»Ali nakon što si rekao ono o...«

Dok su prolazili pokraj velikog stubišta, otvorila su se skrivena vrata pod njim.

Izašao je Zsadist. Lice mu je bilo izubijano, a majica za vježbanje rastrgana. Bio je krvav.

»Sranje«, promrmljao je Rhage.

Brat je prošao pokraj njih nefokusiranih crnih očiju. Lagani smiješak zadovoljstva koji mu je titrao na usnama činio se potpuno neprimjerenim. Izgledao je kao da se upravo dobro najeo ili možda poseksao, a ne kao da su upravo prebili Boga u njemu. Polako se uspeo stubama, šepajući pritom na jednu nogu.

»Idem počistiti Phuryja.« Rhage je pružio Mary poslužavnik i lagano je poljubio. »Moglo bi potrajati.«

»Ali zašto bi Phury... O... Bože.«

»Samo zato što je bio prisiljen. To je jedini razlog, Mary.«

»Dobro... Ne moraš se žuriti.«

No prije nego što je Rhage stigao do prolaza, iz njega je izašao Phury odjeven u odjeću za vježbanje. Izgledao je izmoždeno kao i Zsadist, samo što na njemu nije bilo ni traga ozljedama. Ne, to nije bilo točno. Članci na prstima bili su mu crveni i oguljeni. Na prsima su mu se vidjeli tragovi krvi.

»Hej, stari«, rekao je Rhage.

Phury je pogledao oko sebe i djelovao iznenađeno kada je shvatio gdje se nalazi.

Rhage je stao pred njega. »Brate?«

Šokirane su se oči fokusirale. »Hej.«

»Idemo gore? Malo se družiti?«

»Aha, da, ne. Dobro sam.« Skrenuo je pogled na Mary. Odvratio ga. »Nda, dobro sam.

Da. Stvarno. Zabava je gotova, ha?«

Rhage je uzeo torbu. Iz nje je virila Phuryjeva blijedoružičasta košulja, uhvaćena u patentnom zatvaraču.

»Dođi, idemo zajedno gore.«

»Trebao bi ostati sa svojom ženkom.«

»Razumije ona. Idemo zajedno, brate.«

Phuryjeva su ramena klonula. »Da, dobro. Da, ne želim... Trenutno radije ne bih bio sam.«

* * *

Kada se Rhage napokon vratio u svoju i Marynu sobu, znao je da će ona već spavati, pa

je tiho zatvorio vrata.

Na noćnom je ormariću gorjela svijeća, a pri njezinu je sjaju vidio da je krevet u neredu. Mary je zbacila poplun sa sebe i raštrkala jastuke. Ležala je na leđima, a prekrasna joj je spavaćica kremaste boje bila omotana oko struka i zadignuta na bedrima.

Nikad još nije vidio taj svileni odjevni predmet i znao je da ga je odjenula jer je željela da ta večer bude posebna. Pogled na nju napalio ga je, a iako ga je vibracija pekla, kleknuo je s njezine strane kreveta. Morao joj je biti blizu.

Nije znao kako je Phury to uspijevao, osobito u noćima poput te. Jedna i jedina ljubav toga brata željela je krvariti, zahtijevala bol i kaznu. I zato je Phury učinio što se od njega tražilo, pristao na prijenos nesreće. Z. se nesumnjivo liječio snom. Phury će još danima biti nemiran u vlastitoj koži.

Bio je tako dobar mužjak, vjeran, jak, odan Z.-u. No nastojanje da se riješi osjećaja krivnje zbog onoga što se dogodilo Zsadistu ubijalo ga je.

Zaboga, kako itko može podnijeti tući osobu koju voli zato što je ona to od njega tražila?

»Lijepo mirišeš«, promrmljala je Mary sklupčavši se na boku i pogledavši ga. »Po nekoj kavani.«

»To je od crvenih cigareta. Phury je opako zapalio, ali nije da ga krivim.« Rhage ju je uzeo za ruku i namrštio se. »Opet imaš vrućicu.«

»Upravo je pala. Osjećam se mnogo bolje.« Poljubila ga je u zapešće. »Kako je Phury?«

»U komi.«

»Tjera li ga Zsadist često da to radi?«

»Ne. Ne znam što ga je večeras potaknulo na to.«

»Obojice mi ih je tako žao. Ali najviše Phuryja.«

Nasmiješio joj se, osjetivši da je voli zbog toga što joj je stalo do njegove braće.

Mary se polako uspravila i prebacila noge u stranu tako da su joj visjele s kreveta. Spavaćica joj je bila od čipke, kroz koju joj je vidio grudi. Bedra su mu se napela i zatvorio je oči.

Bilo je to mučenje. Željati biti s njom. Bojati se onoga što bi mu tijelo moglo učiniti. A nije čak ni mislio samo na seks. Morao ju je zagrliti.

Prinijela je ruke njegovu licu. Kada mu je palcem dotaknula usta, usne su mu se same od sebe rastvorile. Bio je to subverzivan poziv koji je prihvatila. Nagnula se i poljubila ga, prodirući jezikom u njega, uzimajući ono za što je znao da joj ne bi trebao nuditi.

»Hmm. Baš si fin.«

Malo je pušio s Phuryjem jer je znao da će se vratiti k njoj i nadao se da će ga relaksans malo opustiti. Nije se bio u stanju nositi s reprizom događaja u sobi za biljar.

»Želim te, Rhage.« Premjestila se i raširila noge, vukući mu tijelo na sebe.

Vrtlog energije koncentrirao mu se oko kralježnice i proširio prema van, probijajući mu se u ruke i noge, puneći mu nokte bolom, a kosu elektricitetom.

Nagnuo se unatrag. »Slušaj, Mary...«

Nasmiješila se i povukla spavaćicu preko glave, odbacivši je tako da je u vrtlogu pala na pod. Njezina gola koža pri svjetlu svijeće skamenila ga je na mjestu. Nije se mogao pomaknuti.

»Voli me, Rhage.« Uzela mu je ruke i položila ih na svoje grudi. Iako si je govorio da je ne dira, objumio je ispupčenja, a palcima joj počeo gladiti bradavice. Izvila je leđa. »O da. Tako.«

Nagnuo joj se prema vratu i polizao joj venu. Očajnički je želio piti od nje, naročito dok mu je tako držala glavu na mjestu kao da i ona to želi. Nije bila stvar u tome da se morao hraniti.

Želio ju je u svome tijelu, u svojoj krvi. Želio je da ga ona hrani, da živi od nje. Želio je da i ona može isto učiniti s njime.

Rukama mu je obgrlila ramena i povukla ga, nastojeći ga spustiti na krevet. Bog mu pomogao, dopustio joj je. Ležala je pod njim, mirišući na uzbuđenje koje je osjećala zbog njega.

Rhage je zatvorio oči. Nije ju mogao odbiti. Nije mogao zaustaviti bujicu u sebi. Zarobljen između tih dviju krajnosti, ljubio ju je i molio se.

Nešto nije u redu, pomislila je Mary.

Rhage se držao podalje od nje. Kada mu je htjela skinuti košulju, nije joj dopustio da se približi gumbima. Kada mu je pokušala dotaknuti erekciju, odmaknuo je bokove. Čak i dok joj je sisao grudi i rukom prelazio između nogu, činilo joj se da vodi ljubav s njom s neke distance.

»Rhage...« Glas joj je pukao kada je osjetila njegove usne na svom pupku. » Rhage, što ne valja?«

Velikim joj je rukama raširio noge, a usne su mu kliznule na unutrašnju stranu njezinih bedara. Grickao ju je, njegovi su je očnjaci izazivali, ali nikad bolno.

»Rhage, stani na trenutak...«

Spustio joj je usta na središte užitka, uvlačeći je među usne, sišući, pomičući se naprijed-natrag, uživajući u njezinu okusu. Uzdignula se s kreveta pri pogledu na njegovu pognutu plavokosu glavu, njegova skupljena ramena pod njezinim koljenima, uz njezine noge koje su s njime u pozadini izgledale tako blijede i tanašne.

Još samo sekundu i potpuno će se izgubiti.

Zgrabila ga je za kosu i otrgnula od sebe.

U tirkiznim mu je očima bljeskala seksualna moć dok je disao kroz otvorene, sjajne usne. Polako je i promišljeno zagrizao donju usnicu i počeo je sisati. Zatim je jezikom polako, temeljito oblizao gornju.

Zatvorila je oči, osjećajući kako se nadima i rastapa.

»U čemu je problem?« protisnula je hrapavim glasom.

»Zar postoji problem?« Protrljao joj je klitoris člancima prstiju, trljajući osjetljivu kožu.

»Ne sviđa ti se ovo?«

»Naravno da mi se sviđa.«

Palac mu se počeo pomicati kružnim pokretima. »Onda me pusti da se vratim onome što sam radio.«

Prije nego što je stigao spustiti glavu i ponovno je dodirnuti jezikom, sklopila je noge oko njegove ruke što je čvršće mogla.

»Zašto te ne smijem dodirnuti?« upitala je.

»Dodirujemo se.« Pomaknuo je prste. »Tu sam.«

O Bože, može li se uzbuditi više od ovoga? »Ne, nisi.«

Pokušala se povući od njega i sjesti, no naglo je ispružio slobodnu ruku. Spustio joj je dlan na prsa i gurnuo je natrag na krevet.

»Nisam gotov«, rekao je dubokim glasom.

»Želim ti dirati tijelo.«

Oči su mu jarko bljesnule. No u sljedećem je trenutku taj sjaj nestao, a licem mu je preletjela neka emocija. Strah? Nije uspjela odrediti jer je spustio glavu. Poljubio joj je bedro, trljajući je obrazom, vilicom, ustima.

»Ništa se ne može usporediti s tvojom vrućinom, tvojim okusom, tvojom mekoćom. Pusti me da te zadovoljim, Mary.«

Od tih su je riječi prošli žmarci. Već ih je čula. Na samom početku.

Usne su mu se počele micati prema unutrašnjoj strani njezine noge, sve bliže središtu.
»Ne. Prestani, Rhage.« Prestao je. »Jednostrani seks nije mi privlačan. Ne želim da me servisiraš. Želim biti s tobom.«

Usne su mu se stisnule. Naglim je pokretom ustao s kreveta. Zar će je ostaviti?

No samo je kleknuo na pod, ruku naslonjenih na krevet, glave obješene na ramenima.
Pokušavao se pribrati.

Ispružila je nogu i stopalom mu dotaknula podlakticu.

»Nemoj mi reći da ćeš odbiti«, promrmljala je.

Pogledao ju je. Iz tog niskog položaja oči su mu izgledale kao prorezi na licu koji su emitirali sjajne snopove neonski plave svjetlosti.

Izvinula je tijelo i premjestila nogu, pokazujući mu na trenutak ono za što je znala da tako jako želi.

Zadržala je dah.

Jednim moćnim, glatkim pokretom Rhage je skočio s poda i bacio se na nju, prizemljivši joj između nogu. Otkopčao je hlače i...

O, hvala Bogu.

Svršila je istog trena, u valovima se grčeci oko njegove nevjerojatno tvrde muškosti.

Kada je grmljavina prestala, osjetila je kako se trese nad njom, u njoj. Htjela mu je reći da otpusti svoju samokontrolu kada je shvatila da nije stvar u suzdržavanju. Imao je nekakav mininapadaj, a svaki mu se mišić u tijelu grčio.

»Rhage?« Pogledala ga je u lice.

Oči su mu isijavale bijelu svjetlost.

Nastojeći ga umiriti, prešla mu je rukama preko leđa i osjetila mu nešto na koži. Nekakav izdignuti uzorak. Gotovo crte.

»Rhage, nešto ti je na...«

Odskočio je s nje i uputio se ravno prema vratima.

»Rhage?« Dohvatila je spavaćicu i na brzinu je navukla zaputivši se za njim.

Na hodniku je zastao da ponovno zakopča hlače, a Mary je gotovo vrisnula. Tetovaža mu je oživjela. Podignula mu se s leđa i bacala sjene.

Kretala se iako je on stajao na mjestu. Veliki je zmaj siktao dok je gledao ravno u nju, glave i očiju uperenih u nju dok mu se tijelo napinjalo u valovima.

Kao da traži izlaz.

»Rhage!«

* * *

Odjurio je kao strijela, spustio se u predvorje i nestao kroz skrivena vrata ispod stubišta.

Rhage nije prestao trčati dok nije bio duboko u centru za obuku. Kada je stigao do svlačionice, udarcem je otvorio vrata i uputio se u zajednički tuš. Otvorio je jednu od slavina, kliznuo niz pločice i ostao sjediti pod mlazom hladne vode.

Sve je bilo tako stravično jasno. Vibracije. Zujanje. Uvijek u Marynoj blizini, naročito ako je bila uzbuđena.

Zaboga, nije mu bilo jasno zašto prije nije shvatio o čemu je riječ. Možda se samo nije želio suočiti s istinom.

S Mary je bilo drugačije jer... nije samo on želio voditi ljubav s njom. I zvijer ju je željela. Zvijer se željela osloboditi da bi je mogla uzeti.

Sedamnaesto poglavlje

Bella se nije uspijevala smiriti kada se vratila kući. Provela je sat vremena pišući dnevnik, a zatim se presvukla u traperice i džemper te obukla jaknu. Vani su pahuljice padale u neurednim naletima i vijorile se u vrtlozima hladnog zraka.

Zakopčala je patentni zatvarač na jakni i uputila se u višu, grublju travu na livadi.

Zsadist. Nije mogla zatvoriti oči a da ga ne ugleda kako leži na leđima u onoj kupaonici.

Uništen. Ne oštećen.

Zastala je i zagledala se u snijeg.

Dala mu je riječ da mu više neće smetati, no nije željela održati to obećanje. Bog joj pomogao, željela je ponovno pokušati s njim...

U daljini je primijetila da netko hoda oko Maryne kuće. Bellino se tijelo napelo od straha, no tada je primijetila tamnu kosu, pa je znala da nije riječ o *degradu*.

Očito Vishous radi na ugradnji sigurnosnog sustava. Mahnula mu je i krenula prema njemu.

V. joj se jako svidio tijekom razgovora na zabavi. Bio je obdaren inteligencijom koja bi svakog vampira inače lišila svih vještina društvenog ophođenja, no tom ratniku ama baš ništa nije nedostajalo. Bio je seksi, sveznajuć, snažan, mužjak zbog kojega bi poželjela imati djecu samo da se njegova DNK održi na životu.

Pitala se zašto nosi onu crnu kožnu rukavicu. I što znače tetovaže s jedne strane njegova lica. Možda će ga pitati, ako joj se učinim primjerenim.

»Mislila sam da neće biti potrebe da završavaš s time«, doviknula je zakoračivši na terasu. »Budući da se Mary...«

Tamnokosa prilika koja je stupila pred nju nije bila Vishous. I nije bila živa.

»Jennifer?« zaprepašteno je rekao *degrad*.

Na djelić sekunde Bella se skamenila na mjestu. Zatim se okrenula i potrčala, brzo grabeći preko livade. Nije se spoticala, nije zastajkiivala. Kretala se brzo i sigurno, iako je bila prestravljenjena. Ako uspije stići do svoje kuće, zaključat će se i ostaviti *degrada* s druge strane vrata. Dok on uspije razbiti staklo, bit će u podrumu u koji nitko ne može ući. Nazvat će Rehvengea i podzemnim se tunelom uputiti na drugi kraj posjeda.

Degrad ju je slijedio — čula je nabijanje njegovih koraka i šuštanje njegove odjeće — ali nije ju sustizao dok su jurili preko pucketave, smrznute trave. Uperila je pogled u vesela svjetla u svojoj kući i posegnula u mišiće u potrazi za dodatnom brzinom.

Prvi ju je bolan ubod dohvatio u bedro. Drugi joj je doletio usred leđa, kroz jaknu.

Noge su joj se usporile, a stopala su joj postala nalik golemim perajama. Zatim se udaljenost koju je morala prijeći počela povećavati, rastezati u nedogled, no nije se zaustavila. Kada je napokon stigla do stražnjih vrata, bauljala je. Nekako je uspjela ući, no borila se da zaključa bravu prstima u kojima kao da više nije bilo kostiju.

Kada se okrenula na peti i bacila prema podrumu, zvuk razbijanja staklenih vrata činio joj se neobično tihim, kao da dolazi s nekog dalekog, dalekog mjesta.

Ruka joj se spustila na rame.

U njoj se probudio snažan borilački instinkt, pa je zbacila *degrada* sa sebe i tresnula ga u lice stisnutom šakom. Na trenutak je bio zbunjen, a onda joj je uzvratio udarac i oborio je njime na pod. Okrenuo ju je i ponovno je udario. Otvorenim ju je dlanom pljesnuo po obrazu, a glava

joj je od udarca ponovno lupila o pod.

Nije osjećala ništa. Ni pljusk u ni udarac lubanjom. Što je bilo dobro, jer je zahvaljujući tome ništa nije ometalo kada ga je ugrizla za ruku.

Dok su zajedno letjeli kuhinjom, udarili su o stol i razbacali stolice uokolo. Oslobodila se dohvativši jednu od njih i opalivši ga njome preko prsa. Dezorijentirana i uspuhana, otpuzala je.

Tijelo joj je otkazalo korak od stubišta koje je vodilo u podrum.

Dok je tako ležala, bila je pri svijesti, no nije se mogla micati. Kroz izmaglicu je pomislila da joj nešto kapa u oči. Vjerojatno njezina vlastita krv, a možda i nešto *degradove*.

Vidno joj se polje preokrenulo kada ju je okrenuo na leđa.

Pogledala ga je u lice. Tamna kosa, blijedosmeđe oči.

Isuse Bože.

Degrad je plakao dok ju je podizao s poda i privijao sebi na prsa. Zadnje čega se sjećala bio je pogled na njegove suze koje su joj padale na lice.

Nije osjećala ama baš ništa.

O. je pažljivo podignuo ženu iz kabine kamioneta. Gorko je žalio što je pristao iseliti se iz vlastite kuće i živjeti u centru za uvjeravanje. Bilo bi mu draže držati je podalje od drugih *degrada*, no s druge strane, ako bude tu, moći će paziti da ne pobjegne. A ako joj se neki od drugih ubojica približi... e, pa zato postoje noževi.

Dok je nosio ženu kroz vrata, spustio joj je pogled na lice. Bila je toliko nalik njegovoj Jennifer. Oči su joj bile druge boje, ali to srcoliko lice. Ta gusta, tamna kosa. I tijelo — vitko, savršenih proporcija.

Zapravo, bila je ljepša od Jennifer. A i jače je udarala.

Spustio je ženu na stol i prstima joj dodirnuo modricu na obrazu, raspuknutu usnicu, tragove na vratu. Borba je bila veličanstvena: bez rezervi, bez poštode, bez zaustavljanja dok napokon nije pobijedio i uzeo njezino posrnulo tijelo u naručje.

Zagledao se u vampiricu i prisjetio se prošlosti. Uvijek se bojao da će on biti taj koji će ubiti Jennifer, da će jedne večeri pretjerati s udarcima. Umjesto toga, završilo je tako da je ubio pijanog vozača koji se zaletio u njezin automobil u frontalnom sudaru. Gad je bio oblok u pet poslijepodne, a ona se upravo vraćala kući s posla.

Bilo je jednostavno srediti njezinu ubojicu. Saznao je gdje tip živi i čekao ga da se vrati kući mrtav pijan. Zatim mu je smrskao glavu dizalicom za automobile i gurnuo ga niz stubište. Dok se leš hladio, O. se odvezao na sjeveroistok, preko cijele zemlje.

I dospio u Društvo.

Pred centrom se zaustavio automobil. Brzo je podignuo ženu i odnio je do rupa. Navukao joj je podizač oko prsa, podignuo poklopac i spustio je unutra.

»Uhvatio si još jednoga?« upitao je U. ulazeći kroz vrata.

»Da.« O. je napadno zavirio u drugu rupu, provjeravajući mužjaka kojega je gospodin X. obrađivao večer prije. Civil se meškoltio u cijevi i ispuštao tanašne, prestrašene mijauke.

»Bacimo se onda na posao na novom zarobljeniku«, rekao je U.

O. je spustio čizmu na poklopac nad ženkom. »Ova je moja. Ako je itko takne, zubima ću mu odrati kožu.«

»Nju? Izvrsno. Sensei će biti izvan sebe.«

»Da mu nisi ni pisnuo o ovome. Jesmo li se razumjeli?«

U. se namrštio, a zatim slegnuo ramenima. »Nema problema. Kako god ti kažeš, stari. Ali znaš da će saznati prije ili kasnije. A kada sazna, samo nemoj misliti da je čuo od mene.«

O. je zapravo vjerovao da bi U. mogao sačuvati njegovu tajnu, pa mu je iz iznenadnog

poriva dao adresu prenamijenjenog štaglja u koji je bio počeo provaljivati. Mala nagrada za *degradovo* poštenje.

»Ženka koja ondje stanuje zove se Mary Luce. Viđena je s jednim od braće. Sredi je, stari.«

U. je klimnuo glavom. »Nema problema, no uskoro će zora, a ja moram odspavati. Budan sam dvije noći predugo i sad već osjećam slabost.«

»Sutra, dakle. Sada nas ostavi.«

U. je nagnuo glavu i bacio pogled u rupu. »Nas?«

»Odjebi više, U.«

U. se pokupio, a O. je slušao kako zvukovi *degradova* automobila nestaju u daljini.

Kada se više ništa nije čulo, zadovoljno je pogledao kroz rešetkasti poklopac. Nije se mogao prestati osmjehivati.

Osamnaesto poglavlje

Rhage se nije vratio u veliku kuću do pet poslijepodne. Dok je hodao kroz tunel, bio je potpuno tih. Bio je izuo cipele jer su bile natopljene znojem, a zatim je zaboravio gdje ih je ostavio.

Bio je napet kao struna, u njemu je gorjela grmljavina koje se nije mogao riješiti ma koliko bio iscrpljen ili koliko god teške utege podizao ili koliko god da je trčao. U tom trenutku, čak i da je uzeo tu mogućnost u obzir, nije mogao zamisliti da bi uspio pronaći smirenje ni u seksu sa stotinu različitih ženki.

Za njega nije bilo izlaza, ali morao je razgovarati s Mary. Užasavao se što će joj morati reći da je osuđen prije jednog stoljeća i nije imao pojma kako da joj objasni da se zvijer želi seksati s njom. No morao joj je objasniti zašto se drži podalje od nje.

Pripremio se i otvorio vrata spavaće sobe. Nije je bilo.

Sišao je u prizemlje i pronašao Fritza u kuhinji.

»Jesi li vidio Mary?« upitao je, trudeći se iz petnih žila zvučati ravnodušno.

»Da, gospodine. Otišla je.«

Rhageu se sledila krv u žilama. »Kamo je otišla?«

»Nije rekla.«

»Je li išta ponijela sa sobom? Torbicu? Putnu torbu?«

»Knjigu. Pecivo. Jaknu.«

Vani je. Rhage je odjurio u podzemni tunel i za pola se minute našao u Rupi. Počeo je lupati po vratima.

Vishousu se nije žurilo otvoriti, a kada je otvorio, bilo je to u boksericama i s raščupanom kosom, kao da je upravo ustao iz kreveta. »Koji...«

»Mary je izvan kuće. Sama. Moram je pronaći.«

V. je s trljanja očiju i naddrkanog izraza lica prešao u stanje potpune usredotočenosti. Otišao je do računala, pozvao sve slike vanjskih prostora koje je imao na raspolaganju i pronašao je sklopčanu na suncu naslonjenu na ulazna vrata kuće. Što je bilo pametno. Da je išta napadne, mogla bi se u trenu povući u ulazni hodnik.

Rhage je duboko udahnuo. »Kako se ovo zumira?«

»Mišem klikni zumiranje u gornjem desnom kutu.«

Rhage je uvećao sliku. Hranila je nekoliko vrabaca, dobacujući im komadićke peciva. Svako toliko podignula bi glavu i pogledala oko sebe. Smiješak na njezinu licu bio je osoban, jedva vidljiv u laganom podizanju usana.

Dotaknuo je zaslon i prstom joj pogladio lice. »Znaš, brate, bio si u krivu.«

»Jesam li?«

»Ona je moja sudbina.«

»Zar sam ja rekao da nije?«

Rhage je pogledao preko gomile računalne opreme i zagledao se u V.-ovo tetovirano oko. »Nisam joj prvi ljubavnik. Rekao si mi da će ona koja mi je suđena biti djevica. Dakle, bio si u krivu.«

»Nikada nisam u krivu.«

Rhage se namrštio, automatski odbacujući pomisao da bi mu neka druga ženka mogla više značiti ili zamijeniti Mary u njegovu srcu.

Čovječe, zajebi sudbinu ako ga pokušava natjerati da voli nekoga drugoga. I dovraga s V.-ovim predviđanjima.

»Mora da je lijepo sve znati«, promrmljao je. »Ili barem misliti da sve znaš.«

Kada se okrenuo i uputio prema tunelu, nešto mu je čvrsto stisnulo ruku.

V.-ove oči nalik na dijamante, inače tako mirne, bile su stisnute i ljutite. »Kada kažem da nikada nisam u krivu, ne govorim to da bih se hvalisao. Znati što će se dogoditi jebeno je prokletstvo, brate. Misliš da mi se sviđa znati kako će svatko od vas umrijeti?«

Rhage je ustuknuo, a Vishous se hladno nasmiješio. »Da, razmisli o tome. I onda uzmi u obzir da jedino što ne znam jest *kada* će se to dogoditi, tako da nikoga od vas ne mogu spasiti. Pa mi onda reci zašto bih se razmetao tom svojom kletvom?«

»Zaboga... brate. Žao mi je...«

V. je izdahnuo. »Sve okej. Čuj, što kažeš da se odeš malo podružiti sa svojom ženkom? Cijelo popodne razmišlja o tebi. Bez uvrede, ali postaje mi malo naporno slušati njezin glas u glavi.«

Mary se naslonila na velika mjedena vrata i podignula pogled. Nebo nad njom bilo je jarkoplave boje, a zrak suh i oštar nakon sinoćnjeg neuobičajeno ranog snijega. Željela je prošetati posjedom prije zalaska sunca, no od topline koja joj se širila kroz jaknu postala je letargična. Ili je možda posrijedi bila samo iscrpljenost. Nakon Rhageova odlaska iz sobe nije mogla zaspati i cijeli je dan provela nadajući se da će se vratiti.

Nije imala pojma što se sinoć dogodilo. Nije čak bila ni sigurna da je vidjela ono što je mislila da je vidjela. Za Boga miloga, tetovaže ne levitiraju ljudima nad kožom. Niti se miču. Barem ne u njezinu svijetu.

Rhage, međutim, nije bio jedini razlog za nesanicu. Bilo je vrijeme da sazna što će joj liječnici učiniti. Sutra ima termin kod dr. Della Croce, a kada to obavi, znat će koliko će intenzivna biti terapija.

Zaboga... Željela je o svemu tome razgovarati s Rhageom. Pokušati ga pripremiti.

Kada je sunce utočilo za vrhove drveća, u kosti joj se uvukla hladnoća.

Ustala je, istegnula se i kroz prva vrata ušla u ulazni hodnik. Kada su se zatvorila, gurnula je lice prema kameri, pa su se otvorila unutrašnja vrata.

Rhage je sjedio na podu neposredno pokraj ulaza. Polako je ustao. »Bok. Čekao sam te.«

Nelagodno se nasmiješila, premećući knjigu iz ruke u ruku. »Htjela sam ti reći gdje sam. No ostavio si mobitel u sobi kada si...«

»Mary, slušaj, što se tiče onoga sinoć...«

»Čekaj, prije nego što prijedemo na to.« Podignula je ruku. Duboko je udahnula. »Sutra idem u bolnicu. Na konzultacije prije početka terapije.«

Namrštio se toliko jako da su mu se obrve spojile nasred čela. »U koju bolnicu?«

»Sv. Franje.«

»U koliko sati?«

»Poslijepodne.«

»Želim da netko ode s tobom.«

»Netko od *slugana*?«

Odmahnuo je glavom. »Butch. Murjak zna s pištoljem, a ne želim da budeš nezaštićena. Čuj, hoćemo otići gore?«

Klimnula je glavom, a on ju je uzeo za ruku i odveo na kat. Kada su ušli u sobu, počeo je nemirno koračati dok je ona sjedila na krevetu.

Dok su razgovarali o terminu kod liječnika, ispostavilo se da pripremajući njega zapravo

više priprema sebe. Zatim su zašutjeli.

»Rhage, objasni mi što se sinoć dogodilo.« Budući da je oklijevao, rekla je: »O čemu god da je riječ, prebrodit ćemo to. Možeš mi sve reći.«

Zaustavio se. Okrenuo prema njoj. »Opasan sam.«

Namrštila se. »Ne, nisi.«

»Znaš što imam na leđima?«

Protrnula je prisjetivši se tetovaže u pokretu...

Čekaj malo, rekla je samoj sebi. Nije se to dogodilo. Teško je disao ili tako nešto, i zato joj se učinilo da je tetovaža promijenila položaj.

»Mary, to je dio mene. Ta zvijer. U meni je.« Protrljao je prsa, a zatim ruke. Nakon toga bedra. »Pokušavam je kontrolirati što bolje mogu. Ali ona... Ne želim te ozlijediti. Ne znam što da učinim. Čak i sada, kada sam blizu tebe, moram... Isuse, tako sam prokleta sjeban.«

Ispužio je drhtave ruke. Izgledao je kao da visi o tankoj niti.

»Jedan od razloga zbog kojih se moram boriti jest činjenica da me borba smiruje«, rekao je. »Sve one ženke su isto bile zbog toga. Uzimao sam ih jer mi je olakšanje koje sam od toga dobivao omogućivalo da zauzdam zvijer. No budući da se sada ne mogu seksati, nestabilan sam. Zbog toga sam sinoć gotovo izgubio kontrolu. Dva puta.«

»Čekaj malo... O čemu ti to govoriš? Imaš mene. Vodi ljubav sa mnom.«

»To više ne mogu dopustiti«, rekao je kroz stisnute zube. »Više... ne mogu lijegati s tobom.«

Zaprepašteno je buljila u njega. »Hoćeš reći da više uopće nećeš biti sa mnom? Nikad više?«

Odmahnuo je glavom. »Nikad.«

»Koga vraga? Želiš me.« Oči su joj kliznule na debelo ispupčenje u njegovim hlačama.

»Vidim da ti je dignut. Mogu namirisati koliko me trebaš.«

Odjednom je prestao treptati, a iz očiju mu je bljesnula bijela svjetlost.

»Zašto ti se oči promijene?« prošaptala je.

»Zato što... oživi.«

Kada je zašutjela, počeo je disati čudnim ritmom. Dva udaha, jedan dugačak izdah. Dva kratka uvlačenja, jedno sporo ispuhivanje.

Trudila se shvatiti što joj govori. Uglavnom joj nije uspijevalo. Zacijelo misli da ima nekakav *hard-core* alter ego, pomislila je.

»Mary, ne mogu... leći s tobom jer... kada sam s tobom, želi se osloboditi.« Još dva brza udaha. »Želi...«

»Što to točno želi?«

»Želi tebe.« Odmaknuo se od nje. »Mary, želi... biti u tebi. Razumiješ li što ti govorim? Moja te druga strana želi *uzeti*. Sada... sada moram otići.«

»Čekaj!« Zastao je pokraj vrata. Pogledi su im se sreli. »Neka me onda uzme.«

Rhage je razjapio usta. »Jesi li ti poludjela?«

Ne, nije poludjela. Njih su se dvoje seksali očajničkom silinom koja je graničila s nasiljem. Već je osjetila njegove snažne zamahe. Ako je ta njegova druga osobnost čvrsta, zaključila je da se može nositi s time.

»Jednostavno se prepusti. U redu je.«

Dva kratka udaha. Jedan dugačak izdah. »Mary, ne znaš... koji kurac govoriš.«

Pokušala je okrenuti stvar na šalu. »Što ćeš učiniti? Pojesti me?«

Samo ju je gledao onim bijelim očima, pa ju je polako obuzela jeza. Isuse, možda ima

pravo.

No definitivno je luda.

»Zavezat ćemo te«, rekla je.

Odmahnuo je glavom, spotaknuvši se o vlastita stopala dok je posezao za kvakom. »Ne želim riskirati.«

»Čekaj! Znaš li sigurno što će se dogoditi?«

»Ne.« Počešao se po vratu i ramenima, trzajući se.

»Postoji li mogućnost da ćeš jednostavno postići olakšanje koje ti treba?«

»Možda.«

»Onda ćemo pokušati. Pobjeći ću ako... pa, ako se dogodi nešto čudno. Rhage, pusti me da to učinim za nas. Osim toga, koja nam je druga mogućnost? Da se iselim? Da se prestanemo vidati? Da se više nikad ne poseksamo? Mislim, daj ozbiljno, trenutno si toliko napet da ćeš uskoro iskočiti iz vlastite kože.«

Lice mu je preplavio strah, usta su mu se stisnula, a oči raširile. Nakon toga je uslijedio sram, strašan, razdirući jad koji ju je natjerao da prijeđe sobu i pride mu. Uzela mu je drhtave ruke u svoje.

»Mrzim te gledati ovakvog, Rhage.« Pokušao je nešto reći, no prekinula ga je. »Slušaj, ti znaš s čime imamo posla. Ja ne znam. Učini što moraš da se sigurno obuzdaš pa ćemo... vidjeti što će se dogoditi.«

Gledao ju je. Željela je inzistirati, no imala je osjećaj da bi ga to samo gurnulo u suprotnom smjeru.

»Popričat ću s V.-om«, napokon je rekao.

»Lanci«, ponovio je Rhage dok je stajao usred dnevnog boravka u Rupi.

V. ga je pogledao preko računalnog zaslona. »Kakvi lanci?«

»Onakvi kakvima se tegle automobili.«

Butch je ušao u dnevni boravak iz kuhinje, noseći *Budweiser* u jednoj ruci, a sendvič u drugoj. »Ej, mrcino. Što ima?«

»Želim da me vas dvojica lancima prikujete za krevet.«

»Perverzno.«

»Onda, V., imamo li nešto što bi odgovaralo?«

Vishous je popravio kapu Red Soxa na glavi. »U garaži. Mislim da imamo nekakve lance u garaži. Ali, Rhage, stari, što to imaš na umu?«

»Moram... biti s Mary. Ali ne želim proći kroz...« Zastao je. Izdahnuo. »Bojim se da ću se promijeniti. Previše sam napet.«

V.-ove su se blijede oči stisnule. »A odustao si od drugih ženki, zar ne?«

Rhage je klimnuo glavom. »Želim samo Mary. Sada mi se više ne bi ni dignuo na bilo koga drugoga.«

»A koje sranje, stari«, rekao je Vishous ispod glasa.

»Zašto bi monogamija bila loša?« upitao je Butch sjedajući na kauč i otvarajući limenku piva. »Mislim, imaš vraški dobru ženu. Mary je dobar čovjek.«

V. je odmahnuo glavom. »Sjećaš li se onoga što si vidio na proplanku, policajče? Bi li želio da se tako nešto nađe u blizini ženke koju voliš?«

Butch je spustio limenku ne otpivši iz nje. Pogledom je proučio Rhageovo tijelo.

»Treat će nam jebeno puno lanaca«, promrmljao je.

Devetnaesto poglavlje

O. je postajao nervozan. Ženka se još uvijek nije sasvim osvijestila, a prošlo je već osamnaest sati. Strelice su bile kalibrirane za mužjaka, no sada bi već trebala biti pri sebi.

Brinula ga je mogućnost da je od njegovih udaraca dobila potres mozga.

Zaboga, bilo je to točno kao i prije. On i Jennifer bi se svađali, a poslije toga bi postao sav živčan od pomisli da ju je možda ozbiljno ozlijedio. Dok bi je čistio, uvijek bi joj pažljivo previjao rane, tražeći pritom slomljene kosti i duboke porezotine. A čim bi bio siguran da je dobro, vodio bi ljubav s njom, čak i kada još ne bi bila sasvim pri sebi. Svršiti dok je ležao na njoj, dok je još uvijek osjećao olakšanje zbog spoznaje da nije pretjerao, uvijek mu je donosilo najbolji osjećaj rasterećenja.

Želio je da može voditi ljubav sa ženkom koju je oteo.

O. je prišao rupi u kojoj se nalazila. Skinuo je rešetkasti poklopac, uključio baterijsku svjetiljku i uperio snop svjetlosti prema unutra. Ležala je sklupčana na dnu, klonula uz cijev.

Želio ju je izvaditi. Zagrliti. Poljubiti je i osjetiti njezinu kožu uz svoju. Želio je svršiti u njoj. No svi su *degradi* impotentni. Omega, gad jedan, bio je ljubomorani gospodar.

O. je vratio poklopac na mjesto i počeo lutati centrom, razmišljajući o noći i danu koje je proveo s Omegom i depresiji u kojoj se otad nalazio. Zanimljivo, sada kada je imao tu ženu, um mu se razbistrio, a novi osjećaj svrhe ispunio ga je energijom.

Znao je da to u toj rupi nije Jennifer, ali vampirica je bila izrazito nalik onoj koja mu je oduzeta, a on nije namjeravao biti izbirljiv. Prihvatit će poklon koji je dobio i dobro ga čuvati.

Ovoga puta nitko mu neće oduzeti ženu. *Nitko*.

Kada su se kapci otvorili sa spuštanjem noći, Zsadić je ustao sa slamnjače i počeo gol hodati sobom u kojoj je spavao.

Ubijalo ga je ono što se sinoć dogodilo s Bellom. Želio ju je pronaći i ispričati se, ali kako bi to izgledalo?

Oprosti što sam te zaskočio kao životinja. I nije mi zlo od tebe. Stvarno.

Zaboga, kakav je on *kreten*.

Zatvorio je oči i prisjetio se kako se pripio uz zid pokraj tuš-kabine dok mu je ona pružala ruku prema golim prsima. Prsti su joj bili dugački i elegantni, s lijepim, nenalakiranim noktima na vrhu. Pretpostavljao je da bi joj dodir bio lagan. Lagan i topao.

Trebao je ostati pribran. Da je to učinio, znao bi barem jedanput kakav je to osjećaj kada te kao slobodnog mužjaka dodirnu ženkine mekane ruke. Kao roba su ga i prečesto dodirivali, i to uvijek protiv njegove volje, ali slobodnog...

A i ne bi to bila bilo koja ruka. Bila bi Bellina.

Dlan bi joj se spustio na njegova prsa, između prsnih mišića, a možda bi ga malo i pomilovala. To bi mu se možda sviđjelo, ako bi bilo polako. Da, što je više razmišljao o tome, to je više mogao zamisliti da bi mu se to možda sviđjelo...

Ah, koga vruga trabunja? Sposobnost podnošenja bilo kakve bliskosti isilovana je iz njega prije mnogo godina. Osim toga, nije bilo njegovo mjesto zabavljati se maštarijama o ženki kao što je Bella. Nije bio dostojan čak ni ljutih ljudskih kurvi s kojih se bio prisiljen hraniti.

Zsadić je otvorio oči i prestao sa sranjima. Najljubaznije što je mogao učiniti za Bellu, najbolji način da se iskupi, bio je da se pobrine da ga više nikad ne ugleda, čak ni slučajno.

Iako će on nju vidati. Svake će večeri navratiti do njezine kuće i provjeriti je li s njom sve

u redu. Bila su to opasna vremena za civile, a na nju je netko morao paziti. Jednostavno će ostati skriven u sjeni dok to bude radio.

Od pomisli da će je štiti bilo mu je lakše.

Nije mogao vjerovati samom sebi kada bi si dopustio da bude s njom. Ali bio je apsolutno siguran da je može zaštititi, bez obzira na to koliko će *degrada* morati žive proždrijeti.

Dvadeseto poglavlje

Mary je nervozno koračala galerijom na prvom katu, nepo-sredno ispred vrata spavaće sobe. Nije se mogla prisiliti ga gleda Butcha i V.-a kako rade sa svim onim lancima. I nije se mogla odlučiti je li činjenica da njih dvojica pripremaju Rhagea za seks s njome neopisivo erotična ili dozlaboga zastrašujuća.

Vrata su se otvorila.

Butchev je pogled plesao uokolo izbjegavajući njezin. »Spreman je.«

Izašao je Vishous paleći rukom motanu cigaretu. Duboko je povukao. »Bit ćemo tu negdje u hodniku. Za slučaj da vam zatrebamo.«

Prvi joj je poriv bio reći im da otiđu. Nije li bilo jezovito znati da će stajati pred vratima dok se ona i Rhage seksaju? Naposljetku, privatnost je i stanje svijesti, a ne samo zaklonjeno, intimno mjesto.

No tada se sjetila sve one čelične opreme koju su unijeli u sobu. Tolika armatura nije ni izdaleka bila ono što je očekivala. Možda nešto užadi. Lisičine. Ali ne stvari pomoću kojih bi se mogao podići motor kamiona.

»Sigurni ste da morate ostati?« rekla je.

Obojica su zaklimala glavama.

»Vjeruj nam kada je o tome riječ«, promrmrljao je Butch.

Mary je ušla u sobu i zatvorila vrata. S obje strane kreveta gorjele su svijeće, a Rhage je gol ležao na madracu, ruku svinutih iznad glave, nogu toliko raširenih da su gotovo bile nategnute. Oko zapešća i gležnjeva bili su mu omotani lanci, koji su zatim vijugali oko teških hrastovih držača na krevetu.

Rhage je podignuo glavu, a tirkizno plave oči probijale su polumrak. »Jesi li sigurna da ovo želiš?«

Zapravo, baš i nije bila. »Izgledaš kao da ti je neudobno.«

»Nije tako loše.« Zabacio je glavu. »Iako mi je drago da su ono noge od kreveta, a ne konji koji će potrčati u četiri različita smjera.«

Zagledala se u njegovo kolosalno tijelo, raskrečeno njoj na volju poput neke seksualne žrtve.

Sveca mu... Zar se to stvarno događa? Zar će zaista...

Prestani, rekla je sama sebi. Nemoj ga zadržavati u tom položaju dulje nego što je apsolutno neophodno. A kada bude gotovo i kada bude siguran da je sve u redu, nećeš to više nikada morati ponoviti.

Mary je odbacila cipele, povukla jaknu od flisa i dolčevitu preko glave te se izvukla iz traperica.

Rhage je ponovno podignuo glavu. Dok je skidala grudnjak i gaćice, ud mu se počeo meškoljiti. Produljio se. Gledala je kako se preobražava zbog nje, stvrdnjuje, širi, raste. Od uzbuđenja mu se lice zarumenjelo, a prekrasna koža bez dlaka orosila znojem.

»Mary...« Zjenice su mu pobijelile i počeo je prestiti, kružeći bokovima. Erekcija mu se kretala povrh trbuha, a njezin mu je vršak dosežao do pupka i još malo preko njega. U iznenadnom je naletu podignuo podlaktice i povukao vezove. Lanci su zazveckali i pomaknuli se.

»Jesi li dobro?« rekla je.

»O Bože, Mary. Tako sam... tako smo gladni. Umoremo... od gladi za tobom.«
Prikupila je hrabrost i prišla krevetu. Sagnula se i poljubila ga u usta, a zatim se uspela na krevet. Uspela na njega.

Kada mu je zajahala bokove, počeo se uvijati pod njom u valovima.

Uzela ga je u ruku i pokušala uvesti u sebe. U prvom pokušaju nije uspjela. Bio je prevelik, a ona nije bila spremna i boljelo ju je. Pokušala je ponovno, a licem joj je preletjela grimasa.

»Nisi spremna za mene«, rekao je Rhage, izvijajući se dok je još jedanput naslanjala njegov tupi glavić o svoje središte užitka. Proizveo je nekakav divlji, vibrirajući zvuk.

»Bit će u redu, samo da...«

»Dođi ovamo.« Dok je govorio, glas mu se promijenio. Produbio. »Poljubi me, Mary.«

Spustila mu se na prsa i prislonila usne o njegove, nastojeći se snagom volje natjerati da se uzbuđi. Nije uspjela.

Odmaknuo se od nje, kao da osjeća da nije napaljena.

»Pomakni se gore više.« Lanci su se uzbivali, a metalni zvuk gotovo da je nalikovao zvončićima. »Daj mi dojk. Prinesi mi je ustima.«

Uzverala se i položila mu bradavicu na usne. Čim je osjetila nježno sisanje, tijelo joj je odgovorilo. Zatvorila je oči, osjećajući olakšanje dok ju je vrućina preplavljivala.

Činilo se da je Rhage prepoznao promjenu u njoj jer je njegovo pređenje postalo glasnije, pretvarajući se u prekrasan *prrrr* koji je ispunjavao zrak. Dok ju je milovao usnama, tijelo mu se kretalo pod njom u velikim valovima — najprije su mu se podizala prsa, a zatim su mu vrat i glava padali unatrag. Kožu mu je ponovno probio znoj, a miris njegove potrebe za njom ispunio je zrak aromatičnim vonjem.

»Mary, daj mi da te probam.« Glas mu je bio tako dubok da su mu riječi zvučale izobličeno. »Tvoju slatkoću. Između nogu. Daj mi da te probam.«

Spustila je pogled i ugledala dva sjajna bijela kruga koja su gledala u nju. Bilo je nešto hipnotično u njima, neki erotski naboj koji nije mogla poreći, iako je znala da više nije samo s Rhageom.

Uspuzala mu je uz tijelo i zaustavila se kada mu je sjela na prsa. Takva se bliskost činila nekako šokantnom, naročito s obzirom na činjenicu da je bio tako privezan uz krevet.

»Bliže, Mary.« Čak ni način na koji je izgovarao njezino ime nije bio isti. »Približi mi se ustima.«

Nespretno se kretala na njemu, nastojeći se prilagoditi njegovu položaju. Završila je s jednim koljenom na njegovim prsima, a drugim nad suprotnim ramenom. Izvio je vrat i okrenuo glavu, izdižući se da dočeka njezine nabore, uzimajući je među usne.

Njegovo joj je stenjanje zavibriralo u samom središtu užitka, pa se rukom čvrsto naslonila na zid. Zadovoljstvo koje je osjećala potpuno joj je pomelo inhibicije i pretvorilo je u službenu seksa dok ju je lizao i sisao. Kada joj je tijelo odgovorilo naletom vlažnosti, začuo se oštar zvuk, a nakon njega hrapavo stenjanje, dok su se lanci čvrsto zatezali, a drvo od kojega je bio izrađen krevet napinjalo u protestu. Rhageove su velike ruke navlačile spone koje su ga sputavale, mišići su mu bili napeti, a prsti rašireni i savijeni poput kandži.

»To je to«, rekao joj je među noge. »Osjećam... kako svršavaš.«

Glas mu je utonuo i izgubio se u režanju.

Njezin je vrhunac prostrujao kroz nju i srušio je. Utonula je u krevet, a noga joj se prevukla preko njegova lica i napokon mu se zaustavila na vratu u razini gležnja. Čim su joj valovi strasti oslabjeli, pogledala je u njega. Bijele, netrepćuće oči bile su mu razrogačene od

čuđenja i oduševljenja. Bio je potpuno očaran njome dok je tako ležao, dišući u onom ritmu od dva udaha i jednog dugačkog izdaha.

»Sada me uzmi, Mary.« Riječi su bile duboke, iskrenute. Nisu bile Rhageove.

No nije se osjećala ni prestrašeno ni kao da ga izdaje.

Što god bilo to što je izašlo iz njega, nije bilo zlonamjerno, a ni u potpunosti nepoznato. Već je i prije osjetila tu... stvar u njemu i znala je da nije riječ o nečemu čega bi se trebala bojati. Kada mu se zagledala u oči, osjećaj je bio isti kao i onda u sobi za biljar, kao da je promatra neko zasebno biće, ali koje je na neki način ipak Rhage.

Spustila se niz njega i uzela ga u sebe savršeno ga smjestivši. Bokovi su mu poletjeli uvis, a iz usta mu se izvio još jedan visok uzvik dok je počinjao pumpati. Zamasi su ulazili i izlazili iz nje u slasnom nabijajućem klizanju koje se podizalo sve jačom silinom. Da je ne bi zbacio, naslonila se na sve četiri i pokušala zadržati ravnotežu.

Zavijanje je postalo glasnije kada je izgubio kontrolu, treskajući bokovima o nju i tresući se cijelim tijelom. Potreba za olakšanjem bivala je sve jača, nakupljala se poput oluje koja se sprema razbjesniti. Odjednom se u luku izdignuo s madraca, a krevet je zacvilio dok su mu se ruke i noge grčile. Očni su mu se kapci povukli, a bijela je svjetlost obasjala tamu u sobi, koja je zasjala kao usred bijela dana. Duboko u sebi osjetila je grčeve njegova vrhunca, što je u njoj pokrenulo novi orgazam i odnijelo je preko ruba užitka.

Kada je sve bilo gotovo, srušila mu se na prsa i oboje su ležali sasvim nepomično, ako se izuzme disanje — njezino normalno, njegovo u onom čudnom ritmu.

Podignula je glavu i zagledala mu se u lice. Bijele su oči gorjele dok su se usredotočavale na nju s apsolutnim obožavanjem.

»Moja Mary«, rekao je glas.

Tada joj je tijelom prostrujao lagani električni udar i nabio zrak elektricitetom. Sva su se svjetla u sobi upalila i preplavila je svjetlošću. Iznenadeno je dahнула i pogledala oko sebe, no nalet je prošao jednako brzo kao što je i došao. Energija je nestala u tren oka. Spustila je pogled.

Rhageove su oči opet izgledale normalno. Iz njih je blistao tirkiz.

»Mary?« rekao je omamljenim, neodređenim glasom.

Morala je nekoliko puta udahnuti prije nego što je progovorila. »Vratio si se.«

»A ti si dobro.« Podignuo je ruke i protegnuo prste. »Nisam se promijenio.«

»Kako to misliš, *promijenio*?«

»Nisam... Vidio sam te dok je bila sa mnom. Bila si mi mutna, ali znao sam da ti ne nanosi bol. To je prvi put da se ičega sjećam.«

Nije znala kako bi to protumačila, no vidjela je da su mu lanci izderali kožu. »Mogu li te pustiti?«

»Da. Molim te.«

Trebalo je neko vrijeme da ga oslobodi. Kada je napokon završila, protrljao si je zapešća i gležnjeve te je pažljivo promotrio, kao da želi biti siguran da je dobro.

Pogledom je potražila ogrtač. »Mogla bih otići reći Butchu i V.-u da mogu slobodno otići.«

»Ja ću im reći.« Otišao je do vrata spavaće sobe i turnuo glavu kroz njih.

Dok je razgovarao s muškarcima u hodniku, zagledala mu se u tetovažu na leđima. Mogla se zakleti da joj se smiješila.

Čovječe, pukla je. Zaista je pukla.

Bacila se na krevet i navukla pokrivače.

Rhage je zatvorio vrata i naslonio se na njih. I dalje je izgledao napeto, usprkos tome što

je dobio potrebno olakšanje. »Nakon svega ovoga... bojiš li me se napokon?«

»Ne.«

»Zar se ne bojiš... nje?«

Ispružila je ruke. »Dođi ovamo. Želim te zagrliti. Izgledaš kao da te hvata kriza.«

Polako je prišao krevetu, kao da ne želi da ga doživi kao prijetnju ili tako nešto. Pozvala ga je rukama, potičući ga da se požuri.

Rhage je legao pokraj nje, no nije joj se približio.

Trenutak poslije premjestila se do njega, privijajući tijelo uz njegovo, prelazeći rukama po njemu. Kada mu je dodirnula bok i na njemu krajičak zmajeva repa, Rhage se trznuo i pomaknuo.

Ne želi da se približava tetovaži, pomislila je.

»Preokreni se«, rekla je. »Na trbuh.«

Kada je odmahnuo glavom, počela mu je gurati ramena. Bilo je to kao da pokušava pomaknuti koncertni glasovir.

»Preokreni se, dovraga. Daj, Rhage.«

Poslušao ju je bez imalo gracioznosti, psujući dok se prevaljivao na trbuh.

Rukom mu je prošla niz kralježnicu, točno preko zmaja.

Rhageovi su se mišići nasumično trzali. Ne, ne nasumično. Trzali su se oni dijelovi tijela koji su odgovarali mjestima koja je dodirivala na tetovaži.

Kako nevjerojatno.

Još mu je neko vrijeme gladila leđa, i pritom imala dojam da se tetovirana slika uzdiže da joj dočeka dlan, kao mačka.

»Hoćeš li ikada više htjeti biti sa mnom?« ukočeno je rekao Rhage. Okrenuo je lice u stranu da je može vidjeti. No nije podignuo pogled.

Zadržala se na ustima zvijeri, vrškom joj prstiju prelazeći po obrisima usana. Rhageova su se usta rastvorila kao da osjećaju njezin dodir.

»Zašto ne bih željela biti s tobom?«

»Pa ovo je bilo malo čudno, zar ne?«

Nasmijala se. »Čudno? Spavam u kući punoj vampira. Zaljubila sam se u...«

Mary je zastala. *O Bože.* Što je to upravo izgovorila?

Rhage je podignuo gornji dio tijela s kreveta i izvio prsa u stranu da bi je pogledao. »Što si to sad rekla?«

Nije to baš planirala, pomislila je. Ni zaljubljuvanje ni govorenje o tome.

No nije namjeravala povući ni jedno ni drugo.

»Nisam sigurna«, promrmljala je, promatrajući sirovu snagu njegovih ramena i ruku. »No mislim da je bilo nešto kao ›Volim te‹. Da, to je bilo to. Ono... volim te.«

No to je bilo jadro. Mogla je ona mnogo bolje od toga.

Mary mu je dohvatila lice, utisnula mu opako snažan poljubac na usne i pogledala ga ravno u oči.

»Volim te, Rhage. Volim te toliko da to nije normalno.«

Snažne su se ruke omotale oko nje. Zakopao joj je lice u vrat. »Mislio sam da se to nikada neće dogoditi.«

»Zar sam toliko tvrdoglava?«

»Ne. Ja sam toliko nedostojan.«

Mary se odmaknula od njega i prostrijelila ga pogledom. »Da to više nikad nisi rekao. Ti si najbolje što mi se u životu dogodilo.«

»Čak i uz zvijer?«

Zvijer? Naravno, osjetila je da u njemu ima još nešto. Ali zvijer? Ipak, Rhage je izgledao toliko zabrinuto da mu je odlučila ugoditi.

»Da, čak i uz nju. Ali, možemo li drugi put probati bez svog tog čelika? Poprilično sam sigurna da me nećeš ozlijediti.«

»Da, mislim da možemo i bez lanaca.«

Mary ga je pogurala natrag u udubinu između svoga vrata i ramena i zatekla se kako promatra sliku Bogorodice s djetetom na drugom kraju sobe.

»Ti si stvarno neobično čudo«, šapnula mu je gledajući sliku.

»Molim?« rekao joj je o grlo.

»Ma ništa.« Poljubila mu je vrh plavokose glave i nastavila promatrati Bogorodicu.

Dvadeset prvo poglavlje

Bella je duboko udahnula i osjetila miris zemlje. Zaboga, kako ju je boljela glava. A i koljena su je ubijala. Bila su nagurana uz nešto tvrdo. I hladno.

Naglo je otvorila oči. Tama. Crnilo. Sljepoća.

Pokušala je podignuti ruku, no lakat joj je naletio na kvrgav zid. Još joj je jedan zid bio iza leđa i ispred nje i sa svake strane. Udarala je o prepreke u malom prostoru, osjećajući kako je obuzima panika. Otvorila je usta toliko da su nalikovale golemoj rupi, no nije mogla disati. Nije bilo zraka, samo smrad vlažne zemlje koji joj je začepljivao... nos... morala je...

Vrisnuti.

Na to se nešto iznad nje pomaknulo. Kada je podignula pogled, svjetlost ju je zaslijepila.

»Spremna za izlazak?« tiho je upitao muški glas.

Sve joj se vratilo: trka do njezine kuće preko livade, borba s *degradom*, nesvjestica.

Pomoću podizača oko prsa, uz nagli ju je trzaj izvukao iz onoga za što je shvatila da je cijev usađena u zemlju. Prestravljeno je gledala oko sebe, bez ikakve predodžbe o tome gdje se nalazi. Prostorija nije bila velika, a zidovi su bili nedovršeni. Nije bilo prozora, samo dva otvora na niskom stropu, oba prekrivena crnom tkaninom. Na žicama su visjele tri gole žarulje. Mjesto je mirisalo na nešto slatko, na neku kombinaciju dasaka od svježe borovine i *degradov* miris dječjeg pudera.

Kada je ugledala stol od nehrđajućeg čelika i desetke noževa i čekića, počela se tresti takvom silinom da je zakašljala.

»Ne brini o tome«, rekao je *degrad*. »To nije za tebe dok god si dobra.«

Zakopao joj je ruke u kosu i raširio joj je po ramenima. »Sada ćeš se istuširati i oprati to. Oprat ćeš to za mene.«

Nagnuo se i dohvatio hrpu odjeće. Kada joj ju je utisnuo u ruke, shvatila je da je ta odjeća njezina.

»Ako budeš dobra, smjet ćeš to obući. Ali najprije te moramo oprati.« Gurnuo ju je prema otvorenim vratima upravo u trenutku kada je zazvonio mobitel. »Ulazi pod tuš. *Odmah*.«

Previše dezorijentirana i skamenjena da bi se opirala, oteturala je u nedovršenu kupaonicu bez zahoda. Kao da je neki automat, zatvorila se i drhtavim rukama otvorila vodu. Kada se okrenula, shvatila je da je *degrad* otvorio vrata i da je promatra.

Rukom je prekrivio donji dio mobitela. »Svuci odjeću. *Odmah*.«

Bacila je pogled na noževe. Žuč joj je ispunila grlo dok se svlačila. Kada je bila gotova, pokrila se rukama i drhtala.

Degrad je spustio slušalicu i odložio telefon. »Nećeš se skrivati od mene. Spusti ruke.«

Ustuknula je, omamljeno odmahujući glavom.

»Spusti ih.«

»Molim te, nemoj...«

Napravio je dva koraka prema naprijed i ošamario je, odbacivši je u zid. Zatim ju je zgrabio.

»Pogledaj me. *Pogledaj me*.« Oči su mu zablistale od uzbuđenja kada mu je uzvratila pogled. »Bože, tako je dobro opet biti s tobom.«

Zagrlio ju je, privukavši je čvrsto uz sebe. Njegov joj je slatki miris preplavio sva osjetila.

Butch je opaka pratnja, pomislila je Mary dok su odlazili s odjela za onkologiju u bolnici

sv. Franje. Odjeven u crni vuneni kaput, šešir u stilu četrdesetih i nevjerojatne pilotske sunčane naočale, izgledao je kao iznimno modno osviješten atentator.

Što i nije bilo netočno. Znala je da je naoružan do zuba jer mu je Rhage pregledao oružje prije nego što ih je pustio iz kuće.

»Trebaš li još nešto prije nego što se vratimo?« upitao je Butch kada su izašli pred bolnicu.

»Ne, hvala. Idemo kući.«

Poslijepodne je bilo naporno i neodređeno. Dr. Della Croce još uvijek se savjetovala sa svojim partnerima te je poslala Mary na magnetsku rezonanciju i još jedan sistematski pregled. Morala je i ponovno izvaditi krv jer je liječnički tim želio još jedanput provjeriti neke jetrene funkcije.

Zaboga, mrzila je pomisao na to da će se sutra morati vratiti, a prije toga provesti još jednu noć ne znajući što je čeka. Dok su ona i Butch prelazili otvoreno parkiralište i ulazili u Mercedes, osjećala je onu groznu kombinaciju napetosti i umora. Ono što joj je najviše trebalo bilo je otići u krevet, no bila je toliko nervozna da se san baš i nije činio izglednim.

»Zapravo, Butch, hoćeš li me odvesti do moje kuće prije nego što odemo doma? Moram pokupiti neke lijekove koje sam ondje ostavila.« One lagane tablete za spavanje koje je imala kod kuće dobro će joj doći.

»Radije bih izbjegao odlazak onamo ako je ikako moguće. Možeš li kupiti to što ti treba u ljekarni ili tako nešto?«

»Lijekovi su na recept.«

Namrštio se. »Dobro. Ali budi brza, a ja ću ući s tobom.«

Petnaest minuta poslije parkirali su na njezinu prilazu. Na zlatnom sjaju zalazećeg sunca kuća je izgledala napušteno. Pred ulaznim je vratima ležalo nanoseno lišće, krizanteme su bile napola uvenule, a u dvorištu je ležala odlomljena grana drveta.

Nadala se da će osoba koja kupi kuću voljeti to mjesto koliko i ona.

Kada je ušla u kuću, kroz dnevni ju je boravak zapahnuo hladan propuh. Ispostavilo se da je prozor nad sudoperom u kuhinji otvoren šest-sedam centimetara. Dok ga je zatvarala, zaključila je da ga je V. zacijelo ostavio otvoren kada je došao ugraditi alarm prije nego što se iselila. Zatvorila ga je i zaključala, a zatim otišla na kat po *Ambien*.

Prije nego što su otišli, zastala je pokraj stražnjih kliznih vrata i pogledala u dvorište. Bazen je bio prekriven slojem lišća, a na površini nije bilo sjaja. Iza dvorišta se protezala livada nalik na valovito more blijede trave...

Nešto je bljeskalo u Bellinoj kući.

Instinkti su joj se probudili. »Butch, imaš li što protiv da provjerimo što se događa?«

»Nema šanse. Moram te odvesti kući.«

Otvorila je vrata.

»Mary, nije sigurno.«

»A ono je Bellina kuća. U njoj se ne bi trebalo ništa micati u ovo doba dana. Hajde.«

»Možeš je nazvati iz auta.«

»Nazvat ću je odavde.« Trenutak poslije spustila je slušalicu i uputila se prema vratima.

»Ne javlja se. Idem onamo.«

»Vraga ideš... Mary, čekaj! Isuse, nemoj me tjerati da te prebacim preko ramena i iznesem te odavde.«

»Izvedi tako nešto i reći ću Rhageu da si me cijelo vrijeme pipao.«

Butcheve su oči bljesnule. »Čovječe, manipulator si kao i on.«

»Još nisam, ali učim. Dakle, ideš li sa mnom ili moram sama?«

Sočno je opsovao i izvadio pištolj. »Ne sviđa mi se ovo.«

»Primljeno na znanje. Gledaj, samo ćemo provjeriti je li dobro. Ne bi trebalo trajati više od deset minuta.«

Krenuli su preko livade, a Butch je čvrstim pogledom pretraživao polje. Kada su se približili farmerskoj kući, vidjela je da Bellina stražnja staklena vrata lamataju na vjetru i hvataju zadnje zrake sunca.

»Ostani blizu mene, u redu?« rekao je Butch kada su zakoračili na travnjak.

Vrata su se ponovno odbila i otvorila.

»Sranje«, promrmljao je.

Mjedena je brava bila smrskana, a nekoliko okana razbijeno.

Pažljivo su stupili unutra.

»O, Isuse Bože«, izustila je Mary.

Po kuhinji su ležale razbacane stolice, razbijeni tanjuri i šalice, kao i razmrskana svjetiljka. Na podu su se vidjeli tragovi paljevine, kao i nekakva crna tvar nalik tinti.

Kada se prignula da bolje pogleda uljaste mrlje, Butch je rekao: »Ne približavaj se tome. To je *degradska* krv.«

Zatvorila je oči. One stvari iz parka otele su Bellu.

»Spavaća soba joj je u podrumu?« upitao je.

»Tako mi je rekla.«

Otrčali su u podrum i zatekli dvokrilna vrata koja su vodila u njezinu sobu širom otvorena. Nekoliko ladica iz komode bilo je razbacano uokolo, a izgledalo je kao da je odnesen dio njezine odjeće. Što baš i nije imalo smisla.

Dok su se stubama uspinjali natrag u kuhinju, Butch je otklopio mobitel.

»V.? Imali smo provalu. Kod Belle.« Pogledao je crne mrlje na napuknutoj stolici.

»Dobro se borila. Ali mislim da su je odveli *degradi*.«

Dok je navlačio kožne hlače, Rhage je namjestio mobitel između ramena i uha.

»Murjače? Daj mi Mary.«

Čulo se petljanje, a zatim je začuo: »Halo? Rhage?«

»Hej, ženko moja, jesi li dobro?«

»U redu sam.« Glas joj je dozlaboga podrhtavao, ali kakvo je olakšanje bilo samo što ga čuje.

»Dolazim po tebe.« Dohvatio je korice koje je nosio preko prsa dok je obuvao vojničke čizme. »Sunce upravo zalazi, pa ću odmah doći.«

Želio je da bude na sigurnom i kod kuće. Dok se on i ostala braća daju u potjeru za tim gadovima.

»Rhage... Zaboga, Rhage, što će joj učiniti?«

»Ne znam.« Bila je to laž. Točno je znao što će učiniti Belli. Bog joj pomogao. »Slušaj, znam da si zabrinuta zbog nje. No sada se moraš usredotočiti na sebe. Želim da se držiš Butcha kao čep boce, razumiješ?«

Bilo je brže da se Rhage dematerijalizira do nje nego da mu je murjak doveze kući. No nije mu se sviđalo što je tako izložena.

Dok je uvlačio bodeže u korice, shvatio je da se iz mobitela čuje samo tišina. »Mary? Jesi li čula što sam rekao? Misli na sebe. Drži se Butcha.«

»Stojim odmah uz njega.«

»Dobro. Neka tako i ostane. I ne brini, bilo kako bilo, vratit ćemo Bellu. Volim te.«

Zaklopio je mobitel i navukao svoj teški dugački kaput.

Kada je izjurio u hodnik, naletio je na Phuryja, odjevenog u kožnu odjeću i u punoj bojnoj opremi.

»Koji se vrug događa?« Zsadiist im je prilazio niz hodnik. »Dobio sam nekakvu nabrijanu poruku od V.-a o nekoj ženki...«

»Bellu su oteli degradi«, rekao je Rhage provjeravajući *Glock*.

Iz Z.-a se poput eksplozije proširio hladan nalet vjetra. »Što si rekao?«

Rhage se namrštio primijetivši bratovu napetost. »Bellu. Marynu prijateljicu.«

»Kada?«

»Ne znam. Butch i Mary su u njezinoj kući...«

Prije nego što je dovršio rečenicu, Zsadiist je nestao.

Rhage i Phury slijedili su ga u stopu i dematerijalizirali se kod Belle. Njih su se trojica zajedno ustrčali stubama koje su vodile do ulaznih vrata farmerske kuće.

Mary je bila u kuhinji i stajala uz Butcha koji je provjeravao nešto na podu. Rhage je odjurio do njih i dohvatio je, stisnuvši je u zagrljaj takvom jačinom da su im se kosti spojile.

»Odvest ću te kući«, promrmljao joj je u kosu.

»Mercedes je pred njezinom kućom«, rekao je Butch ustajući od crnih mrlja koje je proučavao. Dobacio je Rhageu snop ključeva.

Phury je opsovao dok je podizao stolicu. »Što imamo?«

Murjak je zavrtio glavom. »Mislim da su je odveli živu, sudeći prema rasporedu ovih spaljenih tragova koji vode prema vratima. Tragovi njezine krvi izgorjeli su kada ih je obasjalo sunce...«

I prije nego što se Butch zaustavio usred rečenice i pogledao Mary, Rhage ju je poveo prema vratima. Posljednje što joj je trebalo bilo je slušati grozne pojedinosti.

Policajac je nastavio: »Osim toga, nije im od nikakve koristi mrtva... Zsadiist? Jesi li dobro, stari?«

Rhage je u prolazu preko ramena pogledao Z.-a.

Z. se tresao od gnjeva, a lice mu se trzalo uz ožiljak ispod lijevog oka. Dovraga, izgledao je kao da će eksplodirati, ako se izuzme činjenica da je bilo teško povjerovati da bi njega imalo dirala otmica jedne ženke.

Rhage je zastao. »Z., što se događa?«

Brat se okrenuo u stranu kao da ne želi da ga vide, a zatim se nagnuo prema prozoru pred kojim je stajalo. Uz tiho se režanje dematerijalizirao.

Rhage je bacio pogled prema van. Vidio je samo Maryn štagalj s one strane polja.

»Idemo«, rekao joj je. »Želim te odvesti odavde.«

Klimnula je glavom, a on ju je primio za nadlakticu i izveo iz kuće. Nisu ništa govorili dok su brzo hodali kroz travu.

Kada su zakoračili na njezin travnjak, začuo se tresak razbijanja stakla.

Nešto — netko — izletio je iz Maryne kuće. Ravno kroz staklena vrata.

Dok je tijelo odskakivalo s terase, Zsadiist je iskočio kroz otvor iskeženih očnjaka i lica izobličena od agresije. Bacio se na *degrada*, dohvativši ga za kosu i podižući mu gornji dio tijela s tla.

»Gdje je?« zarežao je brat. Budući da stvor nije odgovarao, Z. ga je premjestio u rukama i ugrizao za rame, ravno kroz kožni kaput. *Degrad* je zaurlao od bola.

Rhage se nije zadržavao da bi promatrao predstavu. Trčecim je korakom poveo Mary oko kuće, gdje je naletio na još dva *degrada*. Gurnuo ju je iza sebe i štitio vlastitim tijelom dok je

izvlačio pištolj. Tek što se namjestio u položaj za pucanje, s njegove su se desne strane začuli pucnjevi. Meci su mu prozujali pokraj glave, zabili se u kuću i pogodili ga u ruku i bedro i...

Nikada mu nije bilo tako drago što se zvijer probudila. S urlikom se bacio u vrtlog, prihvaćajući promjenu, pozdravljajući nalet vrućine i eksploziju svojih mišića i kostiju.

* * *

Nalet energije koji je pohrlio iz Rhagea odbacio je Mary o kuću. Glava joj se trznula unatrag i udarila o daske. Kliznula je na tlo, mutno svjesna goleme spodobе koja je zauzela Rhageovo mjesto.

Čulo se još pucnjeva, vriskovi, zaglušujuće urlanje. Vukući se po tlu, sakrila se iza grma kleka upravo kada je netko uključio vanjsku rasvjetu.

Isuse... Bože.

Bila je to oživotvorena tetovaža: zmajoliko stvorenje s ljuskama koje su se prelijevale u ljubičastoj i hladnozelenoj boji. Imalo je oštar rep s bodljama, dugačke žute kandže i raskuštranu crnu grivu. Nije mu vidjela lice, no zvukovi koje je proizvodilo bili su strašni.

Zvijer je bila smrtonosna i brzo je sredila *degrade*.

Pokrila je glavu rukama, ne mogavši se prisiliti da gleda. Nadala se svim silama da je zvijer neće primijetiti, a ako je primijeti, da će se sjetiti tko je ona.

Još urlika. Još jedan vrisak. Strašno smrskavajuće krckanje.

Sa stražnje strane kuće čula je brzo štekanje pištolja.

Netko je povikao: »Zsadist! Prestani! Trebaju nam živi!«

Borba se nastavljala i nastavljala i vjerojatno je trajala samo pet ili deset minuta. A onda se čuo samo zvuk disanja. Dva udaha. Jedan polagani izdah.

Podignula je pogled. Zvijer se nadnijela nad grm iza kojeg se sakrila, a onaj nepomičan bijeli pogled bio je uperen u nju. Lice joj je bilo golemo, čeljust opremljena kompletom zuba kao u morskog psa, a griva joj je padala preko širokog čela. Niz prsa joj se slijevala crna krv.

»Gdje je? Gdje je Mary?« V.-ov glas čuo se iza ugla. »Mary? O... *sranje*.«

Zvijer je naglo okrenula glavu kada su se Vishous i Zsadist zaustavili na mjestu.

»Ja ću joj odvući pozornost«, rekao je Zsadist. »Ti izvuci Mary.«

Zvijer se okrenula prema braći i namjestila u položaj za napad, podignutih kandži, ispružene glave, repa kojim je ravnomjerno mahala. Mišići u stražnjim nogama su joj vibrirali.

Zsadist se nastavio približavati dok se V. počeo polako kretati prema Mary.

Zvijer je zarežala i škljocnula čeljustima.

Z. je uputio psovku u njezinu smjeru. »Da, baš, a što ćeš mi to učiniti a da to već nisam doživio?«

Mary je skočila na noge. »Zsadist! Nemoj!«

Od njezina se glasa sve zamrznulo kao na filmu: Zsadist koji se kretao prema naprijed. Zvijer koja je namjeravala skočiti. Vishous koji se šuljao prema njoj. Sve ju je troje pogledalo na djelić sekunde. A zatim su ponovno skrenuli pozornost jedan na drugoga, vrativši se na svoje putanje koje su vodile neminovnom sudaru.

»Hoćete li se vas dvojica maknuti!« prosiktala je. »Netko će nastradati. Samo je izazivate!«

»Mary, moramo te maknuti od zvijeri.« V. je govorio onim odvratnim tonom koji je pozivao na razumno ponašanje i kakvim su se muškarci obično služili nakon prometnih nesreća.

»Meni neće ništa, no sprema se rastrgati vas dvojicu. Odbijte!«

Nitko je nije slušao.

»O Bože, poštedi me heroja«, promrmljala je. »Odjebite više!«

To im je privuklo pozornost. Dvojica braće zastala su usred pokreta. A zvijer ju je pogledala preko ramena.

»Hej«, zagugutala je izlazeći iza grma. »Ja sam. Mary.«

Veliki je zmaj protresao glavom gore-dolje kao konj i zabacio grivu. Golemo se tijelo malo okrenulo prema njoj.

Ta zvijer je prekrasna, pomislila je. Prekrasna na način na koji je kobra prekrasna — ružnoću su joj zasjenjivali elegantni, glatki pokreti i predatorska inteligencija koju si morao poštovati.

»Stvarno si golem, znaš?« Pazila je da joj glas bude tih dok joj se polako približavala, prisjećajući se kako je Rhage volio da mu govori. »Odlično si me zaštitio od onih *degrada*. Hvala ti.«

Kada se sasvim približila zvijeri, ova je otvorila čeljust i počela zavijati prema nebu, ne skidajući oči s Mary. Velika se glava iznenada spustila, kao da traži njezin dodir. Mary je ispružila ruku i pomilovala glatke ljuske, osjećajući golemu izdržljivu snagu u širokom vratu i ramenima.

»Ovako izbliza izgledaš stvarno zastrašujuće, bez zezanja. Ali ugodan si na dodir. Nisam očekivala da će ti koža biti tako mekana i topla.«

Bijele su oči zatreptale ulijevo i stisnule se, a usne se uz režanje zadigle.

»Recite mi da se nitko ne približava«, rekla je ne mijenjajući boju glasa i ne okrećući se. Nije skidala oči s tog golemog lica.

»Butch, stari, stani«, promrmljao je V. »Smiruje ga razgovorom.«

Zvijer je zarežala duboko iz grla.

»Daj, pusti sad njih«, rekla je Mary. »Neće ništa učiniti ni tebi ni meni. Osim toga, nije li ti za večeras dosta?«

Stvorenje je teško uzdahnulo.

»Tako je, gotov si«, promrmljala je Mary gladeći ga ispod grive. Pod kožom je osjećala dugačke trake teških mišića. Nije bilo masnoće, ničega osim snage.

Zvijer je ponovno pogledala vampire.

»Ne, ti i ja ne moramo se brinuti zbog njih. Ti samo stoj ovdje sa mnom i...«

Bez ikakvog upozorenja zvijer se okrenula i repom je oborila na tlo. Kroz zrak je skočila prema Marynoj kući i gornjim dijelom tijela razbila prozor.

Izvukla je *degrada* u noć, a urlik bijesa naglo se prekinuo kada je zubima dohvatila ubojicu.

Mary se savila u klupko, štiteći se od bodlji na repu. Začepila je uši i zatvorila oči, isključivši tako sočne zvukove i strašan prizor ubijanja.

Koji trenutak poslije osjetila je da joj nešto gurka tijelo. Zvijer ju je gurala nosom.

Okrenula se na leđa i zagledala se u bijele oči. »Dobro sam. Ali morat ćemo poraditi na tvom ponašanju za stolom.«

Zvijer je zaprela i ispružila se na tlo pokraj nje, spustivši glavu između prednjih nogu. Uslijedio je jarki bljesak svjetlosti, a zatim se pred njom pojavio Rhage u istom položaju. Prekriven crnom krvlju, drhtao je na hladnoći.

Iskobeljala se iz kaputa, a braća su dotrčala do njih. Svaki je od njih svukao jaknu i položio je na Rhagea.

»Mary?« protisnuo je.

»Tu sam. Svi su dobro. Vas dvoje ste me spasili.«

Dvadeset drugo poglavlje

Butch ne bi vjerovao da nije sve vidio vlastitim očima. Mary je razbjesnjelu zvijer pretvorila u kućnog ljubimca.

Isuse, bilo je nešto u toj ženi. A bila je i hrabra. Nakon što je vidjela kako je to gadno stvorenje pred njom *pojelo* one ubojice, ustala je pred njim i doslovno ga dodirnula. On ne bi imao muda za to.

Mary je podignula pogled s Rhageova tijela. »Hoće li mi netko od vas pomoći da ga odnesem do auta?«

Butch je odmah prišao i uhvatio Rhagea za noge, dok su V. i Zsadiist podignuli svaki po jednu ruku. Odnijeli su ga oko kuće do Mercedesa i ugurali na stražnje sjedalo.

»Ja ga ne mogu odvesti kući«, rekla je Mary. »Ne znam put.«

V. je prišao vozačevim vratima. »Ja ću vas odvesti. Murjače, vraćam se za dvadesetak minuta.«

»Pazi na njih«, promrmljao je Butch. Kada se okrenuo, zatekao je Phuryja i Tohra kako ga promatraju s iščekivanjem na koje je bio naviknut.

I ne primijetivši je kliznuo natrag u ulogu detektiva iz odjela za umorstva i preuzeo glavnu riječ.

»Evo što zasad znam.« Odveo ih je iza Maryne kuće i pokazao na niz crnih ogoljenja na zemlji. »Vidite ta spaljena područja na travnjaku? *Degrad* je oteo Bellu i donio je ovamo preko polja iz njezine kuće. Krvarila je, pa je sunce, kada je izašlo, spalilo tragove njezine krvi i ostavilo ova ogoljenja na tlu. A zašto ju je morao nositi preko livade? Mislim da je ubojica došao tražiti Mary i iz nekog razloga ovdje naletio na Bellu. Bella se dala u bijeg prema svojoj kući, pa ju je morao donijeti natrag ovamo, vjerojatno zato što je ovdje parkirao. Slijedite me, dečki.«

Zaobišao je kuću i izašao na ulicu, uz rub koje je stajao parkiran Ford Explorer.

»Bella je za njih bila sretna pogreška, a večeras su se vratili da dovrše što su započeli i dokopaju se Mary. V., želim da provjeriš tablice na ovom autu, u redu?« Butch je podignuo pogled prema nebu. S njega su se spuštale lagane snježne pahulje. »Uz ovo sranje pouzdanost vanjskih lokacija doslovno se topi, no mislim da smo na otvorenom saznali sve što smo mogli. Pretražit ću terenac dok vi dečki počistite tijela onih *degrada*. Ne moram vam govoriti da pokupite s njih sve što možete — novčanike, BlackBerryje, mobitele. Sve dajte V.-u kad se vrati tako da može sve to odnijeti u Rupu. I ne ulazite ni u jednu kuću dok ne kažem da možete.«

Dok su se braća bavila svojim poslom, Butch je detaljno pročešljao Explorer. Kada je završio, vampiri su već bili gotovi s dezintegriranjem *degrada*.

»Terenac je čist kao sunce, no registriran je na tipa koji se zove Ustead.« Pružio je prometnu Phuryju. »Identitet je vjerojatno lažan, ali neka netko od vas ipak provjeri tu adresu, okej? Ja idem natrag u Bellinu kuću da dovršim pregled.«

Tohr je bacio pogled na sat. »Mi ćemo provjeriti kuću tog Usteada, a onda ćemo obaviti inspekciju civilnih područja. Osim ako trebaš pomoć?«

»Ne, bolje je da to obavim sam.«

Brat je zastao. »Što kažeš na nekakvo pojačanje, murjače? *Degradi* bi se mogli ponovno pojaviti. Odavde nam nijedan nije pobjegao, no kada se ti momci ne jave na raport, njihovi bi kolege mogli navratiti da bace pogled.«

»Mogu se sam pobrinuti za sebe.« Izvadio je pištolj i provjerio ga. »Ali potrošio sam

cijeli spremnik. Imate koji da mi posudite?«

Phury mu je pružio Berettu. »Uzmi ovo i kreni ispočetka.«

Tohr nije htio otići dok Butch nije pristao uzeti i jedan od njegovih pištolja.

Butch je zataknuo jedan pištolj u korice, a drugi zadržao u ruci te se u laganom trku uputio preko livade. Tijelo mu je bilo spremno i nabrijano, pa ju je pretrčao u trenu, jedva se pritom oznojivši. Dok je trčao, um mu je bio oštar kao noćni zrak, premećući popis stvari koje još mora provjeriti i razrađujući teorije o tome kamo su mogli odvesti Bellu.

Kada je pritrčao stražnjoj strani kuće, krajičkom je oka uhvatio neko kretanje u njoj. Pripio se uz zid pokraj razbijenih staklenih vrata i polako otkočio sigurnosni zaponac na Beretti. Iz kuhinje se čulo pucketanje stakla, nalik zvuku pečenja kokica na štednjaku. Netko je hodao kućom. Netko velik.

Butch je čekao da se taj netko približi, a zatim je skočio pred vrata i podignuo pištolj u razini prsa.

»To sam samo ja, murjače«, promrmljao je Z.

Butch je brzim pokretom uperio cijev prema stropu. »Isuse, mogao sam te upucati.«

No činilo se da Z.-a nije briga što ga je zamalo skinuo. Samo se sagnuo i počeo vrškom prsta čeprkati po krhotinama posuđa.

Butch je skinuo kaput i zasukao rukave. Nije namjeravao tražiti od Zsadista da ode. Nije imalo smisla upuštati se u prepirku s njime, a osim toga, brat se ponašao totalno čudno, gotovo kao da je omamljen. Taj mrtvački mir u njemu bio je jezovit do bola.

Z. je podignuo nešto s poda.

»Što je to?« upitao je Butch.

»Ništa.«

»Pokušaj ništa ne pomicati, u redu?«

Butch je pogledao oko sebe i opsovao. Želio je svog starog partnera iz policije, Josea. Želio je čitav svoj odjel za umorstva. Želio je kriminalističke stručnjake iz laboratorija.

Dopustio si je nekoliko sekundi duboke frustracije, a onda se dao na posao. Zagledao se u smlavljena staklena vrata, spreman pregledati svaki centimetar kuće, čak i ako mu za to bude potrebna cijela noć.

Mary je donijela još jedan *Alka-Seltzer* iz kupaonice. Rhage je ležao na krevetu i polako disao, dobro zelen u licu.

Kada je popio tabletu, podignuo je pogled prema njoj. Lice mu se napelo, a oči poprimitile nesiguran, zabrinut izraz.

»Mary... Volio bih da to nisi vidjela.«

»Pssst. Samo se ti sad odmaraj, dobro? I poslije će biti vremena za pričanje.«

Svukla se i uvukla u krevet do njega. Čim je legla pod plahte, privio se uz nju, a njegovo ju je veliko tijelo omotalo poput živog pokrivača.

Dok je tako ležala uz njega, savršeno sigurna i zaštićena, pomislila je na Bellu.

Prsa su joj se stegnula, a oči čvrsto stisnule. Da je imalo vjerovala u Boga, sada bi se molila. Umjesto toga se samo nadala iz petnih žila.

Napokon je zaspala. Probudila se satima poslije, kada je Rhage snažno zavikao.

»Mary! Mary, bježi!«

Počeo je lamatati rukama. Naglim je pokretom zaronila između njih i spustila mu se na prsa, nastojeći ga obuzdati i smiriti ga riječima. Ruke su mu se i dalje trzale, pa ih je uhvatila i stavila mu dlanove na svoje lice.

»Dobro sam. Tu sam.«

»O, hvala Bogu... Mary.« Gladio joj je obraze. »Ne vidim baš najbolje.«
Pri svjetlosti svijeća zagledala mu se u nefokusirane oči.
»Koliko ti obično traje oporavak?« upitala je.
»Dan ili dva.« Namrštio se i istegnuo noge. »Zapravo, nisam baš toliko ukočen kao inače.
Želudac mi je u komi, ali bolovi nisu tako strašni. Kada se promijenim...«
Zašutio je, a vilica mu se ukočila. Zatim je olabavio stisak ruku oko njezina tijela, kao da ne želi da se osjeća uhvaćena u stupicu.
»Ne brini«, promrmljala je. »Ne bojim te se iako znam što je u tebi.«
»Kvragu, Mary... Nisam želio da to ikad vidiš.« Odmahnuo je glavom. »Jednostavno je tako grozno. Cijela je stvar jednostavno grozna.«
»Nisam baš sigurna u to. Zapravo sam joj prišla sasvim blizu. Zvijeri, hoću reći. Bila sam joj blizu kao sada tebi.«
Rhage je zatvorio oči. »Sranje, Mary, nisi to smjela učiniti.«
»No da, bilo je ili to ili bi stvorenje smazalo V.-a i Zsadista. Doslovno. Ali ne brini, tvoja zvijer i ja sasvim se dobro slažemo.«
»Nemoj to više raditi.«
»Vraga neću. Ti je ne možeš kontrolirati. Braća ne znaju što bi s njom. Ali ta stvar mene sluša. Sviđalo se to tebi ili ne, vas me dvoje trebate.«
»Ali nije li... ružna?«
»Ne. Meni nije.« Utisnula mu je poljubac na prsa. »Strašna je i zastrašujuća i snažna i izaziva strahopoštovanje. I da mi itko ikada pokuša nauditi, rastrgala bi cijeli kvart. Koju djevojku to ne bi šarmiralo? Osim toga, nakon što sam vidjela one *degrade* u akciji, drago mi je što je takva. Osjećam se sigurnom. Između tebe i zmaja, ne moram se brinuti.«
Kada ga je pogledala sa smiješkom, Rhage je ubrzano treptao.
»O, Rhage... u redu je. Nemoj se...«
»Mislio sam da me, ako budeš znala kako izgleda«, rekao je promuklim glasom, »više nećeš moći pogledati. Da će ti uvijek pred očima biti to strašno čudovište.«
Poljubila ga je i obrisala mu suzu s lica. »Ta zvijer je dio tebe, nije cijeli ti, niti je sve ono što ti jesi. A ja te volim. S njom ili bez nje.«
Privio ju je uz sebe i naslonio joj glavu na svoj vrat. Kada je duboko uzdahnuo, rekla je:
»Jesi li se rodio s njom?«
»Ne. To je kazna.«
»Za što?«
»Ubio sam pticu.«
Mary ga je pogledala, pomislivši da se to čini malo pretjerano.
Rhage joj je zagladio kosu. »Učinio sam mnogo više od toga, no kada sam ubio pticu, to je napokon prelilo čašu.«
»Hoćeš li mi ispričati?«
Dugo je šutio. »Kada sam bio mlad, neposredno nakon prijelaza, bio sam... bilo me nemoguće kontrolirati. Dobio sam svu tu energiju i snagu i koristio sam ih na glupe načine. Nisam bio zao, samo... blesav. Preseravao sam se. Započinjao tučnjave. I, ovaj, pa... spavao sam s mnogo ženki, ženki koje sam trebao ostaviti na miru jer su bile *šelan* drugih mužjaka. Nisam to nikada činio da bih stao na žulj njihovim *helrenima*, ali uzimao sam što su nudile. Uzimao sam... sve što mi se nudilo. Pio sam, pušio opijum, počeo koristiti laudanum... Drago mi je što me nisi takvog poznavala.
»To je trajalo svojih dvadeset, trideset godina. Bilo je samo pitanje dana kada ću izazvati

neku katastrofu, i naravno — upoznao sam ženu. Želio sam je, no bila je koketa, i što me više izazivala, to sam odlučniji bio da je moram imati. Predomislila se tek kada sam uveden u Bratstvo. Oružje ju je napaljivalo. Ratnici su je napaljivali. Željela je biti samo s braćom. Jedne sam je noći odveo u šumu i pokazivao joj svoje bodeže i puške. Igrala se s jednom od njih. Zaboga, još se sjećam kako joj je izgledala u rukama. Bila je to jedna od onih kremenjača kakve su se proizvodile početkom devetnaestog stoljeća.«

Devetnaestog stoljeća? Za Boga miloga, pa koliko on godina ima? zapitala se Mary.

»Bilo kako bilo, opalila joj je u rukama i začuo sam kako nešto pada na tlo. Bila je to sova kukuvija. Jedna od onih prekrasnih bijelih kukuvija drijemavica. Još uvijek vidim crvenu mrlju koja se širila kako joj je krv curila po perju. Kada sam podignuo pticu s tla i osjetio kako mi je lagana u ruci, shvatio sam da je nemar jedna vrsta okrutnosti. Razumiješ, uvijek sam si govorio da, budući da ne mislim ništa loše, nisam kriv ni za što se dogodi zbog onoga što učinim. U tom sam trenutku, međutim, shvatio da sam u krivu. Da nisam ženki dao pušku, ptica bi bila živa. Bio sam odgovoran iako nisam ja povukao okidač.«

Nakašljao se. »Sova je bila jedno tako nevino stvorenje. Tako krhka i sićušna u usporedbi sa mnom dok je krvarila i umirala. Osjećao sam se... pokunjeno i razmišljao sam o tome gdje bih je zakopao, kada mi se ukazala Čuvarđeva. Bila je gnjevna. *Gnjevna*. I inače voli ptice, a sova kukuvija njezin je sveti simbol. Ali naravno, smrt te sove bila je samo dio problema. Uzela mi je leš iz ruku i ptici ponovno udahнула život te je pustila da poleti prema noćnom nebu. Osjetio sam neopisivo olakšanje kada je ptica odletjela. Činilo mi se da su moji grijesi izbrisani. Bio sam slobodan, pročišćen. No tada se Čuvarđeva okrenula prema meni. Proklela me i otada se, kad god izmaknem kontroli, zvijer u meni probudi. Na neki je način to zaista savršena kazna. Naučila me upravljati vlastitom energijom, vlastitim raspoloženjima. Naučila me poštovanju prema posljedicama svega što činim. Pomogla mi je da shvatim snagu svoga tijela na način koji inače nikad ne bih mogao pojmiti.«

Malo se nasmijao. »Čuvarđeva me mrzi, ali učinila mi je opaku uslugu. Uglavnom... to je grozan razlog za moju kletvu. Ubio sam pticu i dobio zvijer. Istovremeno i jednostavno i komplicirano, zar ne?«

Rhageova su se prsa uzdigla kada je duboko udahnuo. Osjećala je njegovo žaljenje jednako jasno kao da je njezino vlastito.

»Zaista i jedno i drugo«, promrmljala je milujući mu rame.

»Dobra je vijest da će za devedeset i jednu godinu ili tu negdje sve biti gotovo.«

Namrštio se kao da razmišlja o toj mogućnosti. »Zvijeri više neće biti.«

Neobično, ali djelovao je pomalo zabrinuto.

»Nedostajat će ti, zar ne?« rekla je.

»Ne. Ne, neće... Bit će mi to olakšanje. Zaista.«

No lice mu je i dalje bilo namršteno.

Dvadeset treće poglavlje

Sljedećeg jutra oko devet Rhage se protegnuo u krevetu i izne-nadio kada je shvatio da se osjeća normalno. Nikada se prije nije tako brzo oporavio, a imao je osjećaj da je razlog tome to što se taj put nije opirao promjeni. Možda je u tome stvar. Samo se prepustiti.

Mary je izašla iz kupaonice s gomilom ručnika u rukama i uputila se prema ormaru da ih baci niz otvor za prljavo rublje. Izgledala je umorno i potišteno. Što je imalo smisla. Veći su dio jutra proveli razgovarajući o Belli, a iako se svojski potrudio da je uvjeri da će sve biti dobro, oboje su znali da je situacija ozbiljna.

Naravno, postojao je još jedan razlog zbog kojega se morala brinuti.

»Želim danas otići s tobom liječniku«, rekao je.

Vratila se u sobu. »Budan si.«

»Da. I želim ići s tobom.«

Dok mu je prilazila, lice joj je poprimilo onaj napet izraz koji je značio da se namjerava prepirati.

Pretekao ju je glede najočitijeg prigovora. »Pomakni termin za kasnije tijekom dana. Sunce sada zalazi već u pet i trideset.«

»Rhage...«

Glas mu je od tjeskobe zvučao oštro. »Poslušaj me.«

Stavila je ruke na bokove. »Ne sviđa mi se da mi naređuješ.«

»Onda ću preformulirati tu izjavu. Molim te, pomakni termin.« No nije ni najmanje ublažio ton. Kada čuje vijesti, ma kakve bile, bit će uz nju.

Posegnula je za telefonom, cijelo vrijeme psujući sebi u bradu. Kada je spustila slušalicu, djelovala je iznenađeno. »Ovaj, dr. Della Croce primit će me... nas... danas u šest.«

»Dobro. I oprosti što te toliko gnjavim. Jednostavno moram biti s tobom kada saznaš.

Moram sudjelovati u svemu tome koliko god mogu.«

Odmahnula je glavom i sagnula se da pokupi majicu s poda. »Ti si najsladi razbijač kojeg sam ikad upoznala.«

Dok ju je gledao kako se kreće, osjetio je kako mu se diže.

U njegovu se tijelu pomaknula i zvijer, to taj je osjećaj bio popraćen neobičnom mirnoćom. Nije se manifestirao velikim naletom energije, samo polaganim širenjem topline, kao da je stvorenju dovoljno što dijeli njegovo tijelo i da nema nikakve želje da ga preuzme. Bilo je to zajedništvo, a ne dominacija.

Vjerojatno zato što je stvor znao da s Mary može biti samo u Rhageovu obliku.

Nastavila se kretati po sobi i pospremati. »Što gledaš?«

»Tebe.«

Zabacila je kosu i nasmijala se. »Dakle, vid ti se vraća.«

»Uz još neke stvari. Dođi ovamo, Mary. Želim te poljubiti.«

»Ma naravno. Iskupit ćeš se za nametanje svoje volje tako što ćeš me obraditi svojim tijelom.«

»Upotrijebit ću sve adute koje imam na raspolaganju.«

Zbacio je sa sebe plahte i pokrivač te rukom kliznuo niz prsa, a zatim preko trbuha. Pa niže. Oči su joj se raširile kada je dlanom obujmio nabrekli ud. Dok se milovao, miris njezina uzbuđenja procvao je u sobi poput buketa.

»Dođi ovamo, Mary.« Zakrenuo je bokove. »Nisam siguran radim li ovo kako treba. Puno mi je draže kada me ti diraš.«

»Nepopravljiv si.«

»Samo želim poduku.«

»Kao da ti to treba«, promrmljala je svlačeći džemper.

Vodili su ljubav bez žurbe, veličanstveno. No dok ju je poslije toga držao u zagrljaju, nije mogao zaspati. Nije ni ona.

Te je večeri Mary nastojala normalno disati dok su se dizalom uspinjali na šesti kat bolnice. Bolnica sv. Franje navečer je bila mirnija, no svejedno puna ljudi.

Recepcionarka ih je pustila unutra, a zatim otišla, navlačeći kaput boje trešnje dok je zaključavala vrata za sobom. Pet minuta poslije dr. Della Croce ušla je u čekaonicu.

Gotovo je uspjela sakriti zaprepašten izraz lica kada je ugledala Rhagea. Iako je bio odjeven kao civil, u hlače i crnu pletenu dolčevitu, njegov dugački kožni kaput ipak je bio dojmljiv prizor dok mu je onako padao sa širokih ramena.

Osim toga, Rhage je bio... Rhage. Nepodnošljivo zgodan.

Liječnica se nasmiješila. »Ovaj, bok, Mary, hoćeš li doći sa mnom u ordinaciju? Ili idete oboje?«

»Idemo oboje. Ovo je Rhage. Moj...«

»Partner«, rekao je jasno i glasno.

Dr. Della Croce izvila je obrve, a Mary se morala nasmiješiti usprkos napetosti koju je osjećala u tijelu.

Sve su se troje uputili niz hodnik, prolazeći pokraj vrata soba za preglede, vaga u malim udubinama u zidu i računalnih stanica. Nisu čavrljali. Nije bilo razgovora o vremenu ni o tome kako se blagdani jako brzo približavaju. Liječnica je znala da Mary mrzi takve isprazne priče.

Bilo je to nešto što je Rhage shvatio na njihovu prvom spoju u *TGI Friday'su*.

Zaboga, to se činilo godinama daleko, pomislila je Mary. A tko bi mogao i zamisliti da će zajedno završiti ovdje?

Ordinacija dr. Della Croce bila je prepuna urednih stogova papira, kartona i knjiga. Na zidu su visjele diplome sa sveučilišta Smith i Harvard, ali ono što se Mary uvijek činilo najutješnijim bila je dugačka tegla bogatih afričkih ljubičica na prozorskoj dasci.

Ona i Rhage sjeli su na stolice dok se liječnica smještala za stol.

Prije nego što je stigla sjesti, Mary je rekla: »Dakle, na što ćete me staviti i koliko mogu podnijeti?«

Dr. Della Croce podignula je pogled s liječničkih kartona, kemijskih olovki, spajalica i telefona na stolu.

»Razgovarala sam s kolegama u bolnici i s dva druga specijalista. Pregledali smo tvoju povijest bolesti i nalaze jučerašnjih...«

»Ne sumnjam. Sada mi reci na čemu smo.«

Žena je skinula naočale i duboko udahnula. »Mislim da je vrijeme da središ poslove, Mary. Ne možemo ništa učiniti za tebe.«

Rhage je otišao iz bolnice u četiri i trideset ujutro potpuno izgubljen. Nije ni pomislio da bi se mogao vratiti kući bez Mary.

Primili su je na odjel radi transfuzije krvi i zato što se ispostavilo da su noćne vrućice i iscrpljenost povezane i s početnim pankreatitisom. Ako joj se stanje popravi, otpustit će je sutradan ujutro, no nitko nije htio ništa obećavati.

Rak je bio jak: proširio se čak i u tom kratkom vremenu od prošloga tjedna, kada je bila

na redovitom pregledu, do jučerašnjeg vađenja krvi. A dr. Della Croce i specijalisti slagali su se u jednom: zbog terapija kojima je Mary već bila podvrgnuta, nisu je mogli više slati na kemoterapiju. Jetra joj je bila potpuno zasićena i jednostavno više nije mogla podnijeti kemijsko opterećenje koje je kemoterapija podrazumijevala.

Zaboga. Bio je spreman za bespoštednu borbu. I za mnogo patnje, naročito njezine. Ali nikada za smrt. I ne tako brzo.

Preostalo im je samo nekoliko mjeseci. Do proljeća. Možda do ljeta.

Rhage se materijalizirao u dvorištu velike kuće i uputio prema Rupiju. Nije mogao podnijeti pomisao da se sam vrati u svoju i Marynu sobu. Ne još.

No dok je stajao pred Butchevim i V.-ovim vratima, nije pokucao. Umjesto toga se preko ramena zagledao u pročelje velike kuće i sjetio Mary kako hrani ptice. Zamislio ju je ondje, na stubama, s onim krasnim osmijehom na licu, dok joj se sunčeva svjetlost prelijevala u kosi.

Isuse Bože. Što će bez nje?

Pomislio je na snagu i odlučnost u njezinim očima nakon što se pred njom nahranio od druge ženke. Na to kako ga je voljela iako je vidjela zvijer. Na njezinu tihu, neodoljivu ljepotu i njezin smijeh i oči sive poput oružja.

No više od svega mislio je na onu noć kada je istrčala iz Belline kuće, jureći van na hladnoću bosih nogu, jureći u njegov zagrljaj da mu kaže da nije dobro... Kada se konačno okrenula njemu da joj pomogne.

Osjetio je nešto na licu.

O, kvragu. Zar plače?

Da.

I nije ga bilo briga što se raspekmezio.

Spustio je pogled na šljunak na prilazu i neobjašnjivo pomislio kako pod svjetlom izgleda vrlo bijelo. Baš kao i ožbukani potporni zid koji je okruživao dvorište. Kao i fontana u njegovu središtu koja je bila isušena i pripremljena za zimu...

Skamenio se. Zatim je otvorio oči.

Polako se okrenuo prema velikoj kući i podignuo pogled prema prozoru svoje i Maryne sobe.

Osjećaj svrhe naelektrizirao ga je i natjerao da projuri kroz ulazni hodnik koliko su ga noge nosile.

Mary je ležala u bolničkom krevetu i pokušavala se nasmiješiti Butchu, koji je sjedio na stolici u kutu sa šeširom i sunčanim naočalama. Došao je čim je Rhage otišao da pazi na nju i čuva je do spuštanja noći.

»Ne moraš biti druželjubiva«, tiho je rekao Butch, kao da zna da se bori da bude ljubazna. »Samo se opusti.«

Klimnula je glavom i pogledala kroz prozor. Infuzija koja joj je bila zabodena u ruku nije bila ništa strašno — nije ju boljela ni ništa takvo. S druge strane, bila je tako umrtvljena da su joj mogli čekićem zabijati čavle u vene, a ona vjerojatno ne bi ništa osjetila.

Tko bi rekao. Kraj je napokon stigao. Napokon se našla oči u oči s neizbježnom stvarnošću umiranja. Ovaj put nema izvlačenja. Ništa se ne može učiniti, nema se s čime boriti. Smrt više nije bila neki apstraktni pojam, već vrlo stvaran, neminovan događaj.

Nije osjećala nikakvo smirenje. Nikakvu pomirenost sa sudbinom. Osjećala je samo... gnjev.

Nije željela otići. Nije željela ostaviti muškarca kojeg je voljela. Nije se željela odreći neurednog kaosa života.

Dosta više, pomislila je. Jednostavno... dosta više toga.

Zatvorila je oči.

Kada se sve zatamnilo, ugledala je Rhageovo lice. U mislima mu je rukom dodirnula obraz i osjetila toplinu njegove kože i snažne kosti pod njom. Glavom su joj počele protjecati misli koje su dolazile s nekog mjesta koje nije poznavala i odlazile... vjerojatno nikamo.

Ne tjeraj me da odem. Ne tjeraj me da ga ostavim. Molim te...

Bože, daj mi da ostanem ovdje s njim i volim ga samo još malo. Kunem se da neću uludo tratiti trenutke. Zagrlit ću ga i neću ga puštati... Molim te, Bože. Dosta više...

Mary se rasplakala kada je shvatila da se moli, da se moli svom svojom snagom, širom rastvorena srca, preklinjući. Dok se obraćala nečemu u što čak nije ni vjerovala, usred tog očajja pogodila ju je neobična spoznaja.

To je, dakle, razlog zbog kojega joj je majka vjerovala. Cissy nije željela sići s vrtuljka, nije željela da vožnja završi, nije željela ostaviti... Mary. Neminovno odvajanje od ljubavi, više nego puki završetak života, bilo je ono što je održalo njezinu vjeru na životu. Nada da će dobiti još samo malo vremena da voli bila je razlog zbog kojega je njezina majka u rukama stiskala križevе, i gledala u lica kipova, i slala riječi u zrak.

A zašto su te molitve bile usmjerene prema nebu? Pa, imalo je to nekog smisla, zar ne? Čak i kada tijelo više nema izbora, želje srca znaju pronaći način da se oslobode, a kao i sva toplina, ljubav se uzdiže. Osim toga, želja za letom u prirodi je duše, pa njezin dom mora biti negdje gore. A s neba su zaista pristizali darovi, na primjer proljetna kiša i ljetni povjetarci i jesensko sunce i zimski snijeg.

Mary je otvorila oči. Treptanjem je raščistila vid, a zatim se usredotočila na sjaj rađanja zore iz gnijezda gradskih zgrada.

Molim te... Bože.

Daj mi da ostanem ovdje s njim.

Ne tjeraj me da odem.

Dvadeset četvrto poglavlje

Rhage je utrčao u kuću i strgnuo kaput sa sebe dok je jurio kroz predvorje i uz stubište. U svojoj i Marynoj sobi odbacio je sat i presvukao se u bijelu svilenu košulju i hlače. Dohvatio je lakiranu kutiju s najviše police u ormaru te otišao u sredinu sobe i spustio se na koljena. Otvorio je kutiju, izvadio nisku crnih bisera veličine pikula i stavio je oko vrata.

Sjeo je na pete, položio ruke na bedra dlanovima prema gore i zatvorio oči.

Usporio je disanje i namjestio se u tom položaju tako da su ga kosti, a ne mišići, držale na mjestu. Ispraznio je um što je bolje mogao, a zatim čekao, preklinjući za dopuštenje da ga primi jedino stvorenje koje je moglo pomoći Mary.

Biseri su mu se zagrijali na koži.

Kada je otvorio oči, našao se u blistavom dvorištu od bijelog mramora. Fontana u njemu bila je veličanstveno aktivna, a voda u njoj presijavala se dok je skakala u zrak i ponovno se spuštala u bazenčić. U kutu se nalazilo bijelo drvo s bijelim cvjetovima, a ptice pjevice koje su cvrkutale na njegovim granama bile su jedine šarene točke koje je vidio.

»Čemu imam zahvaliti ovo zadovoljstvo?« rekla je Čuvarđeva iza njega. »Zasigurno nisi došao zbog zvijeri. Za to još ima poprilično vremena, ako se dobro sjećam.«

Rhage je i dalje klečao pognute glave i zavezana jezika. Shvatio je da ne zna kako početi.

»Kakva šutljivost«, promrmljala je Čuvarđeva. »Neobično za tebe.«

»Želja mi je pažljivo odabrati riječi.«

»Mudro, ratniče. Vrlo mudro. S obzirom na razlog tvoga dolaska.«

»Znaš zašto sam tu?«

»Nema pitanja«, odbrusila je. »Uistinu, polako me umara što stalno moram podsjećati Bratstvo na to. Možda ćeš, kada se vratiš, podsjetiti ostale na pravila pristojna ponašanja.«

»Ispričavam se.«

U vidnom su mu se polju pojavili rubovi njezinih crnih halja. »Podigni glavu, ratniče. Pogledaj me.«

Duboko je udahnuo i poslušao je.

»Kako jako patiš«, tiho je rekla. »Osjećam tvoj teret.«

»Srce mi krvari.«

»Zbog te tvoje ljudske ženke.«

Klimnuo je. »Zamolio bih te da je spasiš, ako te to ne vrijeđa.«

Čuvarđeva mu je okrenula leđa. Zatim je počela lebdjeti nad mramornim podom, polako se krećući dvorištem.

Nije imao pojma što joj je na umu. Nije čak znao ni razmatra li njegovu molbu. Koliko on zna, možda se jednostavno malo rekreira. Ili namjerava otići i ostaviti ga da kleči.

»To ne bih učinila, ratniče«, rekla je čitajući mu misli. »Usprkos našim neslaganjima, ne bih te napustila na takav način. Reci mi nešto — što bi rekao ako bi izbavljenje tvoje ženke značilo da se nikada nećeš osloboditi zvijeri? Što ako bi nastavak njezina života značio da moraš ostati proklet dok ne otputuješ u Sjenosvijet?«

»Radosno bih zadržao kletvu.«

»Mrziš zvijer.«

»Ali volim Mary.«

»Tako dakle. Očito je tako.«

Nada mu je usplamtjela u grudima. Navrh mu je jezika bilo pitanje jesu li se dogovorili, hoće li Mary biti dopušteno da živi. No nije namjeravao poremetiti ravnotežu pregovora ljuteći Čuwardjevu još jednim pitanjem.

Dolebdjela je do njega. »Prilično si se promijenio od našeg zadnjeg privatnog susreta u onoj šumi. A mislim da je ovo prvo nesebično djelo koje si ikad učinio.«

Izdahnuo je, a u žilama mu je pjevalo slatko olakšanje. »Nema toga što ne bih učinio za nju, nema toga što ne bih žrtvovao.«

»Imaš sreće što je tako, na neki način«, promrmljala je Čuwardjeva. »Jer osim što ćeš morati zadržati zvijer u sebi, zahtijevam od tebe da se odrekneš svoje Mary.«

Rhage se trgnuo, uvjeren da je nije dobro čuo.

»Da, ratniče. Savršeno si me dobro razumio.«

Obuzela ga je mrtvačka hladnoća i oduzela mu dah.

»Evo što ti nudim«, rekla je. »Mogu je izvući iz kontinuuma njezine sudbine i učiniti je potpunom i zdravom. Više neće starjeti, nikada neće biti bolesna i sama će odlučiti kada želi otići u Sjenosvijet. I omogućit ću joj da sama odabere želi li prihvatiti dar. No kada joj iznesem ponudu, za tebe više neće znati, a pristala ili ne, ti i tvoj svijet zauvijek ćete joj biti nepoznati. Isto tako, nitko od onih koje je upoznala neće znati za nju, čak ni *degradi*. Bit ćeš jedini koji je se sjeća. A ako joj se ikada približiš, umrijet će. Istog trena.«

Rhage je zatetirao i posrnuo, zaustavivši pad rukama. Dugo je vremena prošlo dok nije uspio istisnuti riječi iz grla.

»Uistinu me mrziš.«

Potresao ga je blag električni udar. Shvatio je da mu je Čuwardjeva dodirnula rame.

»Ne, ratniče. Volim te, dijete. Kada sam te kaznila sa zvijeri, bilo je to zato da te naučim samokontroli, da spoznaš svoja ograničenja, da se zagledaš u sebe.«

Podignuo je pogled prema njoj i nije ga bilo briga što će mu vidjeti u očima: mržnju, bol, poriv da se otrese na nju.

Glas mu je drhtao. »Oduzimaš mi život.«

»To i jest svrha svega«, rekla je nemoguće nježnim glasom. »To je jin i jang, ratniče. Tvoj život, metaforički, za njezin, u stvarnosti. Ravnoteža se mora održati, nešto se mora žrtvovati ako se daju darovi. Ako ti spasim tvoju ljudsku ženku, moram od tebe dobiti dubok, čvrst zavjet. Jin i jang.«

Pognuo je glavu.

I *zavrištao*. Vrištao je dok mu krv nije pojurila u lice i počela ga peći. Dok mu oči nisu prosuzile i gotovo iskočile iz lubanje. Dok mu glas nije puknuo i izgubio se u promuklosti.

Kada je završio, fokusirao je pogled. Čuwardjeva je klečala pred njim, halja razasutih u krug, nalik crnoj lokvi na bijelom mramoru.

»Ratniče, poštedit ću te ovoga da mogu.«

Zaboga, gotovo joj je povjerovao. Glas joj je bio toliko šupalj.

»Učini tako«, rekao je promuklo. »Ponudi joj izbor. Radije bih da živi dugo i sretno i ne zna za mene, nego da sada umre.«

»Onda će biti tako.«

»Ali preklinjem te... dopusti mi da se oprostim od nje. Zadnji put.«

Čuwardjeva je odmahнула glavom.

Bol mu je razderala tijelo, režući ga takvom silinom da se ne bi bio iznenadio da je počeo krvariti.

»Preklinjem...«

»Mora biti sada ili neće biti.«

Rhage je zadržtao. Zatvorio oči. Osjetio kako ga smrt steže sigurno kao da mu je srce prestalo kucati.

»Onda će biti sada«, prošaptao je.

Dvadeset peto poglavlje

Butcheva prva postaja kada se vratio kući iz bolnice bila je radna soba na prvom katu velike kuće. Nije imao pojma zašto ga je Rhage nazvao i rekao mu da ode iz Maryne sobe. Prvi mu je poriv bio da se usprotivi bratu, no glas mu je zvučao toliko sluđeno da je odlučio prijeći preko toga.

Braća su čekala u Wrathovoj sobi, sumorna i usredotočena. Čekala su njega. Dok ih je promatrao, Butch je imao osjećaj da mora podnijeti izvješće odjelu, a nakon nekoliko mjeseci nerada bilo je dobro ponovno raditi svoj posao.

Iako mu je bilo proketo žao što su im njegove vještine bile potrebne.

»Gdje je Rhage?« upitao je Wrath. »Neka netko ode po njega.«

Phury je nestao. Kada se vratio, ostavio je vrata otvorena. »Brat se tušira. Odmah će doći.«

Wrath je preko stola pogledao Butcha. »Dakle, što dosad znamo?«

»Ne previše, iako me tješi jedna stvar. Nema dijela Belline odjeće. Bila je uredna, tako da se vidi da je riječ samo o trapericama i spavaćicama, a ne o nečemu što je možda odnijela na čišćenje ili tako nešto. Zbog toga se nadam da je možda neko vrijeme žele održati na životu.« Butch je začuo kako se iza njega zatvaraju vrata i zaključio da je Rhage ušao u sobu.

»U svakom slučaju, ni u jednoj kući, ni Marynoj ni Bellinoj, nije bilo baš nekih tragova, no obje ću još jedanput pregledati...«

Butch je shvatio da ga nitko ne sluša. Okrenuo se.

U sobu je ušao duh. Duh koji je jako nalikovao Rhageu.

Brat je bio odjeven u bijelo, a oko vrata mu je bio omotan nekakav šal. I na oba je zapešća nosio bijele poveze. Sva mjesta za hranjenje, pomislio je Butch.

»Kada je otišla u Sjenosvijet?« upitao je Wrath.

Rhage je samo odmahnuo glavom i prišao jednom od prozora. Zagledao se kroz njega iako su kapci bili zatvoreni i nije ništa mogao vidjeti.

Butch, potpuno zatečen smrću koja je očito stigla tako brzo, nije znao bi li nastavio ili ne. Pogledao je Wratha, koji je odmahnuo glavom i ustao.

»Rhage? Brate? Kako ti možemo pomoći?«

Rhage je pogledao preko ramena. Pogledao je svakog mužjaka u sobi, a na kraju Wratha. »Večeras ne mogu izaći.«

»Naravno da ne. I mi ćemo svi ostati ovdje i tugovati s tobom.«

»Ne«, oštro je odvratio Rhage. »Bella je tamo negdje. Pronađite je. Nemojte je... pustiti.«

»No možemo li nešto učiniti za tebe?«

»Ne mogu... Vidim da se ne mogu koncentrirati. Ni na što. Ne mogu zapravo...«

Rhageov je pogled pronašao Zsadista. »Kako živiš s time? Sa svom tom ljutnjom. Boli. Sa...« Z. se nelagodno promeškoltio i zagledao u pod.

Rhage se okrenuo leđima prema sobi.

Nitko nije progovorio.

A zatim je polako i neodlučno Zsadist prišao Rhageu. Kada je stao uz brata, nije ništa rekao, nije podignuo ruku, nije dao ni glasa od sebe. Samo je prekrizio ruke na prsima i ramenom se naslonio na Rhagea.

Rhage se trgnuo kao da ga je iznenadio. Dva su se muškarca pogledala. A zatim su se

obojica zagledala kroz zamračen prozor.

»Nastavite«, naredio je Rhage mrtvim glasom.

Wrath je ponovno sjeo za stol. Butch je nastavio govoriti.

Do osam te večeri Zsadist je bio gotov kod Belle.

Izlio je zadnju kantu sapunice u sudoper, a zatim je zajedno s brisačem poda pospremio u ormar pokraj vrata koja su vodila u garažu.

Kuća joj je sada bila čista i sve je bilo na svom mjestu. Kada se vrati, sve što će vidjeti bit će normalnost na sve strane.

Prstima je dotaknuo mali lančić sa sitnim dijamantima koji je nosio oko vrata. Večer prije pronašao ga je na podu i stavio ga nakon što je popravio slomljenu kopču. Jedva mu je stao oko vrata.

Još je jedanput pregledao kuhinju, a zatim se stubama spustio u njezinu spavaću sobu. Uredno joj je složio odjeću. Vratio ladice komode na mjesto. Pažljivo joj poredao bočice s parfemima na toaletnom stoliću. Usisao.

Zatim joj je otvorio ormar i dodirnuo bluze, džempere i haljine. Nagnuo se i duboko udahnuo. Osjećao je njezin vonj, a od tog su mu mirisa prsa gorjela.

Ta će jebena gamad krvlju platiti za nju. Rastrgat će ih golim rukama, tako da će im crna krv teći po njemu kao vodopad.

Dok mu je želja za osvetom pulsirala u žilama, prišao je njezinu krevetu i sjeo na njega. Laganim pokretima, kao da se boji da ga ne slomi, legao je i položio glavu na jastuke. Na pokrivaču se nalazila spiralno uvezena knjiga, pa ju je uzeo. Stranice su bile ispunjene njezinim rukopisom.

Bio je nepismen, pa nije razumio riječi, no bile su prekrasno ispisane, a njezin se krasopis na papiru uvijao u predivan uzorak.

Na jednoj od stranica slučajno je ugledao jedinu riječ koju je znao pročitati.

Zsadist.

Napisala je njegovo ime. Počeo je listati dnevnik, pažljivo zagledajući stranice. U zadnje je vrijeme često pisala njegovo ime. Posramio se kada je zamislio sadržaj.

Zatvorio je bilježnicu i vratio je točno na mjesto na kojem ju je našao. Zatim je pogledao udesno. Na noćnom je ormariću ležala gumica za kosu, kao da ju je nemarno skinula prije nego što je legla. Uzeo ju je i počeo omatati crni saten oko prstiju.

Butch se pojavio na dnu stubišta.

Z. je skočio s kreveta kao da ga je uhvatio da radi nešto nedopušteno. Što je, naravno, i radio. Nije imao što tražiti u Bellinu osobnom prostoru.

No barem se činilo da je Butchu jednako neugodno kao i njemu zbog tog susreta.

»Kog vraga radiš ovdje, murjače?«

»Htio sam ponovno pregledati mjesto zločina. Ali vidim da si vješt s krpom.«

Zsadist ga je ošinio pogledom s drugog kraja sobe. »Zašto te je briga za sve ovo? Što tebi znači otmica jedne od naših ženki?«

»To je važna stvar.«

»U našem svijetu. Ne u tvom.«

Policajac se namrštio. »Oprosti, Z., ali s obzirom na tvoju reputaciju, zašto je *tebe* briga za sve ovo?«

»Samo radim svoj posao.«

»Da, baš. Zašto onda ležiš na njezinu krevetu? Zašto si proveo sate pospremajući joj kuću? I zašto stežeš tu gumicu tako jako da su ti prsti pobijelili?«

Z. je spustio pogled na ruku i polako popustio stisak. Zatim se zagledao u ljudskog mužjaka.

»Ne zajebavaj se sa mnom, murjače. Neće ti se svidjeti moja reakcija.«

Butch je opsovao. »Gledaj, Z., jednostavno vam želim pomoći da je pronađete. Moram... To mi nešto znači, u redu? Ne volim zlostavljanje žena. Imam prilično gadno osobno iskustvo s takvim sranjima.«

Zsadić je strpao satensku gumicu u džep i počeo kružiti oko čovjeka, polako mu se približavajući. Butch se povukao u obrambeni položaj i čekao napad.

Z. se naglo zaustavio neposredno ispred njega. »*Degradi* su je vjerojatno već ubili, zar ne?«

»Možda.«

»Vjerojatno.«

Z. se nagnuo prema naprijed i duboko udahnuo. Nije osjećao miris straha na čovjekovu tijelu, iako mu je krupno tijelo bilo napeto i spremno za borbu. To je bilo dobro. Murjaku će trebati opaka muda ako se zaista namjerava igrati s braćom na njihovu paklenu igralištu.

»Reci mi nešto«, promrmljao je Z. »Hoćeš li mi pomoći da pokoljem *degrade* koji su je odveli? Imaš li želudac za to, murjače? Jer... bez preseravanja, zbog ovoga ću izgubiti svaku kontrolu.«

Butcheve su se smeđe oči stisnule. »Što uzmu od tebe, uzeli su i od mene.«

»Ja ti nisam ništa.«

»Tu se varaš. Bratstvo je bilo dobro prema meni, a ja stojim uz svoje dečke, pratiš me?«

Z. je odmjerio mužjaka. Iz Butcha je isijavala aura smrtne ozbiljnosti. Apsolutna spremnost da prolije koliko god krvi treba.

»Ne bavim se zahvalnošću«, rekao je Z.

»Znam.«

Z. se napeo i ispružio ruku. Osjećao je potrebu da zapečati pakt između njih dvojice, iako je znao da će mu dodir biti mrzak. Srećom, međutim, čovjekov je stisak bio nježan. Kao da je znao koliko teško Z. podnosi dodire.

»Sredit ćemo ih zajedno«, rekao je murjak kada su povukli ruke.

Z. je klimnuo. A zatim su se njih dvojica počela uspinjati stubištem.

Dvadeset šesto poglavlje

Mary je mahnula kada se veliki Mercedes polako zaustavio pred bolnicom. Dojurila je do njega takvom brzinom da je Fritz tek izlazio s vozačeve strane, a ona je već uskočila u automobil.

»Hvala, Fritz! Slušaj, zvala sam Rhagea šest puta, ali ne javlja se na mobitel. Je li sve u redu?«

»Sve je dobro. Vidio sam vašeg gospodina ovo poslijepodne.«

Široko se osmjehnula *sluganu*. »Dobro! A budući da je tek osam sati, još uvijek je prerano da bude vani.«

Fritz je ubacio automobil u brzinu i lagano se uključio u promet. »Ako bilo što trebate...« Ispružila se preko sjedala, zagrlila starčića i poljubila ga u obraz. »Brzo me odvezi kući, Fritz. Brže no što si ikad u životu vozio. Prekrši sva prometna pravila.«

»Gospođo?«

»Čuo si me. Što brže možeš!«

Fritz je bio sav izvan sebe od njezinih izljeva nježnosti, no brzo se oporavio i nagazio na gas.

Mary je zakopčala sigurnosni pojas, a zatim spustila štitnik i zagledala se u svoj odraz u malom osvjetljenom zrcalu. Ruke su joj se tresle dok ih je prinosila obrazima, a s usana joj se oteo hihot, naročito kada je automobil naglo skrenuo za ugao i odbacio je o vrata.

Kada su se začule sirene, nasmijala se još glasnije.

»Ispričavam se, gospođo.« *Slugan* je bacio pogled na nju. »Ali moram pobjeći policiji, pa bi nam vožnja mogla postati prilično neudobna.«

»Raspali, Fritz.«

Slugan je pritisnuo neki prekidač, na što su se ugasila sva svjetla unutar i izvan automobila. Mercedes je zarikao na način koji ju je podsjetio na onu vožnju po planinama s Rhageom u GTO-u.

No da, osim što su tada imali svjetla.

Uхватила se za sigurnosni pojas i povikala kroz zaglušujući cvilež guma: »Reci mi da imaš savršen noćni vid ili tako nešto!«

Fritz joj se smireno osmjehnuo, kao da opušteno čavrljaju u kuhinji. »O da, gospođo. Savršen.«

Trznuo je upravljač ulijevo i vijugavo zaobišao neki karavan, a zatim se sjurio niz uličicu. Nagazio je na kočnice da ne bi pregazio pješaka, a zatim je, čim mu se oslobodio put niz usku cestu, ponovno do kraja stisnuo papučicu gasa. Izletio je na drugom kraju, presjekao put taksiju, za dlaku izbjegao autobus. Čak je i terenac veličine putničkog broda odlučio odustati od namjere da se uključi u promet ispred njega.

Stari je bio umjetnik za upravljačem.

U redu, umjetnik u stilu Jacksona Pollocka, bez daljnjega, ali svejedno vrijedan divljenja.

A zatim se stušio na parkirališno mjesto. Ravno u glavnoj ulici. Samo tako.

Zbor sirena postao je tako glasan da je morala vikati. »Fritz, stići će...«

Dva policijska automobila projurila su pokraj njih.

»Samo još trenutak, gospođo.«

Još je jedan policijski automobil proletio niz ulicu.

Fritz se polako isparkirao i nastavio voziti živahnom brzinom.

»Dobar trik, Fritz.«

»Ne želim vas uvrijediti, gospođo, ali prilično je jednostavno manipulirati ljudskim umovima.«

Dok su tako jurili, Mary se smijala i vrpaljila i lupkala prstima po naslonu za ruku. Činilo joj se da vožnja traje beskonačno dugo.

Kada su stigli do prvih dvostrukih vrata na imanju, bila je toliko uzbuđena da je gotovo vibrirala. Čim su se zaustavili ispred kuće, iskočila je iz automobila, čak se ni ne potrudivši zatvoriti vrata.

»Hvala, Fritz!« doviknula je preko ramena.

»Nema na čemu, gospođo!« uzvratilo je.

Projurila je kroz ulazni hodnik i poskakujući potrčala uz stubište. Dok je skretala za ugao na katu, trčeći iz petnih žila, torbica joj je izletjela i zakvačila svjetiljku. Jurnula je natrag i ispravila je prije nego što je tresnula.

Smijala se na sav glas kada je uletjela u Rhageovu i svoju spavaću sobu...

Mary je stala kao ukopana.

U sredini sobe Rhage je gol i u transu klečao na nekakvoj crnoj ploči. Oko vrata i zapešća imao je bijele poveze. Na tepih je kapala krv, iako nije vidjela odakle.

Lice mu je izgledalo kao da je ostario desetke godina od kada ga je zadnji put vidjela.

»Rhage?«

Oči su mu se polako otvorile. Bile su mutne, bez sjaja. Trepnuo je prema njoj i namrštio se.

»Rhage? Rhage, što se događa?«

Njezin glas kao da ga je dozvao svijesti.

»Što radiš...« Zastao je. Zatim je zatresao glavom kao da pokušava razbistriti pogled.

»Što radiš ovdje?«

»Ozdravila sam! Ja sam čudo!«

Potrčala je prema njemu, no on se izmaknuo podigavši ruke i panično se ogledavajući oko sebe. »Odlazi! Ubit će te! Povuci će sve što je rekla! O, Isuse, makni se od mene!«

Mary se skamenila na mjestu. »O čemu ti to?«

»Prihvatila si dar, zar ne?!«

»Odakle... odakle znaš za taj čudan san?«

»Jesi li prihvatila dar?!«

Isuse. Rhage je potpuno puknuo. Onako gol, tresao se i krvario iz potkoljenica, a bio je blijed kao krpa.

»Smiri se, Rhage.« Čovječe, *definitivno* nije ovako zamišljala taj razgovor. »Ne znam o kakvom daru je riječ. Ali slušaj ovo! Zaspala sam dok su me ponovno snimali magnetskom rezonancijom i nešto se dogodilo s aparatom. Eksplodirao je valjda ili tako nešto, ne znam, rekli su da se pojavio nekakav bljesak svjetlosti. U svakom slučaju, kada su me vratili na odjel, izvadili su mi krv i sve je bilo u savršenom redu. Savršenom! Čista sam! Nitko nema pojma što se dogodilo. Kao da je leukemija jednostavno isparila, a jetra mi se izliječila sama od sebe. Kažu da sam medicinsko čudo!«

Sreća joj je isijavala iz svake pore. Dok je Rhage nije zgrabio za ruke i stisnuo ih takvom silinom da ju je zaboljelo.

»Moraš otići. Odmah. Ne smiješ znati tko sam. Moraš otići. Nikad se više ne vraćaj ovamo.«

»Molim?«

Počeo ju je gurati van iz sobe, a zatim povlačiti kada mu se počela opirati.

»Što radiš? Rhage, ne...«

»Moraš otići!«

»Ratniče, sada možeš prestati.«

Na zvuk oporog ženskog glasa oboje su zastali.

Mary mu je pogledala preko ramena. U kutu sobe stajala je sitna prilika odjevena u crno, a ispod njezinih bogatih halja blistala je svjetlost.

»Moj san«, prošaptala je Mary. »Vi ste žena iz mog sna.«

Rhageove su je ruke gotovo zgnječile dok su joj se premještale po tijelu, a zatim ju je odgurnuo od sebe.

»Nisam otišao k njoj, Čuvardjevo. Kunem se, nisam...«

»Budi na miru, ratniče. Znam da si održao riječ.« Mala je prilika dolebdjela do njih. Nije hodala, jednostavno se kretala prostorijom. »I sve je dobro. Samo si izostavio jednu sitnicu u cijeloj situaciji, nešto što nisam znala dok joj nisam prišla.«

»Što?«

»Nisi mi rekao da više ne može imati djece.«

Rhage je pogledao Mary. »Nisam znao.«

Mary je klimnula glavom i obgrlila se rukama. »Istina je. Neplodna sam. Od terapije.«

Crne su se halje pomaknule. »Pridi, ženko. Sada ću te dodirnuti.«

Mary je zbunjeno koraknula naprijed kada je iz svilenih nabora provirila bliješteća ruka. Dodir njihovih dlanova rezultirao je toplim električnim udarom.

Ženin je glas bio dubok i snažan. »Žalosti me što ti je oduzeta sposobnost rađanja novog života. Radost moga stvaranja uvijek mi je potpora i duboko me rastužuje što nikada nećeš u rukama držati krv svoje krvi, što nikada nećeš vidjeti vlastite oči kako te gledaju s lica nekog drugog, što nikada nećeš stopiti samu svoju srž s mužjakom kojega voliš. Ono što si izgubila dovoljna je žrtva. Oduzeti ti i ratnika... to bi bilo suviše. Kao što sam ti rekla, darujem ti život vječni dok od svoje volje ne odlučiš poći u Sjenosvijet. A imam osjećaj da ćeš tu odluku donijeti kada na ovog ratnika dođe red da napusti ovaj svijet.«

Pustila je Marynu ruku. Mary je osjetila da se iz nje iscijedila sva radost koju je osjećala. Željela je zaplakati.

»Ah, kvragu«, rekla je. »Još uvijek sanjam, zar ne? Sve je ovo samo san. Trebala sam znati...«

Iz halja se začuo dubok ženski smijeh. »Idi svom ratniku, ženko. Osjeti toplinu njegova tijela i znaj da je ovo stvarnost.«

Mary se okrenula. I Rhage je u nevjerici buljio u priliku.

Prišla mu je, zagrlila ga, začula kako mu srce kuca u grudima.

Crna je prilika nestala, a Rhage je počeo govoriti starim jezikom. Riječi su mu izlazile iz usta takvom brzinom da ih ne bi razumjela ni da su bile na engleskom.

Molitve, pomislila je. Moli se.

Kada je napokon završio, spustio je pogled na nju. »Daj da te poljubim, Mary.«

»Čekaj, hoćeš li mi, molim te, objasniti što se to upravo dogodilo? I tko je ona?«

»Poslije. Ne mogu... Trenutno ne mogu jasno razmišljati. Zapravo, idem na čas pileći. Mislim da ću se onesvijestiti, a ne želim pasti na tebe.«

Prebacila je njegovu tešku ruku preko ramena i uhvatila ga oko struka. Kada se naslonio na nju, zabrundala je pod njegovom težinom.

Čim je legao, Rhage je strgnuo bijele trake sa zapešća i vrata. Tada je primijetila da mu je krv na potkoljenicama pomiješana s nečim svjetlucavim. Bacila je pogled na crnu ploču. Na njoj je bilo sitnih krhotina, kao od stakla. Ili su to možda dijamanti? Zaboga, a on je klečao na njima. Nije ni čudo da se izrezao do krvi.

»Što si radio?« upitala je.

»Tugovao.«

»Zašto?«

»Poslije.« Privukao ju je na sebe i čvrsto je zagrlio.

Dok je tako osjećala njegovo tijelo pod svojim, pitala se jesu li čuda zaista moguća. Ne ona čuda tipa *baš mi se super potrefilo*, već ona iz mistične, neshvatljive kategorije. Sjetila se kako su liječnici jurcali oko nje s nalazima krvnih pretraga i kartonima. Osjetila je kako joj rukom do grudi putuje električni udar kada ju je dodirnula prilika u crnom.

I sjetila se očajničkih molitvi koje je uputila u nebo.

Da, zaključila je Mary. Na svijetu se ipak zaista događaju čuda.

Počela se smijati i plakati u isto vrijeme i žedno upijala Rhageovu utješnu reakciju na taj izljev.

Trenutak poslije je rekla: »Samo bi moja majka povjerovala ovako nešto.«

»Što bi povjerovala?«

»Moja je majka bila pobožna katolkinja. Vjerovala je u Boga i spasenje i vječni život.« Poljubila mu je vrat. »Zato bi sve ovo povjerovala u trenu. I bila bi uvjerena da je ono pod onim crnim haljama bila Majka Božja.«

»Zapravo, to je bila Čuvarđjeva. Koja je mnogo toga, ali nije Isusova mama. Barem ne prema našem poimanju stvari.«

Podignula je glavu. »Znaš, majka mi je uvijek govorila da ću se spasiti vjerovala ja u Boga ili ne. Bila je uvjerena da ne mogu uteći božanskoj milosti zbog imena koje mi je nadjenula. Govorila je da sam zaštićena svaki put kada me netko zazove ili napiše moje ime ili pomisli na mene.«

»Zbog tvog imena?«

»Mary. Dala mi je ime po Djevici Mariji.«

Rhageu je zastao dah. A zatim se tiho nasmijao.

»Što je smiješno?«

Oči su mu bile jarke, blistave tirkizne boje. »Ma samo to da V... e pa, Vishous nikada nije u krivu. O, Mary, moja prekrasna djevice, hoćeš li mi dopustiti da te volim dok god živim? I kada odem u Sjenosvijet, hoćeš li poći sa mnom?«

»Da.« Pomilovala mu je obraz. »No smeta li ti što nećemo moći imati djece?«

»Ni najmanje. Imam tebe, i to je jedino bitno.«

»Znaš«, promrmljala je, »uvijek postoji posvajanje. Posvajaju li vampiri ikada djecu?«

»Samo pitaj Tohrmenta i Wellsie. Već vidim da Johna smatraju svojim.« Rhage se nasmiješio. »Ako želiš dijete, nabavit ću ti ga. I znaš, mislim da bih mogao biti solidan tata.«

»Mislim da ćeš biti više nego solidan.«

Kada se prignula da ga poljubi, zaustavio ju je. »Ovaj, ima samo još jedna stvar.«

»Što?«

»Pa, zaglavili smo sa zvijeri. Pogodio sam se s Čuvarđjevom...«

Mary se odmaknula. »Pogodio si se?«

»Morao sam učiniti nešto da te spasim.«

Zaprepašteno ga je gledala, a zatim zatvorila oči. On je sve to pokrenuo, on ju je spasio.

»Mary, morao sam nešto dati...«

Snažno ga je poljubila. »O Bože, volim te«, dahnula je.

»Čak i ako to znači da ćeš morati živjeti sa zvijeri? Jer kletva je sada trajna. Uklesana u kamen. Zauvijek.«

»Rekla sam ti, meni ne smeta.« Nasmiješila se. »Mislim, stvarno. Pa nekako je i slatka, na godzilovski način. Smatrat ću to akcijom dva-za-jedan.«

Rhageove su oči bljesnule bijelom svjetlošću kada ju je okrenuo na leđa i spustio joj usne na vrat.

»Drago mi je što ti se sviđa«, promrmljao je dok joj je rukama povlačio majicu. »Jer nas smo dvojica tvoji. Dokle god nas želiš.«

»Drugim riječima, za cijelu vječnost«, rekla je prepuštajući se.

I uronila u more ljubavi.

KRAJ

*Hoće li braća spasiti Bellu i hoće li
Zsadić spasiti vlastitu dušu?*

*Saznajte u sljedećoj knjizi serijala
Bratstvo crnog bodeža!*

Prvo poglavlje

Kvragu, Zsadist! Nemoj iskakati...«

Phuryjev se glas jedva čuo od zvuka razbijanja automobila ispred njih. I nije spriječio njegovu brata blizanca da iskoči iz Escaladea pri brzini od osamdeset kilometara na sat.

»V., vani je! Okreni auto!«

Phuryjevo je rame udarilo o prozor kada je Vishous počeo zaustavljati terenac ne gubeći kontrolu nad njim. Automobilsku su svjetla osvijetlila okolinu i Z.-a kako se sklupčan u loptu kotrlja preko snijegom prekrivenog asfalta. Samo trenutak poslije skočio je na noge i pojurio prema zgnječenom automobilu iz kojeg se pušilo i čiju je haubu sada ukrašavalo stablo bora.

Phury je posegnuo za sigurnosnim pojasom ne skidajući pogled sa svog brata blizanca. Zakoni fizike možda su se pobrinuli za to da *degradi* koje su progonili po ruralnoj okolici Caldwellella više nemaju upotrebljivo vozilo, ali to ne znači da su bili izvan pogona. Ta kopilad od živih mrtvacu bila je vrlo izdržljiva.

Dok se Escalade zaustavljao, Phury je otvorio vrata i istovremeno napipao svoju Berettu. Nisu mogli znati koliko je *degrada* u automobilu ni čime su naoružani. Neprijatelji vampirske vrste kretali su se u čoporima i uvijek su bili naoružani. *Svih mu svetaca!* Iz automobila su izašla trojica svjetlokosih ubojica, a samo je vozač izgledao malo nesiguran na nogama.

Jebeno loši izgledi nisu usporili Z.-a. Kao pravi luđak sa samoubilačkim porivom krenuo je ravno prema trojici živih mrtvacu noseći u ruci samo crni bodež.

Phury je pojurio preko ceste, a iza sebe je čuo topot Vishousovih koraka. No nije bilo nikakve potrebe da se žure.

Dok su se snježne pahulje tiho vrtložile zrakom, a sladak se miris borovine miješao s benzinom iscurjelim iz smrskanog automobila, Z. je samo uz pomoć noža svladao sva tri *degrada*. Zarezao im je tetive iza koljena tako da ne mogu pobjeći, slomio im ruke tako da se ne mogu više boriti te ih odvuкао preko tla dok nisu bili poredani jedan uz drugoga kao nekakve jezovite lutke.

To sve, uključujući oduzimanje dokumenata, potrajalo je najviše četiri i pol minute. Zatim je Zsadist zastao da dođe do zraka. Dok je gledao dolje u uljastu mrlju crne krvi koja je prošarala bjelinu snijega, iz ramena mu se počelo isparavati, stvorila se nekakva neobično nježna izmaglica kojom se poigravao hladni vjetar.

Phury je spremio Berettu u korice na boku i osjetio mučninu, kao da je progutao bačvu svinjske masti. Protrljao je ključnu kost te bacio pogled najprije ulijevo, a zatim udesno. U to doba noći i tako daleko od Caldwellella cesta 22 bila je mrtvački tiha. Teško da će biti ljudskih svjedoka. Srne se nisu računale.

Znao je što sada slijedi. Znao je da je bolje da to ni ne pokušava zaustaviti.

Zsadist je kleknuo iznad jednog od *degrada*, a unakaženo mu je lice bilo iskrivljeno od mržnje. Uništena gornja usnica izvila mu se prema gore, a očnjaci su mu se izdužili kao u tigra. Sa svojom gotovo izbrijanom glavom i upalim obrazima izgledao je kao utjelovljenje smrti, a baš kao ni ona, nije imao problema s radom u hladnim uvjetima. Odjeven samo u crnu dolčevitu i široke crne hlače, imao je na sebi više oružja nego odjeće: preko prsa je imao prebačene korice za bodeže karakteristične za Bratstvo crnog bodeža, a na bedrima su mu bila pričvršćena još dva noža. Nosio je i pojas za pištolj s dva SIG Sauera.

Iako zapravo nikada nije koristio te devetmilimetarske pištolje. Kada je ubijao, volio je

biti blizu žrtvi. To je zapravo bila i jedina prilika kada bi se ikome približavao.

Z. je zgrabio *degrada* za revere kožne jakne i podignuo ubojičin gornji dio tijela s tla tako da su im se usta gotovo dodirivala.

»Gdje je ženka?« Kada se umjesto odgovora začuo samo zloban smijeh, Z. je odalamio ubojicu. Snažan pucketavi zvuk odjeknuo je između stabala, kao da je netko prelomio granu.
»Gdje je ženka?«

Zbog ubojičina podrugljivog smijeha Z.-ov je gnjev toliko narastao da se pretvorio u vlastiti polarni krug. Zrak oko njega ispunio se magnetskim nabojem i bio je hladniji od noći koja ih je okruživala. Pahuljice više nisu padale u njegovoj blizini, kao da ih je rastapala silina njegova gnjeva.

Phury je začuo lagano grebanje i osvrnuo se preko ramena. Vishous je pripalio rukom motanu cigaretu, a narančasti žar bacao je svjetlo na tetovaže na njegovoj lijevoj sljepoočnici i kozju bradicu koja mu je uokvirivala usta.

Kada se ponovno začuo zvuk udarca šakom, V. je povukao dugi dim i skrenuo pogled.
»Jesi li dobro, Phury?«

Ne, nije. Z.-ova divlja priroda oduvijek je bila nešto o čemu su se mogle pričati poučne priče, ali u zadnje je vrijeme postao toliko nasilan da je bilo teško gledati ga u akciji. Ta praznina bez dna i duše u njemu krenula je u divljački pohod od trenutka kada su Bellu oteli *degradi*.

A ipak je još nisu pronašli. Braća nisu imala nikakvih tragova, informacija, ničega. Čak i uz Z.-ovo brutalno ispitivanje.